

Elijah Michael Charles

© Örökkévaló evangélium kiadó 2014

Ezt a Biblia-értelmező tanulmányt szabad lemásolni, továbbadni, de változtatás nélkül. Nem volna szabad most, közvetlen Jézus visszajövele előtti időben, hogy valaki előtt is el lenne zárva az élet-útjának igazsága. Ezért készítettük ezt az írást, és lehetőségeinkhez mérten felkínáljuk.

Az örökélet diadala – feltételekkel III.rész

Isten Fia az ördög munkáit lerontja

I.János 3,8

Fontos tudnivalók az üdvösség eléréséhez

Sofóniás 2,3

Az össztanításnak megfelelő Biblia-értelmező

II.Timótheus. 3,15-17

*Vallásoktól független, korunkhoz szabott Biblia-igazságok
Ezek az írások mentőcsónakok a süllyedő élet-hajóból az örök életbe*

M o t t ó: Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert AZ ISTEN SZERETET.
Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson.
Ennek a könyvnek, tanulmánynak is ez a célja (I.János 4,8; I.Timótheus. 2,4).

Illés prófétát Isten az égbe ragadja, tüzes szekéren – ma ufónak neveznénk?

Az utolsó napokban eljön Illés és mindent helyére állít, amiket a próféták eleitől fogva tanítottak. Ezt az ígéretet megerősítette Jézus (Máté 17,11). Illés a Jézus közeli visszajövelekor élő igazak előfutára, akiknek már nem kell meghalniuk, hanem egy szempillantás alatt új testbe átváltoznak és úgy ragadtnak el a mennybe, mint Illés (i.e.896).

Te is közöttük lehetsz, ha az örök élet feltételeit betartod.

Sátán / ördög – valóság, vagy elképzelés?	4
Ragyogó angyalból ördög – miért volt szabad az embert becsapnia	5
Miért nem pusztította el Isten azonnal a lázadót, aki ördöggé vált?	7
Ellene kell állnunk az ördögnek, de hogyan győzhetünk felette? Nevei, őshazugsága, csapdái	9
Jézus a „kigyó” fejére tapos, de a „kigyó” szenvedést okoz Neki	15
Az ördög megkötöztetése és megbüntetése	17
Tiltott eledel az Édenkertben – egy kis gyümölcs miatt halál?	
Tiltott fa számunkra most – melyik isteni-parancsok lehetnek?	19
Tisztátalan ételek ? Külső – belső fertőzés	20
<i>Nem az fertőzteti meg az embert, ami a szájon bemegy, hanem ami kijön a szájból</i> (Máté 15,11)	22
Fertőzések, vérzések, szülés, havibaj, magömlés, közösülési szabályok	23
Vér és faggyú-zsír evésének tilalma, betegségek elkerülése. Mi a „tiltott fa” számunkra?	27
<i>Akik disznóhúst esznek és férget és egeret, együtt pusztulnak el mind – mondja az Úr</i>	30
Szentek legyetek! Testi és lelki tisztátalanságok	32
Tiszta és tisztátalan állatok felsorolása	35
Pál leveleiben vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnak-csavarnak – mint egyéb írásokat is – a maguk vesztére (II.Péter 3, 16).	37
Messiás – Próféta – Király – Főpap – Izráel Istene – Szabadító – Isten Báránya = Jézus	37
Az ó-szövetség kezdete és a körülmetélkedés	40
Számok, dátumok. Az ó-szövetség és a körülmetélkedés parancsa mettől-meddig tartott?	44
A Messiás Jézus körül forog az egész ó-szövetség, és ugyanúgy az új-szövetség is	46
Jézus a Messiás – és az Órá vonatkozó jövendölések	49
Jézus megfeszítése mikor volt? Nagypénteken? Húsvétkor? Vasárnap támadott fel?	53
Milyen dolgok történtek Jézus halála előtti utolsó hat napon, és melyik napok voltak azok?	55
Engedelyzte Pál a tisztátalan állatok megevését az új-szövetség idejében? Nehéz szövegek	62
<i>A hitben erőtelen zöldséget eszik. Aki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik</i>	64
Miért nem szólt Pál a disznóhúsról, vagy egyéb tisztátalan állatokról?	66
Hogyha muszáj lefogyni?	67
<i>Minden tiszta a tisztáknak, de a megfertőztetteknek és hitetleneknek semmi sem tiszta</i> (Titus 1)	69
<i>Mindent, amit a mészárszékekben árulnak, megegyetek, semmit sem tudakozván...</i> (I.Korinthus. 10, 25)	70
<i>Istennek minden teremtett állata jó, és semmi sem megvetendő, ha hálaadással élnek azzal</i> (I.Tim.4,1-5).....	71
III. rész Mi dolog az, hogy ti magatoktól is meg nem ítéletek, mi az igaz?	4
Izráel népének az Istentől elrendelt ünnepei – a Jézusban hívőknek is ünnepei	5
Tized rendelete a Léviták részére volt, de a szegények, árvák, özvegyeké is – meddig volt érvényben?	11
7, Istentől elrendelt évenkénti ünnep Izráelben	13
<i>Aki ügyel a napra, az Úrért ügyel; és aki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel</i> (Róm. 14,5-6)	20
<i>Megtartjátok a napokat és hónapokat és idöket, meg az esztendőket. Hiába fáradoztam értetek?</i> (Gal.4,8-11.).....	21
Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, vagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában, amelyek csak árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé (Kolossé. 2,16-17)	23
Keresztelkedés vízben, az ember bűneinek eltörlésére. Így illik nekünk... Isten nevei 29	27
Úrvacsora, áldozás, lábmosás – a megigazulásért, a bűnbocsánatért végzik	32
Mi adja a bűnbocsánatot? Egyedül Jézus vére tisztít meg minden bűntől (I.János 1,8-tól)	34
Szombatok és az Isten áldásainak özöne. <i>Irgalmasságot akarok és nem áldozatot</i>	38
Hogyan szenteljük meg, hogyan ünnepeljük korszerű módon a szombatokat?	48
<i>Ne üzd kedvtelésedet szombaton, a szent napomon! Szentek legyetek, mert én az Úr szent vagyok</i>	52
Szombatünnepelés modern világunkban, Izráel állam határain kívül	53
Hetes számok és a hozzácsatolt ígéreték. 7-ik nap, 7-ik hét, 7-ik év, 70x7 év, 7-ik ezer év	64
Kolossé. 2,18-23. Bálványáldozatok. <i>Ne fogd meg, meg se kóstold, amik elfogyasztásra vannak rendelve</i>	66

1: Az igazságot meg kell ismerni, 2: Meg kell cselekedni Jézus parancsolatait. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson. (I.Timótheus. 2, 4.)

Az igazság szabadokká tesz titeket. (János 8, 32.)

Ez a tanulmány az ismeret hiánya miatt elterjedt emberi-vallási terhektől felszabadít és a Jézus parancsolataihoz vezet, amik az örökélet elérésének feltételei. Jézus, az egyedüli Mester, ilyeneket tanított:

*Szeressétek ellenségeiteket!; áldjátok azokat, akik titeket átkoznak!; jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék!; és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket... Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes. Amit akartok, hogy az emberek tivele-tek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal. Mert ez a törvény és ezt tanítják az igaz próféták, akik helyesen tanítanak. (Máté 5, 44.48; 7, 12.) Aki nem vágyik nagyobb igazság felismerésére, az nem méltó arra, hogy nagyobb Biblia-ismereteket megkapjon. Az igazság hírnökei is óvva inti Jézus: Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek... Akik azonban éhesek és szomjasak az igazságra, azok megelégtetnek. (Máté 7,6; 5,6.) **Tanítsátok meg az embereket, hogy megtartsák mindazt, amiket én parancsoltam néktek, és én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.** (Máté 28, 20.)*

*Egy építkezés mindig helykészítéssel, takarítással és rombolással kezdődik. Már a tanulmány címében megtanultuk: Isten Fia, Jézus, az ördög munkáit **lerontja**. Először a hamis tanításokat, tisztátalanságokat, gonosz kívánságokat... **le kell rontani**. Isten némely prófétát ilyen szavakkal indította útnak: **Menj, gyomlálj, rombolj, építs és plántálj**. Szóljad az én beszédeimet nékik, akár hallják, akár nem hallják. (Jeremiás 1, 10; Ezékiel 2, 7.) **A lelki dolgok felépítése is rombolással kezdődik, hiszen régi, megkedvelt, de elavult elképzeléseket ott kell hagyni az igazságért.***

*Most ránk van bízva ez a nehéz feladat, hogy **sok hamis vallási tanítást helyreigazítsunk, a Jézus tanítása fényében újraépítsünk**. A Biblia képnelvén ecseteli Isten az utolsó idők vallásainak zűrzavarát, Babilon városával szimbolizálva: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város... Szentségre biztatja az üdvözlőni vágyó embereket. Akik kikutatják, hogy Jézus mit hitt, mit tett és miket tanított és készek megcselekedni, azokat Isten szenteknek nevezi: **„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”** (Jelenések 14, 12.)*

*De miért van szükségük békességes tűrésre? Azért, mert **ha valaki Jézus hitét akarja megvalósítani életében, akkor a hívó társai megharagudnak rá** és minden rosszal illetik. Jézussal is már ezt tették. Annyira el volt már ferdítve Jézus idejében is az igazság, hogy Jézus tanítása és élete teljesen új volt, Ő az árral szembe úszott. Izráel tanítójának ezt mondta Jézus: **Szükség néktek újonnan születetnek, teljes változtatást kell tegyetek,***

ha az Isten országába akartok jutni. Nikodémusnak mondta ezt, aki éjszaka kereste fel Jézust, amiatt, hogy a társai meg ne lássák őt, és ki ne rekessék a gyülekezetből, ki ne közösiék maguk közül (János 3. rész).

*Ezt mondta egyszer Jézus: Hogyha azzal, ami rátok lett bízva, ilyen mostohán bántok, akkor ki bízna rátok azt, ami a tiétek? Általában egy megbízható ember a másoké-
ra, amit rábíztak, jobban vigyáz, mint a saját magáéra. Mi nem a magunkéi vagyunk, az Úr nagy árat fizetett értünk, az Ő akarátát kellene tennünk. Ha ezt most nem tesszük meg, akkor, ami a miénk lehetne, az örökélet, ezt nem fogja Isten ránkbízni, mert még könnyelműbben bánnánk vele, mint a mostani életünkkel. Most kell megmutatnunk a világegyetem összes lakói előtt, hogy értékeljük azt, amit Jézus ránkbízott: önzetlenül mások javára használjuk fel időnket, erőnket és képességeinket. Szeresd az Urat a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, teljes erődből, valamint szeresd felebarátodat úgy, mint te saját magadat szereted!*

***„Ha engem szerettek, az Én parancsolataimat megtartsátok!”** Jézus hamarosan visszajön a Földre, hogy magához vegye azokat, akik szeretettel engedelmeskedtek Jézus-Isten tanításainak és utasításainak. El kell hogy készítsük az utat Jézus számára, úgy mint ILLés és Keresztelő János tette.*

*Isten azt szeretné, ha az igazság ismeretére mindenki eljutna, és annak hirdetésére küldött el minket Jézus, mint tanítványait, újabb tanítványokat gyűjteni, embereket a Sátán markából, a halálból kimenteni. Tehát fel kell ébredni, „lerombolni a hamisságokat, amik az Isten ismerete ellen emeltettek” (II.Kor. 10,5), és fel kell építeni az új hitet; a keskeny és népszerűtlen utat kell választani, amely az örökéletre vezet. Egyrésztől ki vagyunk küldve tanítani, másrésztől meg figyelmeztetve vagyunk a hamis tanítóktól, vagy prófétáktól. **Mi a megoldás?***

Akik Kriszstól tanulunk, ki vagyunk küldve, de akik valamilyen egyház, vagy vallási csoportosulás tanítását tanítják, azoktól óvakodnunk kell. Ha ezen a tanulmányon keresztül megismered az igazságot, ha őszintén elfogadod és szívesen megteszed, amit Jézus parancsolt, akkor valamilyen módon az igazság terjesztésében találnod kellene valamilyen foglalatosságot. Ma egyszerű ezeket az életmentő írásokat továbbadni, és ha valaki kérdést tesz fel neked, akkor könnyen megtudod válaszolni ezen írások alapján. Jézus megígérte, veled lesz minden napon a világ végezetéig.

Az örökélet diadala - feltételekkel

3. rész

**Az essztanításnak megfelelő Biblia-értelmező
Vallásoktól független, korunkhoz szabott Biblia-igazságok**

Hogy nem értitek?

**Midolog az, hogy ti magatoktól is meg nem ítéletek, mi az igaz?
- Ez a szemrehányás Jézustól, minden korok hívőinek is szól.**

Jézus nemcsak az akkori tanítványaitól, hanem minden hívőtől, akik magukat Jézus követéjének vallják, elvárja, hogy önálló gondolkodásúak legyenek, és ne maradjanak meg amellet, amiket tőlük az egyházuk elvár. Jézus idejében a vallás-vezetők lenézték a vallásilag iskolázatlan népet. A főpapok el akarták fogatni Jézust, de akik elmentek érte, olyan tanítást hallottak Jézustól, hogy nem voltak hajlandók elfogni Őt. **A főpapok és a farizeusok tehát nem hallgatták meg, amiket Jézus tanított. (Vannak most is elegenden, akik nem akarják meghallani a jelenvaló igazságot, mert a papjaik, vezetőik és a vallásaikban vakbuzgó hívők eltanácsolják őket ettől - lelki gyámság alatt tartják őket.)**

János 7,45-49: „Elmentek azért a szolgálak a főpapokhoz és farizeusokhoz; és mondták azok őnekik: Miért nem hoztátok el őt? Feleltek a szolgálak: Soha ember úgy nem beszélt, mint ez az ember! Feleltek azért nekik a farizeusok: Vajon ti is el vagytok hitelve? Vajon a főemberek, vagy a farizeusok közül hitt-e őbenne valaki? De ez a sokaság, amely nem ismeri a törvényt, átkozott!”

Jézus éppen róluk mondta azt, hogy tudatlanok, és hogy újonnan kell születniük, mindent előről kell kezdeniük megismerni, hogy mi az igazság – mint a csecsemők. Ne tanítsanak hamisságokat a népnek. Ez is érvényes minden korok vallásvezetőire (Hóseás 4, 6). Példa erre Pál apostol. Ő teológiai iskolát végzett, és sohasem hallgatta meg Jézus beszédét. Sőt, Jézus követőit üldözte, törvényszék elé hurcolta és elítéltette. Ő vigyázott a ruháikra azoknak, akik a nagy tudású, jó-beszédű Istvánt halálra kövezték. Pálnak Jézus megjelent, gyűlölködő útján megállította; mindjárt megtért, és Jézus tanítványává lett.

Mindenki mással ma is megtehetné Jézus ugyanezt, de nem teszi; azt várja el tőlünk, hogy a múlt eseményeiből mindnyájan tanuljunk. Pál sokáig próbálta szombatoként a zsinagógákban a zsidó társait meggyőzni az igazságról, de a legtöbben nem hitték el, hogy Jézus megjelent neki. Bántalmazták és üldözték őt.

A következőket olvassuk róla:

„A következő szombaton aztán majdnem az egész város egybegyűlt az Isten ígéjének hallgatására. Mikor pedig látták a zsidók a sokaságot, beteltek irigységgel és ellene mondtak azoknak, amiket Pál mondott. Akkor Pál és

Barnabás nagy bátorsággal szólva mondták: Szükséges volt, hogy először néktek hirdettessék az Isten ígéje; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, íme, a pogányokhoz fordulunk.” (Apcs. 13, 44-46.)

Most is így van ez; akik **nem tartják magukat méltóknak az örök életre**, azok nem akarják elolvasni az örök élet feltételeit.

Pál meg is tette amit mondott, ezentúl a pogányokat tanította; és a **pogányok apostolának** nevezték őt. Mindig tovább ment más-más városokba, és később levelet is írt nekik, amik főleg az akkori helyzet problémáira tanácsokat és megoldásokat adtak. **Bízhattak benne, hiszen Pált egyenesen Jézus tanította, és nem a régi tanítványoktól tanult** (Gal. 1, 11. 12. 17). Pál apostol levelei a Bibliában számunkra is nagyrésztben megmaradtak.

A keresztény egyházak, sajnos, Pál leveleit mind a mai napig is félreértik. Nagyrésztben emiatt fontos most ez a tanulmány. Tehát mindenki jól figyeljen oda, amit olvas, mert ez Jézusnak és Pálnak is a tanítása, és **ezeket egyik egyházban sem találja meg.**

Péter, figyelmeztetett Pál leveleire, amikben vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnak-csavarnak, a maguk vesztére. (II. Péter 3, 16.) Pál leveleinek nem helyes értelmezése miatt tehát, az üdvösséget sokan elveszítik. Isten megígérte arra az időre, amikor alkalmuk lesz a tömegeknek is, hogy tanulmányozhatják a Bibliát, hogy nagyobbá lesz a Biblia-tudás (Dániel 12, 4).

Ehhez az időhöz most értünk el. Ezt a parancsot adta nekünk, tanítványainak Jézus: Tanítsátok meg az embereket, hogy megtartsák mindazt, amiket én parancsoltam néktek; és én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig (Máté 28, 20).

Először mostanában érthetjük meg és tehetünk eleget Jézus eme parancsának – a nagyobb lehetőségek miatt.

Csak akkor érthetjük meg Jézus parancsait és Pál leveleit, ha legalább valamenynyire megismerkedünk az ó-szövetségbeli parancsokkal és ünnepekkel. A szent-sátor és a templomi papi szolgálat, kellékeivel együtt, a Jézus evangéliumát a valóságban szerepelte le, és pedig naponként, évenként.

Izráel népének az Istentől elrendelt ünnepei és parancsolatai - a Jézusban hívőknek is az ünnepei és parancsolatai.

Ennek a Biblia-értelmező tanulmánynak a II. és III. része nagyon szorosan összetartozik. Az új-szövetség jégpályáján mindeddig azért csúsztak el a legkülönbözőbb hívők, vagyis azért nem értették meg tanításait, mert a mennyország és az üdvösség szisztémáját, amik Istennek az ó-szövetségben levő parancsolataiban és ünnepeiben vannak elrejtve, nem ismerték meg.

Ezeket fogjuk most szemügyre venni.

Ahhoz, hogy Pál apostolnak némelyik félreértett kijelentésére megfelelő választ kapjunk, szükségünk van, hogy az Izráel ünnepeiről ismeretünk legyen. Mi a válasz pl. Pálnak erre a kijelentésére?: „Emez az egyik napot különbnek tartja a másiktól; amaz pedig minden napot egyformának tart. Ki-ki a maga értelme felől legyen meggyőződve!” Legyen arról meggyőződve, amit hisz (Róm. 14, 5).

Az Isten törvényéről ezeket mondta Jézus:

„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a próféta-
táknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem
inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az
ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen
pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.
Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsola-
tok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek ország-
ában a legkisebb lesz” (más szavakkal: a legkisebbnek hívják,
tartják, mondják, vagyis nemigen kerül oda); „valaki pedig
cselekszi és úgy tanít, az a mennyek országában nagy lesz.
Mert mondom néktek, hogyha a ti igazságotok nem több az
írastudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem
mehettek be a mennyeknek országába.” (Máté 5, 17-20.)

A mennyországban mindenki megelégedett lesz, mindegy, hogy kisebb, vagy nagyobb szerepet fog betölteni. Itt a szövegben inkább arról van szó, hogy a menny mostani lakói, pl. az angyalok, az ilyen embereket, akik a törvényt és a próféták írásait mellőzik, azokat ők lenézik, túl kicsinek tartják az ilyen embereket, hogy a mennybe bemehetnének. Az írastudóknak és a farizeusoknak is volt egy kis igazságuk, de az egyházuk szokásait olyan fontosnak tartották, hogy az Isten parancsolatai helyett inkább az emberi parancsolatokat teljesítették.

Manapság az Írás-tudók a hivatalosan fizetett egyháztaná-
tókna felelnek meg. Azok a hívők tehát, akik csak annyi
parancsot akarnak megtartani, mint az egyházaik tanítói,
azok semmiképpen nem mennek be a mennyek országába.

„Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim
semmiképpen el nem múlnak.” (Máté 24, 35.)

Itt fel kell nyitnunk egy zárójelet a parancsolatok
és a törvény jobb megértése miatt.

Meddig érvényes a Tízparancsolat?

Vannak, akik megpróbálják Jézusnak a fenti kijelentéseit a Tíz-parancsolatra vonatkoztatni, azonban az nem lehet helyes. Azt olvastuk, hogy nem múlik el, „amíg minden be nem teljesedik.” De mik vannak a 10-parancsolatban, amiknek be kell teljesedni? Azok főleg tilalmak: ne tedd ezt, ne

tedd azt! – alig van valami tennivaló. Tehát az ég és a föld elmúlásán túl is érvényes törvénynél főleg az évi nagy ünnepekről lehet szó – ahol kisebb és nagyobb parancsok vannak –, és amiknek egy részét, az első 3 ünnepet Jézus már betöltötte, a 4.-et pedig részben beteljesítette, vagyis a valóságban is véghezvitte. Az őszi ünnepek, amik a Jézus visszajövetelére és az emberekkel való együttlakozására szimbólumok, azoknak a beteljesedése még ezután lesz. Ezek az évenkénti ünnepi parancsok lehetnek örök-érvényűek. Ezekre a nagy eseményekre – Jézus Krisztus értünk megtett felfoghatatlan áldozatára – az egész örökkévalóságon át emlékezni fogunk. Jézusnak – az Izráel ünnepeiben leszerpelt – tettei szerezték meg nekünk, hogy ahol Ő van, mi is ott lehetünk, és Ővele örökké élhetünk.

Jézus nagy áldozatát tehát sohasem fogjuk mellőzni vagy elfelejteni.

A 10-parancsolat a földi életünkre adatott; Jézus visszajöve-
tele után az üdvözültek a mennybe ragadtatnak, és Sátán nem tud többé minket bűnre csábítani. Pál apostol le is írja, hogy meddig tartsuk magunkat Isten parancsolatához:

„Tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig!” (I.Tim. 6,14.)

Egy másik szöveg: „És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővüljön ismeretben és minden értelmességben, hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára.” (Filippi. 1,9-10.)

Az igazaknak, akik a mennybe jutnak, nincs szükségük a parancsolatokra, ők nem vétkeznek soha többé. Ezt írja Pál:

A törvény nem az igazért van, hanem a törvénytaposókért és engedetlenekért, az istentelenekért és bűnösökért, a lat-rokért [gonosztevőkért] és fertelmesekért [tisztátalanokért], az atya- és anyagyilkosokért, emberölőkért, paráznákért, férjefertőztetőkért [homoszexuálisokért], emberrablókért [akik valamilyen célból embereket hatalmuk alá helyeznek, és hasznot húznak belőlük], a hazugokért, hamisan esküdőkért, és ami egyéb csak az egészséges tudománnyal ellenkezik – a boldog Isten dicsőségének evangéliuma (öröm üzenete) szerint, amely reám bízott (I. Tim. 1, 9-11).

Érthető, hogy nem lesz szükség tovább pl. a Ne ölj! - parancsra, ha örök életet kapunk, és halál nem lesz többé. Vagy a Ne lopj! - parancsra, vagy a Ne kívánd a másét! - parancsra, ha mindenünk meglesz. Ha a szüleid is a mennyben lesznek, akkor ugyanolyan fiatalok lesznek, mint te, és akkor miért kellene őket tisztelni, azaz támogatni, megsegíteni? Hogyha a feltámadás után nem lesz házasság és férjhez-menés, nem lesz valaki a másikhöz kötve, hanem szabadság lesz, akkor paráználkodás lehetősége sincs tovább. Hamis tanúságtétel sem lehetséges, ki ellen kellene vádaskodni, és ki előtt lehetne hamisan tanúskodni, sőt valamit eltagadni? És ki akar faragott bálványisteneket készíteni? Vagy: Isten nevét tiszteletlenül használni, amikor Vele leszünk és Ő minden jóval ellát minket?

A teremtésre sem kell már többé emlékeznünk, amikor a Teremtővel leszünk, és magunk is szemlélhetjük, ahogy a teremtés végbemegy – ugyanúgy, mint ahogy az Isten fiai, az angyalok nézték a Földünk teremtését (Jób 38, 4-7). Nem kell 6 napig fáradozni, *orcánk verítékével munkálkodni*, hogy a 7-ik napon megpihenjünk mi, a gyermekeink, szolgálaink, igavonó állataink, vagy jövevény munkásaink stb. Hogy az embernek fáradtságos munkával kell dolgoznia, az a bűn büntetéséeként adatott, és azért kapta az ember, később, a Tízparancsolat 4-ik parancsában, a nyugalom napot.

Ádám és Évának, a bűnbeesésük előtt, nem kellett fáradtságos munkával dolgozniuk, hogy a megélhetésük biztosítva legyen. Ők nemcsak szombaton, hanem minden nap beszélgethettek Istennel, kérdezősködhettek Tőle, tudásukat gyarapíthatták, teljes békeségben és nyugalomban éltek. Csak büntetésül kapták a fáradtságos munkát és Éva a szülési fájdalmat. Ők még évszázadokig az Isten közelségében éltek, és nem jött az átok rájuk olyan gyorsan. Kb. száz év múlva, Kain panaszkodott Istennek, hogy *túl súlyos büntetést kapott, minthogy azt elviselhetné, mivelhogy el kell rejtőznie az Úr szemei elől.*

Ők nem imádkoztak, és semmilyen vallásos cselekedetekkel nem voltak megterhelve. Csak 235 évvel az Ádám teremtése után, Ádám unokája, Énós születése után kezdtek először imádkozni és *segítségül hívni az Úr nevét* (lásd I.Mózes 4, 26-ban).

„Az embernek pedig mondta Isten: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettől arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld temittad; fáradtságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban! Tőviset és bogácskórót teremjen tenéked; és egyed a mezőnek fűvét. Orcád verítékével egyed a te kenyeredet, amíg visszatérsz a földbe – mert abból vétettél: mert por vagy te, és ismét porrá leszel!” (I.Mózes 3, 17-19.) A heti szombatok is tehát, amik ezen a Földgolyón az emberért adattak, az emberek megpihenésére szükségtelenek lesznek.

Aludnunk sem muszáj, éjszaka sem lesz (Jel. 21, 23); Isten soha nem alszik (Zsolt. 121, 4), és mi hasonlók leszünk Jézushoz. Földhöz sem leszünk kötve; és más bolygókon egyáltalán nem 24 órás napok vannak. Sokszor Jézus kíséretében lehetünk, és Ő el fog vinni minket sokfelé; hosszú időközön keresztül látni sem fogjuk az egykori Föld-bolygónkat. Csak a győzedelmes Jézusnak hatalmas tetteit, Izráelnek nagy ünnepeit fogjuk – bárhol vagyunk – minden időben ünnepelni.

Ahol a bűn soha többé nem fordul elő, ahol senki nem árthat neked többé, ahol szeretet honol, értelemszerű, hogy ott nincs szükség tovább a 10 parancsolatra.

Valami keveset tudhatunk csak az új teremtésről, pl. Jelenések 21, 4-ben: „És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az előző dolgok elmúltak.”

Ésaiás 66, 22-23-ban: „Mert mint az új egek és az új Föld, amelyeket én teremtek, megállnak énelőttem – szól az Úr –, azonképpen megáll a ti magvatok és nevetek. És lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljön minden test engem imádni – szól az Úr.”

Itt mondhatja valaki: Ezt akartam hallani!, ugye, hogy a szombat megmarad?

Figyeljünk csak jól oda! Ezek a versek az újjá teremtett Föld kezdetére vonatkoznak – ezt érzékelteti a 24-ik vers, amikor az Isten ellen vétkezők szenvedését még látni lehet.

Különben itt a pihenésre szánt heti szombatokat nem említi, hanem az ünnepi szombatokat, éppen azokat, amikről most még a szombatünneplő keresztények is csak alig akarnak tudni, nem még a vasárnap-ünneplő keresztények.

Az idézett szövegben az új-Hold hónapjainak szombatjaival kezdi a felsorolást, és azután az évenként megismétlődő nagy szombatokat említi, amik Jézus Krisztus megváltásának tetteit szemléltették, amiket örökké fogunk ünnepelni. A Bárány-Jézus hatalmas tetteit sohasem fogjuk elfelejteni, hiszen örökké hálásak leszünk érte, hogy a félelem és a fájdalmak világából megmentett. Tisztelni fogjuk Őt, csodálni és Vele együtt örülni. (Jel. 5, 12-13.)

Ezeket az örökérvényű, csodálatra méltó, öröm és vigadozás ünnepeit fogjuk most áttekinteni, amiknek újra felfedezése meg van jövendőelve.

„Örvendezzél az Úrnak, a te Istenednek színe előtt!”

(Lásd V.Mózes 12.)

Ezekkel az ünnepekkel, akik a Messiás Jézust nem eléggé ismerik, vagy nem ismerik el, alig tudnak mit kezdeni. Krisztus megváltási tetteinek felismerése nélkül ezek a fontos ünnepi parancsok titokzatosak, nem értékelhetők, nem is érthetők. Ezeknek az ünnepeknek kisebb-nagyobb rendeleteire mondta Jézus:

„Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.” (Máté 5,18.)

Jól figyeljünk hát ezekre a nagyon régi, és mégis új ismeretekre! Ezeknek az ismereteknek a visszaszerzése többszörösen meg van jövendőelve az utolsó időkre. Pl. Apc. 3, 21-ben olvassuk, hogy **Jézus mindaddig nem jön vissza, amíg helyre nem lesznek igazítva mindazok a tanítások, amiket a próféták kezdettől fogva tanítottak.**

Mózes volt ezek közül a legkiemelkedőbb próféta, aki mindezeket tanította, és aki a parancsok kiadása kezdetétől Jézusról írt,

„Akit az égnek kell magába fogadnia mind azidőig, míg újjá teremtetnek mindenek, amikről szólt az Isten minden Ő szent prófétájának szája által eleitől fogva.”

A próféták tanították Jézus tetteit és eljövételét, Isten országát, főképpen az Izráel ünnepei által, amikben rejtve voltak a megváltás nagy tettei, amiket Jézus vitt véghez, és még fog véghezvinni, amikor magához veszi üdvözültjeit, és amikor ítéletet tart. **Ezek az ünnepek az igazinak leszerpelései voltak, árnyék-képei voltak. Ehhez tartozott a szent-sátor, később a kőtemplom is, az összes papi szolgálataival – mint a megváltás művének színtere.** Jézus áldozatát és hogy a Sátán fájdalmat fog okozni Neki, ezt már Ádámtól fogva „szerepelték a véres-áldozatok által”, aztán Ábrahámtól fogva a körümetélkedés által is szerepelték. Izráelnek az Egyiptomból való kijövele óta pedig, 1521 éven keresztül, az **Izráel ünnepei által is hirdette volt**, anélkül, hogy egészében értették volna, hogy mit miért csinálnak.

A zsidó vallásban levők sajnos mind a mai napig sem tudják teljességében, hogy mit ünnepelnek. Amikor Jézus feláldoztatott, senki sem tudott vele mit kezdeni. Feltámadása napján, szerda este, Jézus az Emmaus felé menő tanítványok mellé szegődött, anélkül, hogy azok Őt felismerték volna.

„És elkezdve Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázta nekik minden Írásokban, amik Őfelőle megírtak... Akkor megnyitkozattatta az ő elméjüket, hogy értsék az Írásokat” (Lukács 24,27.45).

Csodálatos lehetett, amikor az Emmausi tanítványoknak saját magáról beszélt Jézus. Eddig takarnia kellett magát, hogy a megváltást elvégezhesse. Eddig csupán képekben, példázatokban, ünnepekben és templomi árnyékszolgálatokban volt Ő

elrejtve, de most a feltámadása után megnyitotta az elméjüket, hogy megértsék, amit a próféták Óróla leírtak és amiket az áldozatok által a papi szolgálat végzett.

A parancsolatokban megadott ünnepekben elrejtett események betöltése által tárta ki Jézus, amik e világ alapítása óta rejtve voltak, rejtett dolgokat szólt nekik a régi időből, amiket már az ő atyáik és prófétáik elbeszéltek nekik (lásd Zsoltár 78, 1-7; Máté 13, 34-35).

Hogyha valaki az örök boldog élet elérésére vágyik, akkor nagyon fontos, hogy tudomást szerezzen azokról az ünnepekről, amelyeket Isten fontosaknak tartott. A Biblia első oldalán már elmondja a Teremtő-Isten, hogy a világító testek nem csupán a Földünk megvilágosítására valók, hanem jelnek, valamiket jeleznek, és meghatározzák az ünnepeket, a napokat és az esztendőket (I.Mózes 1, 14-15). A Hold és a Nap állása jelzi pl., hogy mikor lesz nagykiterjedésű dagály, szinte szökőár. Elbeszélék valamit ezzel kapcsolatban.

Misszió-beszélgetések közben megtapasztaltam, hogy az emberek éhesek a lelki dolgokra, de teljesen újdonságnak tűnik nekik, hogyha valamit hallanak, amik nem valami erőszakos agitációk, vagy egyoldalú vallási dogmák, hanem értelemszerű érdekes dolgok. Sok-sok kérdésük van az embereknek, de nehéz olyan valakire találniuk, aki elfogadható bibliai válaszokat képes adni, és akitől nem kell félniük, hogy valamilyen vallásba toboroz.

Az egyik beszélgetés folyamán, munkatársam elmondta nekem, hogy gyermekkorában átélt egy nagy csodát, amit még senkinek sem mert elmondani, de nekem –négy szemközt – elmondja, mert régóta látja, hogy az ilyesmit megértem, és nem fogom kinevetni. Az apjának hivatalosan valahol Afrikában a tenger mellett kellett dolgoznia. A két kisfiú, ő meg a bátyja, 8 és 12 év körüliek, a tengerparton játszottak. Senki sem volt a környéken. A tenger vize húzódott vissza – mondta –, és mi játszva mindig beljebb mentünk utána, míg a partot már nem is láttuk.

Egyszer csak visszafordult a tenger vize, de olyan sebességgel jött, hogy nem tudtunk elszaladni előle. Menekültünk, de hiába, a víz már-már elborított minket, és úgy megrémültünk, hogy a tengerbe fulladunk. Ekkor valaki elkapott minket, engem az egyik oldalról, bátyámat meg a másik oldalról, és úszott hosszan velünk a partig. Amikor körbenéztünk, hogy megköszönjük, senki sem volt ott, csak mi magunk – ezért nem mertem ezt még a feleségemnek sem elmondani. Ez az élmény olyan hatással volt rám, hogy később kitanultam

mentőnek. Akkor jöttem rá, hogy az ember csak egy-valakit tud egyszerre úszással kimenteni, mert az egyik karjára feltétlenül szüksége van. Aki mivelünk kiúszott, annak mind a két karja velünk le volt foglalva. Máig sem tudom, hogy ki volt az – valami Angyal lehetett?

Minden nap – periódikusan, kétszer, vagy többször is – van apály és dagály a tengeren, de aki ismeri a Holdat, az előre tudja, hogy mikor van a tengernek óriási mozgása, mint pl. az **újholdak** és a **teleholdak** idején.

Van, ahol a tenger vize kilométereket is visszahúzódik, olyan messzire, hogy nem is lehet látni; ahol pedig meredek hegyoldal állja a víz útját, ott még a 10-14 méter szintkülönbséget is eléri, a hajók a parton mélyen lent vannak a tenger medrében. Akik a tengerpartokon élnek és halásznak, azoknak tudni kell a Holdból olvasni ahhoz, hogy a tenger mozgásához tudjanak alkalmazkodni, és elkerülni a veszélyt, mert óriási erők vannak munkában. A különböző apály és dagály nagyságához és idejéhez a Napnak is nagy szerepe van. Jól jegyezzük meg tehát, amit Isten mond a teremtés leírásában:

a világítótestek jelt adnak, és meghatározói lesznek ünnepeknek, napoknak és esztendőknél – és pedig Istennek a havonkénti és évenkénti nagy szombatjainak.

A Nap, a Hold és a csillagok, a teremtés történetének leírásában, hogy a 4-ik 24 órás napon lettek teremtve, ez természetesen a geocentrikus világnézetnek megfelelő képletes leírás, amely szerint a Föld áll a világegyetem központjában. Évezredekken keresztül ez volt a legegyszerűbben elképzelhető folyamat, amit látni lehetett, hogy a Földünk körül forog a Nap és a Hold, amik felkelnek és lenyugszanak. Azonkívül a nagy mozgó „csillagok”, amikről ma már tudjuk, hogy azok planéták, csak a Nap-tól kapják a fényüket. Kepler és Galilei kezdtek rájönni (a 16-ik században) a helio-centrikus nézetre, miszerint a Nap van középen, és akörül mozog a Föld és a többi planéta. Galileo Galilei amikor bátorságot vett, hogy ezt leírja és kimondja, emiatt hamarosan életveszélybe került, és vissza kellett vonnia írásait, kijelentéseit, különben az akkori egyház, az inkvizíció keresztül, elégette volna őt, úgy, mint ahogy az írásait. Így házi fogságra lett ítélve, de halálos ágyán mégis kimondta, hogy **„mégis mozog a Föld”**.

Ma már mindenki jól tudja, hogy a csillagvilág, az Univerzum, mint maga Isten, időben felfoghatatlan. A régi időbeli embereknek nem lehetett olyasmit mondani, amit nem érthettek volna meg, és túl nagy zavarokat okoztak volna. Nagyobb tudás érkezése csak az utolsó időkre van megígérve (lásd Dániel 12, 4). Jézus visszajövele előtti történésekről ez van írva: **„Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a Nap elsötétedik, és a Hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségei megrendülnek. És akkor feltűnik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a Föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.”** (Máté 24, 29-30.)

Jézus csak annyit mondhatott el, amennyit akkor ismertek és megérthettek. Most már tudjuk, hogy a csillagok azok Napok, de olyan távol vannak, hogy csak sziporkázó fényűeknek látjuk őket, de a valóságban némelyik sok ezerszer is nagyobb, mint a mi Napunk. A Nap legalább 1-milliószer nagyobb, mint a Föld-golyónk. A valóságos csillagok tehát sohasem tudnak lehullani. Különböznél újra és újra látható kisebb-nagyobb „csillag”-hullás. Kb. 40 ezer tonna meteorit hull le a Földünkre évente, többségük a tengerekbe hull. Nagyrészüket általában milliméteres pici, amik a levegő súrlódása miatt elégnek, és azért úgy látni őket, mintha hulló csillagok volnának.

Évente csak 1000 körül vannak olyanok, amik 10 dekát elérnek. Ritkán vannak nagyobb darabok, amik a Földre zuhannak, mint ami pl. 2007-ben Peruban esett le; 15 méter széles és 5 m mély krátert csapott, és körülötte 5 cm-es darabjait is találták.

Egy nagy ritkaság 2013. február 15-én történt. 2012 AD-14-es nevű aszteroida, egy 65 méter átmérőjű, 400 ezer tonna súlyú nagy kő, 14-szer közelebb jött a Földhöz, mint a Hold távolsága, csak 28 ezer km-re száguldott el mellettünk és 28 ezer km-es óránkénti sebességgel. Szatelliták közel 40 ezer km-re is vannak, ezért izgalmas volt az aszteroida közeledése. Egy évvel azelőtt fedezték fel, és nyomon kísérték. Kb. olyan nagy volt, mint ami 50 ezer évvel ezelőtt Arizonába becsapódott, és az ma is látványosságként híres. Még sohasem történt, hogy egy ilyen kis-planéta, amit nyomon lehetett követni, a Földünkhöz ilyen közel jött volna. Estére várták; jött, és el is ment. A legkülönlegesebb az volt, hogy két égi esemény történt ugyanezen a napon. Reggel Oroszországban az Urál-nál, minden bejelentkezés nélkül, teljesen más irányból, mint ahonnan aznapra az aszteroidát várták, egy meteorit-becsapódás volt.

Sokan le tudták filmezni a fenomént, akik szürkületkor éppen munkába utaztak és autókamerával rendelkeztek. Kb. 10 méter átmérőjű és 100 tonna súlyú is lehetett a meteorit; és 40 km magasságban – 50 ezer km-es súrlódási sebesség következtében – felrobbant; és ami még el nem égett belőle, az zápornaként, darabokban hullott le. A légnyomása 6 város területén rombolt, közülük a legnagyobb, a milliós város, Cseljabinszk volt. 50 ezer lakás ablaka tört be, és vagy ezren megsebesültek. Sokan így kiáltottak: Ez a világ vége! Ablakok nélkül mínusz 18 fok hidegben, nagy katasztrófát éltek át.

Ilyen két égi eseményt, és pedig egy-napon, ha óriási véletlennek tulajdonítják is az asztrofizikusok, mi bizonyára a végidők jeleihez sorolhatjuk. Jézus ugyanis jeleket adott meg az Ő visszajövetelére. Az első jövetelét is már égi jel kísérte: a Bethlehemi csillag. A meteorit után egy hónapra, megint egy ritkaságot, egy üstökös lehetett látni szabadszemmel az égen.

Lukács 21,25-28: „És lesznek jelek a Napban, Holdban és csillagokban, és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog, mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e Föld kerektségére következnek, mert az egyek erősségei megrendülnek. És akkor meglátják az embernek Fiát eljönni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel. ²⁸ Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelgett a ti váltásátok.” Jézus visszajövetele előtt az utolsó esemény az, hogy „az egyek erősségei megrendülnek.” Eddig el sem lehetett képzelni, hogy mik lehetnek ezek, de ma már érthetjük alatta az emberiségnek az űrben levő hatalmas technikai infrastruktúráját, azt a sok-ezer szatellitát, műholdat. Azok nélkül leállnak a műszereink az információra, a kommunikációra, áram, vízellátás és fűtési zavarok keletkeznek, GPS- nélkül a transzportálási eszközök fulladnak be, repülő, hajó, teherautók stb. Tehát nélkülük az élet a Földünk nagy részén az emberek számára ma már elképzelhetetlen, szinte alig lehetséges.

Talán az lesz a nagy „csillaghullás”, amikor azok megrendülnek, lehullanak. De az a tömérdek Föld-körül keringő műhold-törmelék is – láthatólag – mind le fog hullani, le lesznek „söpörve”, megtisztul az ég. Valószínű ez lesz majd az a „csillaghullás”, ami után Jézus mindjárt megjelenik, itt lesz angyalaival, hogy magához vegye igaz és hűséges követőit. Egyébként, a Mars és Jupiter között óriási mennyiségű planéta-törmelék van, amiket Jézus csillag-hullásként szintén bevethet.

Jézus, mielőtt a Földről eltávozott, ezt mondta tanítványainak: **Még sok mondanivalóm van számotokra, de ezeket még nem tudjátok elhordozni; túl kevés hozzá az alapismeretek és felfogó képességetek; de később majd sok új ismerettel fogja Isten meglepni az emberiséget. Mi az ismeretek tengerében élünk most, közvetlen Jézus visszajövele előtt, különösen az utóbbi száz évben – alig lehet lépést tartani velük! Csak ne zárjuk el elménket azok elől, amiket még az „Igazság Lelke” kijelenteni óhajt a bibliai igazságok megértésének terén is.**

Jöjünk vissza témánkhoz.

Tudhatjuk, hogy március 21. körül, egyforma hosszúak a nappalok és az éjszakák, és azután a nappalok hosszabbodnak június 25-ig. Akkor már kb. 16 órahosszat nappal van, aztán kezdenek rövidülni, egészen december 25-ig, amikor már csak kb. 8 és fél óra hosszú a nappal.

Karácsonytól újra hosszabbak lesznek a napok, ezért a Nap-imádó pogány népek december 25.-én ünnepelték a Nap-nak a születésnapját. Ezt vezette be Konstantin császár a keresztények számára is Jézus születésnapjaként 321-ben. A mi Földünk is egy égitest, és a Nap körüli ellipszis pályája miatt van a nappalok hosszúságának változása.

Az égitestek megfigyelése szükséges az ünnep-napokhoz, de azoknak tisztelete és imádata Istentől szigorúan meg lett tiltva. A Páskha-ünnepet és a Sátoros ünnepet a tele-hold idejére határozta meg az Úr, mert akkor az ünneppel kapcsolatos esti munkálatokhoz és vacsorákhoz kellett hogy jól lássanak odakint a szabadban. A havi szombatok ünnepeit pedig az újhold idejére tette az Úr, amikor a Hold nem is látható, nehogy nagysága és szép fényessége miatt a Holdat kezdjék tisztelni – amit az Isten halálbüntetés terhe mellett szigorúan megtiltott. V.Mózes 4, 19:

„Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a Napot, a Holdat és a csillagokat, az égnek minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és le ne borulj azok előtt, és ne tiszteljed azokat, amelyeket az Úr, a te Istened minden néppel közlött, az egész ég alatt.”

Egy év pontosan 365 nap, 5 óra 28 perc és 45 másodperc hosszú. A teremtés története közleményéből kitűnik, hogy a Nap és a Hold nemcsak melegítésre és világításra szolgálnak, hanem ünnepnapok meghatározására is. Különböző nyelvű Biblia-fordításoknál ez világosan kitűnik, és igen logikus is – hiszen azokhoz lettek szabva a bibliai ünnepnapok. Isten munka-szüneti, ünnepi nyugalomnapnak határozta meg az újholdak napjait, valamint az első és a hetedik hold-hónapoknak bizonyos napjait és szakaszait. Izrael ünnepeinél, jobban mondva, amiket Isten a Bibliában meghatározott ezeket a dátumokat kell figyelembe venni. A Holdhoz szabták régen a hónapokat, amik 29 és fél naposak. Emiatt az Izraelita holdnaptárban 29 és 30 napos hónapok váltakoznak. A páratlan számú hónapok (mint az 1. 3. 5.) ezek 30 naposak, a páros számú hónapok pedig 29 naposak.

Amíg az emberek nem tudták kiszámítani, hogy egy év milyen hosszú, addig megfigyelésekre volt szükség. Látták, pl. egy fához viszonyítva, ahogy naponként változik a Nap felkeltének a helye. Ha pl. két cölöpre egy mérő rudat teszünk, akkor naponként látni lehet, hogy a Nap felkelte hány milliméterrel csúszik előre, vagy hátra. Több éves megfigyelések után egészen pontosan megállapíthatták, hogy mikor jár le egy év.

A mi naptárunk szerint a **Bibliában meghatározott új-évnek kezdete általában március hónap második felére esik. Első ünnep a Páskha-ünnep: az első hónapban van** (Abib vagyis ma használatos nevén Niszán hónapban) 14-én, Izráelben, családonként egy bárányt levágtak (du. 3 órakor), megsütötték és megették, reggelre semmi sem maradhatott belőle.

A következő napon, 15-én volt a **második ünnep**, a Kovásztalan kenyerek 7 napos ünnepének első napja: nyugalomnap, amit Páskha-szombatnak is nevezhetünk. Az arra következő napon, 16-án kellett kimenni a gabonaföldre (valószínű árpa földre), hogy egy kévére való érett kalászt szedjenek, hogy azt a pap meglóbjálja az Úr előtt – ez volt

Izráel **harmadik ünnepe**, és ez a három ünnep időben szorosan összetartozik. **Az első hónap 15-e után 7 hétre következő napon, tehát 50 napra van a Hetek-ünnep.** Ez az Aratási ünnep, amikor a búzát aratták – ez a **negyedik ünnep**.

Nos, hogyan segített a Nap meghatározni az év végét? Az említett bemérések által észlelték, hogy az év mikor jár le. Az egyiptomiaknál, ahol egy ideig szolgátságban éltek az Izráeliták, 360 napos évek voltak, és hozzá tettek 5 napot: $12 \times 30 = 360$.

Még egyszerűbb volt egy másik metódus Izráelnek az új év kezdetének meghatározásához. Az ó-évük vége felé (márciusban), az újhold ideje előtt, a gabonaföldeken megtekintették, hogy 2 hét múlva, a Páskha-ünnep idejére lesz-e már egy kévére való zsengén-érett kalász. Hogyha a gabona túl kicsi volt, akkor megnyújtották az évet egy 13-ik hónappal, a következő újholdig, és csak akkor kezdték az új évet. Minden évben is hozzá tehetek volna 5 napot, azonban akkor az első hónap, Niszán hó 15-e nem esett volna a **telehold** napjára, ami azonban a 7-8 napos Páskha - és a Kovásztalan kenyerek ünnepe miatt elkerülhetetlenül fontos volt, de úgyszintén az őszi betakarítás ünnepén is.

Az ünnepek leírásának helyei:

V.Mózes 16. rész, IV.Mózes 28-29. rész, III.Mózes 23. rész; II.Mózes 12. rész, és 13. rész 1-10-ig; és 23-ik rész 12-18; és 34-ik rész 21-23.

Isten 40 évig mannát hullatott az égből; a szombat megszentelésére tanított vele: pénteken duplán hullott, szombaton semmi sem hullott.

Az ünnepek, amiket Isten szerzett

A heti és az ünnepi szombatok (nyugalom-napok) megtartása az ó-szövetségbeli Izráel országának idejében jóval egyszerűbb volt, mint a mai világban. Különböző országokban a változatos körülményekhez képest, hogy ezeket mennyiben lehet megvalósítani, arról ezen tanulmány vége felé még tárgyalunk.

Először is van a **heti szent szombat**, a hét hetedik napja (I.Mózes 2, 2-3), évenként 52 szombat. Ezeket a 6 munkanap utáni pihenésre adta Isten, és emlékeztetőként a teremtésre, főleg, hogy tudjuk, hogy Ő a Teremtő, és Ő az Úr, Aki törvényeket szab, és a törvény áthágóit meg is bünteti.

„Egy a törvényhozó, Aki hatalmas megtartani és elveszíteni” (Jakab 4, 12).

Aztán van a **havi szombat**: az újhold napja, ami szintén nyugalomnapnak, szombatnak számít, függetlenül attól, hogy a hét melyik napjára esik. Egy évben 12, vagy 13 újholdszombat van. Sok naptárban ki van jelölve a Hold állása: a teleholdat egy üres kör jelzi ☉; az újholdnak pedig egy tömött kör a jele ● Vannak olyan naptárak, ahol meg van adva a mi környékünkre a Nap felkelte és nyugta, meg a Hold felkelte és nyugta, tehát az újhold kezdetének napja és órája is. A TV-ben a Teletexten is meg lehet találni – akit érdekel.

Mivelhogy ezek az újhold-szombatok általában nem a hét végére esnek, könnyen el lehet felejteni őket, ezért az előtte való nap, reggel vagy délben, kürtöléssel figyelmeztették a lakosságot a naplementével kezdődő újhold szombatjára. Így egyforma napon tartották az ünnepet egész Izráelben. **Általában** az a nap, ahol a naptárunkban a tömött fekete kör van, az felel meg a kürtölés napjának, aznap este naplementekor kezdődik az új Hold-hónap, a következő nap tehát a legmegfelelőbb az újhold szombatjának. Azonban már a tömött kör napját is nyugodtan veheted, amennyiben az neked jobban megfelel.

Naptár hiányában az újhold napja: a **telehold utáni 15.-től 17.-ik napig;** tehát bármelyiket választhatjuk **e 3 nap közül**, hogy az újhold-szombat parancsának eleget tegyünk. Tiszta égbolton két olyan nap is van, amikor a Hold nem látható az égen, és az arra következő napon jelenik meg a vékony, dagadó újhold. Ha nincs jobb támpont, még azt is vehetjük újholdnak, és amennyire lehetséges, megemlékezzünk az Úr jóságáról, hogy újra megáldott egy hónapon át. A gömbölyű Földünkön, ahol egyik helyen éjszaka van, máshol meg már nappal, különben sem lehetséges valamilyen ünnepet egyszerűen tartani. Nem lehet sehogysem dátumra meghatározni az újhold ünnepét a mi keresztény naptárunk szerint – tehát az ünnepi szombatok forognak, mozognak (Ésaiás 29, 1).

Az van szokásban, az a tradíció, hogy az Istentől elrendelt ünnepek kezdetét és végét azokhoz a naplementékhez szabjuk, ahol éppen lakunk. A Bibliában **csak az Engesztelési ünnep van megnevezve, amit szigorúan naplementekor kell kezdeni és évente egyszer, azon az egy napon böjtölni.** A törvényadó Istennek a kedvessége az a naplementi kezdés, és pedig azért, hogy ne kelljen két éjszaka böjtölni. A Páskha-bárány megáldozásának az ideje van még megadva, amit pontos időben kellett megtenni, azért mert az Jézus halálának a pontos idejére utalt.

Különben, az adott viszonyokhoz mérten, a többi ünnepeket, a havi és heti szombatokat is, nyugodtan el lehet csúsztatni későbbre, hogy az előttevaló munkát be lehessen fejezni, hazautazni, tisztálkodni és minden stressz nélkül a szombati ünnepet elkezdni. (Télen, több helyen már 4 óra körül lemegy a Nap, így a szombatkezdés sok-sok munkásnak problémákat okoz.) Ezeket még a tanulmány végefelé tárgyaljuk.

Minden mozgó ünnep előtt, vagyis hétköznapra eshető ünnepek előtt, amiket szombatként, munkaszüneti napként kellene megtartani, azok előtt is kürtöltek a papok, hogy a nép figyelmét felhívják. IV.Mózes 10, 10:

„A ti vigasságotok napján, és az ünnepeiteken, és a hónapjaitok kezdetén is fújjátok meg a kürtöket, a ti egészen égőáldozataitokra és a ti hála-áldozataitokra: és lesznek néktek emlékeztetőül a ti Isteneitek előtt. Én vagyok az Úr, a ti Isteneitek.”

Az Engesztelési ünnep előtt, a legnagyobb ünnepi szombat előtt pedig 10 napon keresztül lettek kürtölés által figyelmeztetve az emberek. Manapság veszélyek esetén szirénáznak, vagy harangoznak, és így figyelmeztetnek; de vallási ünnepek előtt is harangszóval emlékeztetni szokták a lakosságot.

A havi szombatokon kívül 7 Istentől elrendelt évenkénti vallási ünnep létezik, amiknek keretén belül 7 szombat is van. Ezek ugyan hétköznapokra is eshetnek, de szent napok, amiket szombati nyugalomnapként kell megünnepelni. **Ezeket évenkénti szombatoknak is nevezhetjük,** amikre a teremtés szövege utalt, hogy a **Hold és a Nap legyenek jelek és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknak** (I.Mózes 1, 14; Zsoltár 104, 19). Így hát egy évben kb. 70 szombat, vagyis munkaszüneti nap jött össze. Ezekon kívül volt 21 nap, ami ehhez a 7 ünnephez tartozott ugyan, de nem munka-tilalommal. Az ünnepnapok tehát az évnek kb. egy-negyed részét tették ki. A sok munkaszüneti napot az ember érdekében rendelte el Isten.

Márk 2,27: „A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért.” Manapság már a keresztény országokban is sok ünnepnap van. Hetenként, sokak számára, két munkaszüneti nap is van, és azokon kívül vallási és nemzeti ünnepnapok, sőt ezen felül a többhetes szabadságidők. Idős korban meg hozzájönnek a nyugdíjasoknak a munkaszüneti évek.

7-ik évek: szombat-évek (II.Mózes 23,10-17; III.Mózes 25,1-7). Isten nagyon nagyvonalú volt, és még ennél is több szabadidőt adott Izráel népének, és nagy áldását is ígérte hozzá, hogyha azokat, amiket parancsolt, betartják. **Például minden 7-ik év egy szombat-év volt,** amikor mindenkinek szabadsága volt. Úgy a termőföldnek, mint az igavonó állatoknak is nyugodni kellett, a földeket nem volt szabad beültetni, sem learatni, vagy szüretelni, csak **amit a föld magától termett, azt pedig mindenki ehette.**

A 7-ik évek szabadsága által mindenkinek nagy nyugalma volt, új erőt nyert, idegei és immunrendszere megerősödött, házasságuk felelevenedett és családi életük új erőre kapott. Ezzel ellentétben manapság olyannyira meg vannak terhelve az emberek sok és felelősségteljes munkával, hogy idegbetegek lesznek, kiégnek (burnout-szindróma), félelem és depresszió bénít; újabban feltűnő nagy számban esnek elmebetegségekbe, és túl sokan saját életüket is képesek megszakítani. Az előbb olvastuk Lukács 21-ből, a Jézus visszajövetelét megelőző jelekből, hogy akkor a népek szorongásban lesznek és kétségbeesve, forrongnak,

és sokan elhalnak a bizonytalan jövőtől való félelem miatt. Ki nem látja azt, hogy Jézus jövendölése most nagyon teljesedésben van? Különösen a tizen-évesek félnek a jövőtől és a 60 év körüliek. Az is félelmet válthat ki, hogy az emberiség túlszaporodott, és az konfliktusokat eredményez. Ma mindenki nagy bőségben, kényelemben és békességben élhetne, minden lehetőség megvolna rá.

Nos, a 7-ik évnek, a szombat-évnek termését mindenki egyformán élvezhette Izráelben; a szolgálók, béresek, zsellérek, és a Léviták. **Ami még egyedülállóbb. Istennek gondja volt még a barmokra is, sőt a föld vadállataira is, amik bőségesen ehettek, és a fajuk megerősödhetett, szintúgy a madarak, a rágcsálók és a rovarok.**

Korunkban az állatok és a növényi fajok kihalnak, pedig Isten olyan technikai, kémiai és biológiai tudománnyal látta el az emberiséget, hogy mindenki boldog és megelégedett lehetne, ha nem dülne ilyen egocentrikusság, ha minden igazságosabban el volna osztva. Gondoljunk bele: pl. egy alapjövedelem megvalósítása által eltűnne a megalázó szegénység. Ezáltal természetesen sok betegség is lecsökkenne. Mindenkinek, aki megszületett, joga volna egy szerény, nyugodt és boldog életre, ingyenes orvosi kezelésre, iskolázásra, ingyenes bírósági perhez; ingyenes, vagy olcsó lenne a postai szállítás, különösen az idősek számára, és szükség esetén olcsó és ingyenes utazás, és más ötletes dolgok, amik az embereket sok idegőrlő szorongástól megkímélnék.

Isten Izráelben minden jót megteremtett, mindenki számára szabad, könnyű életet biztosított, és ezekről a mesébeillő dolgokról még a későbbi írásokban is néha szó lesz. Pl. minden új házasság egy évi munkaszünetet kapott, hogy feleségét boldogítsa és fel volt mentve, nem volt szabad harcba mennie. Ma sem kellene az embereknek éhezniük, nélkülözniük, annyit szenvedniük és örök halállal meghalniuk, ha Isten parancsolatait megismernék és cselekednék. Sajnos, Izráel népe is újra és újra hátat fordított Isten bölcs rendeleteinek, átvette a környező népek bálványisteneinek tiszteletét, sőt az égitestek imádatát, amikért aztán Isten rosszállása miatt hátrányokat kellett elviselniük (*Sofóniás 1, 4-6*).

Jöjünk vissza Izráel csodálatos ünnepeihez. Izráel ünnepeit időbelileg 3 részre oszthatjuk: 3 tavaszi ünnep, amik időben szorosan összetartoznak; 1 nyári ünnep, és 3 őszi ünnep, amelyek időben szintén szorosan összetartoznak. Épp ezért Izráel férfiaiának –Isten parancsa szerint – egy évben csak 3-szor kellett elmenni az Úr színe elé, arra a helyre, amit Ő kiválasztott:

- 1. a Páskha- és a Kovásztalan kenyerek ünnepén,**
- 2. a Hetek ünnepén – ami az aratási ünnep,**
- 3. a Sátorok ünnepén – ami az őszi nagy aratás, a termékek betakarításának ünnepe.** (II.Mózes 34, 23-24; V.Mózes 16, 16).

A családjuknak nem volt kötelező elmenni oda, csak a férfiaknak, de biztosan szívesen elmentek ők is mindnyájan. **Egy jó kirándulás volt, jókat ehettek, sok vigasság volt útközben és örvendezés az Úrnak, az Istennek színe előtt. Természetesen mentek velük a szolgálók is, a szegények, árvák, özvegyek, földönfutók és a Léviták is az ő környezetükből, és az Úr akarata szerint mindnyájan jól éltek.** (Lásd V.Mózes 16. részében.) Ily nagy és jó parancsok ma még a mesében sincsenek, holott ma gépek végzik el a munka oroszlán-részét.

Tized rendelete a Léviták részére volt, de élvezhették a szegények, árvák, özvegyek

3 és fél ezer évvel ezelőtt, Mózes vezetésével jött ki Izráel népe Egyiptomból. Akkor kapták Istentől a Tízparancsot és a többi törvényeket és rendelkezéseket. Egy „Szent sátor” kellett azonnal építeni, amit aztán 487 év múlva felváltott a Salamon király által épített kőtemplom. Ezek a helyek nagy jelentőséggel bírtak, hiszen az egész evangélium, a megváltás műve, a Krisztus vére általi bűnbocsánat leszerepelése ott történt – naponként, és főleg az ünnepnapokon. „E helyet magamnak áldozat házául választottam” – mondta az Úr-Isten Salamonnak (II.Krónika 7,12).

40 évvel később, amikor Izráel 12 törzsének szét lett osztva az ígéret földje, a Lévi törzse, a Léviták, akiknek a gyülekezet sátorának dolgaira kellett ügyelniük, nem kaptak örökséget, nagy földterületet, hanem a többi törzsek tizedjéből kellett élniük (IV.Mózes 18,21-24; V.Mózes 12,4-28; 14,22-29; 18, 1-7). **A papi szolgálat végzését** csak Áron és az ő családja kapta, aki Mózesnek a bátyja volt – ők is a **Lévi törzséből** voltak. 3 alkalommal, amikor évente a férfiak felmentek az Úr elé, ahol áldozhattak, vitték a learatott és leszüretelt termésükből a **tizedet, az elsőszülött állatokat és minden termésből az aratásuk zsengéjét** (II.Mózes 34, 22-23. 26). Azért volt ez, hogy enni és élni tudjon Áron családja, a papok, akik az áldozati ceremóniákat végezték, és a léviták, akik alkalomadtán a külső pítvarban segítettek az állatok levágásában, lenyúzásában, boncolásában, megmosásában, elpucolásában, de a költészetet, zeneszerzést és az ének- és zene-művészetet is végezték (Nehémiás 12, 27-30).

A jövedelmük egytized részének átadása által Isten a népet nagylelkűsége és bőkezűségére nevelte, mint ahogy Ő is bőkezű minden engedelmes gyermeke iránt. A papoknak nem volt szabad vagyont gyűjteni! Ezzel szemben a mai egyházak nagyon is vagyongyűjtők, és azt képzelik be, hogy ők még lelkileg is gazdagok (Jelenések 3, 17). A Léviták az ő tizedjükből szintén tizedet adtak a papoknak, Áron családjának (IV.Mózes 18, 26-28).

Malakiás 3,10: „**Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házámban.**”

Minden Lévitára a szenthely körül nem volt szükség, ők Izrael többi törzsei között szét voltak szóródva. Már Jákób megjövendölte, hogy a Léviták az Izrael törzsei között el lesznek szélesztve (I.Mózes 49, 7). Meg is van írva, hogy a Léviták 48 kis várost kaptak szétszórtan. Ott voltak a házaik telekkel, a városaikon kívül pedig az állataiknak legelőjük. A Léviták tehát nem voltak koldusok. A Léviták városainak mérete: minden oldala kb. 1000 méter volt; és a város falain kívül körös-körül 500 méterig legelőjük volt.

A részletesebb feljegyzésekből arra is rájöhethetünk, hogy az összes tizedre nem volt nekik szükségük, hanem azt **a tizedfizető a családjával, és a rászorultak mind fogyaszthatták, és vidáman, boldogan élvezhették.** Egy megadott helyre kellett elvinni, vagy a Jeruzsálemi templomba, ha az a közelben volt. Egy nagyon jó alkalom volt ez ismerősök, rokonok találkozására, új barátságok felvételére, a házasságra érettek pedig ismeretségeket köthettek, feleséget, férjet találhattak maguknak stb.

V. Mózes 12: „**És oda vigyétek egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket, kezeiteknek felemelt**

áldozatát, mind fogadásból, mind szabad-akarattól való adományaitokat, és a ti barmaitoknak és juhaitoknak első fajzását. ⁷ És ott **egyetek** az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, és **örvendeztetek ti és a ti házatok minden népe,** kezetek minden keresményének, amelyekkel megáld téged az Úr, a te Istened. ¹² **És örvendeztetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, mind ti, mind a ti fiaitok, és leányaitok, mind a ti szolgálókat és szolgálóleányaitok, mind a lévita,** aki a ti kapuitokon belül lesz; mert nincs neki része vagy öröksége tivatelek. (Örvendezés pl. jókat enni, inni, ugrándozi, énekelni, vigadozni.)

¹⁷ **Nem eheted meg a te kapuidon belül sem gabonádnak, sem mustodnak, sem olajodnak tizedét, sem barmaidnak és juhaidnak első fajzását; sem semmi fogadási áldozatodat, amelyet fogadsz, sem szabad akarat szerint való adományaidat, sem a te kezeden felemelt áldozatát;** ¹⁸ Hanem az Úrnak, a te Istenednek színe előtt **egyed azokat,** azon a helyen, amelyet kiválaszt az Úr, a te Istened: te és a te fiad, leányod, szolgáló, szolgáló-leányod és a **lévita,** aki a te kapuidon belül van; és **örvendezél az Úrnak, a te Istenednek színe előtt** mindenben, amire kezedet veted. ¹⁹ **Vigyázz, hogy el ne hagyjad a Lévitát valameddig élsz a te földeden.** ²⁰ Mikor az Úr, a te Istened kiszélesíti a te határodát, amiképpen ígerte neked, és ezt mondom: **Húst ehethetném!, mivelhogy a te lelked húst kíván enni; egyél húst a te lelkednek teljes kívánsága szerint.**

²¹ Ha messze van tőled a hely, amelyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az Ő nevét, és leölsz – amint parancsoltam neked – a te barmaidból és juhaidból, amelyeket az Úr ad majd neked: akkor **egyél azokból a te kapuidban a te lelkednek teljes kívánsága szerint.** ²² De amint az őzet és a szarvast eszik, úgy egyed azokat; **a tisztátalan és a tiszta egyaránt ehethet abból.** ²³ Csakhogy abban állhatatos légy, hogy **a vért meg ne egyed; mert a vér, az a lélek: azért a lelket a hússal együtt meg ne egyed!** ²⁴ **Meg ne egyed azt, a földre öntsd azt, mint a vizet.** ²⁵ **Meg ne egyed azt, hogy jól legyen dolgod neked és a te gyermekeidnek is utánad, mivelhogy azt cselekszed, ami igaz az Úr szemei előtt.** ²⁶ De ha valamit megszentelsz a tiédből, vagy fogadást teszel: vedd fel, és vidd azt arra a helyre, amelyet kiválaszt az Úr. ²⁷ És az Úrnak, a te Istenednek oltárán áldozd meg a te egészen égőáldozataidat, azoknak húsat és vérét; egyéb áldozataidnak vérét azonban öntsd az Úrnak, a te Istenednek oltárára, **a húsat pedig megeheted.**”

Az előző képen látni az örömujjongást és a kürtölést. Az imént olvastuk, hogy még kürtölni is kellett hozzá, ha valaki áldozatot mutatott be az Istennek, azért, hogy az emberek meghallják, **jöjjenek és ehessenek belőle.**

Azért kellett az Isten parancsára a tizedet hozni, mindenféle élelmiszert és állatokat, hogy senkinek se kelljen éheznie, **legyen mindig ennivaló az Úr házában. Sőt mi több, mindenki a saját házában is vághatott állatot, de csak a kapuban volt szabad enni, hogy a szegények ne röstelkedjenek odamenni, kürtölni is kellett hozzá, hogy meghallják és jöjjenek az éhes emberek, és ehessenek.**

Csodálatos az Isten gondviselése a szegények irányába.

Jézus is mond egy ilyen parancsot:

„Hanem amikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonka-bonkákat, sántákat, vakokat, és boldog leszel, mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd vissza-fizettetik néked az igazak feltámadásakor” (Lukács 14, 13-14).

Amint látjuk, a tizednek egy részét a tized-fizető az ő egész családjával és környezetének szegényeivel és a lévítákkal együtt ehatték. A tized nagy része úgyis a Lévitákra maradt. A harmadik év végén a tizedre azonban külön volt egy isteni parancs:

„A harmadik esztendő végén vidd ki annak az esztendő termésének minden tizedét, és rakd le a te kapuidba. És eljön a lévita (akinek nincsen része és öröksége teveled), és a jövevény, árva és özvegy... és esznek és megelégedesnek; hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened a te kezeden minden munkájában, amelyet végeztél.” (V.Mózes 14,28-29.)

Mindig, ahogy a termés beérett, a különböző kalászosok, hüvelyesek, dió és gyümölcsfélék, az élő állatok tizedjét is, kitették a kapuba, és bámulták, élvezték látni, ahogy jönnek a szegények, örülnek, vigadnak, akiknek különben kevés volt, aki nem tudott annyit termelni, hogy magának és gyerekeinek is elég legyen. Lehetséges, hogy ez egy extra-tized volt, de a szövegből ez nem tűnik ki. Az biztos, hogy a tized mellett még önkéntes áldozatokat is hoztak – mint ahogy a szöveg elején olvastuk:

Kezeitek felemelt áldozatát, mind fogadásból, mind szabad akarathból való adományaitokat, és a ti barmaitoknak és juhaitoknak első fajzását (V.Mózes 12,6). **„Üres kézzel senki se jelenjék meg színem előtt!”** – mondta az Úr (II.Mózes 23, 15). **Mindenki, tőle telhetően, önkéntesen adott javaiból, amennyire megáldotta őt az Isten.** Az emberek elsősülött fiaikért pedig fizetni kellett.

Meddig volt érvényes a tized?

Jézus, amikor mint az igazi Isten-Báránya feláldoztatott és meghalt, a valódi, igazi áldozatot elvégezte, amit addig a páskha-barány évenkénti megáldozása jelképezett. Ekkor ölték le a zsidók a páskha-barányt, és nagyon sokan voltak a templom pitvarában és akörül. Hirtelen, láthatatlan kezek által a Szentélyt és a Szentek szentjét elválasztó kárpit kettészakadt. Sokak számára nyilvánvalóvá lett, hogy az Isten védelmét a kőtemplomnak még a legszentségesebb része sem élvezte tovább. Láthatták, hogy a Szentek szentje üres volt, a szövetség ládája nem volt benne. **„Pusztán hagyaték néktek a ti házatok”** – mondta a főembereknek Jézus szombaton, 3 nappal azelőtt. Isten maga gondoskodott arról, hogy a templom kárpitja szétszakadjon. Ezzel bemutatta, hogy a templomi árnyék-szolgálatnak vége szakadt, és a nép bűneinek eltörléséhez állat-áldozatokra végképpen nincsen többé szükség. „Istennek ama Báránya” megáldoztatott.

De hova lett az Isten ládája? – kérdezhettek sokan.

Az első kőtemplom, Salamon temploma, Ádám teremtése után 3000-ben (i.e. 1004-ben) épült. 409 év után Nabukodonozor, Babilon királya, az ő uralkodásának 19-ik évében i.e. 595-ben lerombolta. Isten gondoskodott róla, hogy már előtte a Frigyláda a templomból kikerüljön, és mai napig sem tudja senki, hogy hol van. Lehet, hogy Isten magához vette, és a mennyben tartja, talán örök emlékezetül, amit, mint egy „múzeumi tárgyat”, talán valamikor megláthatunk (lásd Jelenések 11, 19). A láda tehát eltűnt, és az van írva róla, hogy **„nem készítik meg újra”** (Jeremiás 3, 16).

Közben a zsidó nép i.e. 606-tól 70 éves fogságra vitetett Babilonba. A 70 év lejárta előtt 2 évvel azonban, i.e. 538-ban, a Médek és Perzsák elfoglalták Babilont, és Círus, perzsa király, az Isten utasítására rendeletet adott ki a jeruzsálemi templom újraképzésére. A zsidók közül némelyek vissza is mentek építkezni, és 1 év után le is tették a templom alapkövét. 46 évi építés után (János 2, 20) szentelték fel a második kőtemplomot – i.e. 491-ben, a 8-ik hold-hónapban, ami most nekünk télre, decemberre esik. **Ez Istennek csodálatos irányítása alatt történt, hiszen az Egyiptomból való kivonulás után pontosan 1000 évre volt.**

Az egész templomi papi szolgálat az áldozatokkal mind a **bűnök eltörlése végett adattak.** Így hát világos, hogy **Jézus halálával a Léviták papi szolgálata is megszűnt, de azzal együtt a tized-rendszer is meg kellett hogy szűnjön.** A tizedet Isten ugyanis főleg a Léviták miatt rendelte el (V.Mózes 18, 1-7).

Azt mondta Jézus, hogy üzletházzá, latrok barlangjává tették az Úrnak házát (Máté 21,13; János 2, 16). Megjövendölte és gondoskodott is arról, hogy a templomból ne maradjon **kőkővön, amely le nem romboltatik.** 70-ben a templomot a római katonák lerombolták, ami azután sohasem épült fel. A siralomfal, amit ma még látni lehet, nem tartozott a templomhoz, hanem a templomot körbevevő védő falnak egy része az.

Amint látjuk, most senkinek sincs joga, hogy egyházadóként tizedet szedjen. Ez nem azt jelenti, hogy minden hívő a jövedelmét elpazarolhatja. Az új-szövetségben hivatalosan nincsen tized-rendszer, mint ahogy hivatalos papi rendszer sincs. Jézus mindnyájunkat kiküldött, hogy új tanítványokat keressünk. **Most tehát minden hívőnek papi szerepe van. I.Péter 2. 9:**

„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, Aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.”

Különben Isten minden időben teljes átadást megkívánt az övéitől, úgy, mint ahogy Ő is mindent áldozott értünk és mindent adott.

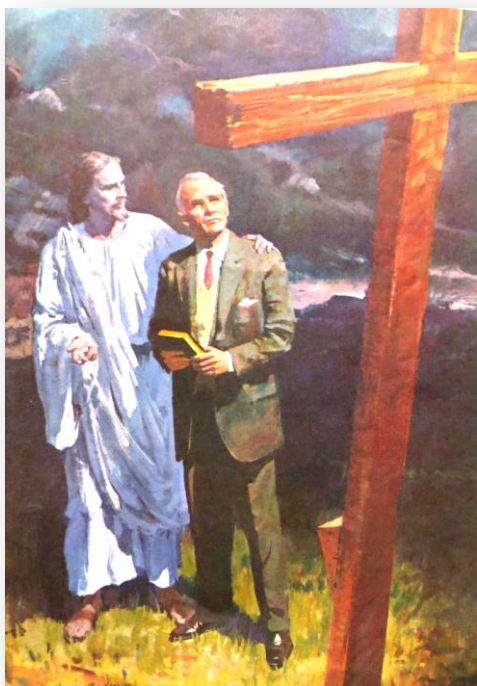
V.Mózes 6, 5: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.” Ez a parancs megmaradt az új szövetségben is, Jézus is elmondta ezt. Embereket Jézus tanítványává tenni, hitünkről bizonyóságot tenni, az Istent megismertetni, az örökélet feltételeinek parancsait az embertársainkhoz eljuttatni, továbbadni... ez sok időbe, lemondásba, fáradságba, **nem tizedbe, hanem sokmindenbe kerül.** „Áron is megvegyétek az alkalmatlanságot, mert a napok gonoszok.” (Efézus. 5, 16.)

Akik rájönnek ugyan, hogy ma már nincsen tized-rendszer, de azzal azt képzelik, hogy akkor nagyvonalúan minden fölöslegüket élv-hajhászatra használhatják, oknélküli drága költsékezesekre, pl. pazarló vásárlásokra, utazgatásokra..., azok nem értették meg Istennek az emberek iránti szeretetét, Jézusnak az értünk hozott legdrágább önfeláldozását.

Meglássátok, hogy okkal járjatok! Aki tudna jót cselekedni, de nem teszi, bűne az annak. Tegyetek tanítványokká minden népeket! Szeresd embertársadat úgy, mint önmagadat! Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok – a megmentő szeretettel.

Jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék... Ilyen magas erkölcsi nívón való életfelfogást és tevékenységet kíván meg tőlünk Isten, hogy Őhöz méltók legyünk és **fiainak** nevezhessen minket. Mégis, mi ez ahhoz képest, amit Isten vállalt értünk? Isteni dicsősége helyett emberi testben itt volt közöttünk, és átélte a vádolásokat, eltaszítást, menekülést, éhséget, szenvedést, egyedüllétet, igazságtalanságot, és kínhalált.

Hogyha mi felajánljuk magunkat az Ő szolgálatára, akkor Ő sokszorosan visszaadja azt. **„Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért oda-adta, mimódon ne ajándékozza Vele együtt mindent minékünk?”** (Róm. 8, 31-32.)

7, Istentől elrendelt, évenkénti ünnep Izraelben

1. A Páskha-barány ünnepe (II.Mózes 12. rész, és 13,1-10; III.Mózes 23, 5-8).

Az Egyiptomból való kivonulásra volt ez emlékeztető, visszamenőleg, valamint az Isten Bárányára, – az akkor még jövőbeli – keresztthalálára Jézusnak. Arról már tárgyaltunk, amit a keresztények húsvétként ünnepelnek, valamint úrvacsoraként ostyával vagy kovásztalan kenyérral. Izraelben az Istentől elrendelt év kezdetén, az első hónap, Niszán-hónap 14-én délután kellett a bárányt levágni, este pedig megenni, reggelre el kellett fogynia. Akik Jézust-követő tanítványokként most erre az ünnepre ügyelnek, azok az Egyiptomból való kivonulásra is emlékeznek, de főleg Jézus véres áldozatára, *Aki elveszi a világ bűneit.*

2. A Kovásztalan kenyerek ünnepe – a Páskha-szombattal kezdődően

Az első ünnepel teljesen összetartozik, és összesen **7 napig tart, amikből az első és a 7-ik napot szombatként kellett / kell megünnepelni.** A páskha-barányt keserű ízű füvekkel (salátákkal?) és **kovásztalan kenyérral** volt szabad este megenni, reggelre nem volt szabad, hogy maradjon belőle (II. Mózes 12. rész, és 34, 18. 25). A páskha-barány (húsvéti bárány) Jézus véres keresztáldozatát jelképezte. Keresztelő János, amikor Jézust a Jordán folyó partján meglátta, Reá mutatva ezt mondta: *„Íme, az Istennek ama Báránya, Aki a világ bűneit elveszi.”* (János 1, 29.)

Izrael népe Egyiptomban elnyomás alatt volt, és Isten ki akarta őket vezetni onnan. A Fáraó azonban vonakodott szabadon engedni a népet, és amiatt Isten 10 csapást mért a Fáraóra és országára, hogy szabadon engedje őket. A 10-ik csapásként Egyiptom elsőszülötteinek halála következett. Ekkor Isten megparancsolta Izrael népének, hogy **az új évük 10-ik napján minden család vegyen egy 1-éves hím bárányt, és tartsák maguknál 3 és ½ napig, ismerjék meg, szeressék meg, mert ennek az ártatlan és szeretett báránynak a vére által és engedelmességük folytán fogja őket Isten e szörnyű csapástól megszabadítani. 14-én estefelé (délután 3 óra körül), le kell ölni a bárányt, csontját nem volt szabad megtörni, fejével, lábszáraival és belsejével együtt egészben kellett megsütni, és sietséggel megenni** (II.Mózes 12, 3-9). Útra-készen kellett állni, mert azon az éjszaka jött el szabadulásuk. **A bárány véréből meg kellett kenni az ajtófélfákat és a szemöldökfát, és az elsőszülöttek halála elkerülte őket.**

Figyeljük meg az összhangot. Ez az egész cselekvés a bűn nélküli, ártatlan, szeretett Jézus áldozatára utalt, Aki nem 3 és fél napot, hanem **3½ próféciai napot, azaz 3½ évet** töltött az emberek között mint tanító-Mester és Urunk. Aztán önszántából az egész emberiség bűneit magára vette, a bűn büntetését, ami a halál – és Ő azt értünk és helyettünk elszenvedte. Az ajtófélfák és szemöldökfa, amiket a bárány vérével meg kellett kenni, a Jézus véres keresztfáját jelképezte, ami már akkor, 1521 évvel a valóság előtt be volt tervezve. **Mint ahogy a Páskha-barány csontját nem volt szabad megtörni, – mivelhogy az Jézust szimbolizálta –, úgy Jézus lábszárait sem törték meg a kereszten, holott a másik két felakasztott ember lábszárait megtörték. Ilyen pontos a jövendölés** (II.Mózes 12, 46; Zsoltár 34, 21; János 19, 31-36).

Mint ahogy a bárány vére a népnek meghozta a szabadulást a haláltól, úgy a Jézus vére meghozta a szabadulást számunkra az örök haláltól. Jézus neve *Szabadítót* jelent. Mint ahogy az Istentől megparancsolt cselekményekhez való engedelmesség az Egyiptomból való szabadulást eredményezte, úgy most is az Isten-Jézus parancsolataihoz való engedelmesség a bűn rabszolgaságából való szabadulást eredményezi. Jézus soha senkit nem szabadított meg az Isten parancsolataitól – mint ahogy azt meg is mondta: *a törvényből egyetlen pontocska el nem múlik*. Ő csak a vallástanító emberek kitalált rendelkezéseitől akart és akar felmenteni mindenkit (Máté 15, 3).

Az örök-élet nem erőszak, Isten senkit nem predesztinál az örök-életre. Az ingyen-kegyelem csak a bűneit felismerő, megbánó, bűneit elhagyó és jócselekedetekre igyekvő hívőre vonatkozik, tehát annak feltételei vannak. Hinni kell ezt a helyettesítő áldozatot, és mindent úgy csinálni életünkben, mint ahogy Isten megparancsolja. Ezért készült ez a tanulmány, hogy Jézus akaratát bárki megismerhesse, megtegye, és örök életet nyerjen. Ha nem így volna, akkor a mennyország tele lenne hamisságot cselekvőkkel, szeretetlenekkel, és az már félig pokol lenne – úgy, mint most a Földön.

3. Az Aratás zsengejének ünnepe

(III.Mózes 23, 9-14).

Ezt nem kellett szombatként tartani. A Páskha-szombat utáni első napon ki kellett menni a gabona-földre, és az első érett kalászból egy kévére valót összegyűjteni, és azt az Úr előtt meglóbbálni. Ez az ünnep is évente a hétnek különböző napjára esett, épp ezért felmerül a kérdés: mi lett volna, ha a kéve összegyűjtésének a napja néha a heti szombatra esett volna, amikor nem szoktak ilyesmit csinálni? Isten erről is gondoskodott. Alig elhihető, és mégis igaz, hogy ez az ünnep sohasem esik szombatra! – ezt a kétezer éves izraelita-Hold-naptár bizonyítja.

A feltámadás (amit úgy a Hetek ünnepe, vagy Aratás ünnepe, mint a nagy őszi aratás vagy betakarítás ünnepe szimbolizál), a nagy feltámadás csak Jézus visszajövetelekor lesz. Az a kis zsenge-kéve azonban a Jézus halálakor feltámadottak kis csoportját jelképezte, akik a halál foglyai voltak (Máté 27, 50-54).

Ezek a feltámadt emberek Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. Ezek voltak, akiket Jézus ajándékként magával vitt a mennybe, ott bemutatatta őket, jelezve, hogy áldozata megfelelt és érvényes az ember üdvözítésére. „Ezokáért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba, foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek.” (Efézus. 4, 8; a jövendölés erre Zsoltár 68, 19.)

4. Aratási ünnep, Hetek vagy 7-esek ünnepe (a keresztényeknél pünkösöd - III.Mózes 23, 15-21).

Ez az Aratás zsengeje ünnepétől, vagyis a Páskha-szombat után az 50-ik nap; $7 \times 7 = 49$, és az ezután következő nap az **50-ik, a hetek ünnepe, a búza-aratási ünnep** (II.Mózes 34, 22-23). Ez is szombatként tartandó ünnep, munkaszünettel.

Egyiptomból való kivonulás után 50 napra (1491-ben) kaptuk a Sínai-hegyen a Tízparancsolatot és egyéb parancsokat **Istentől, Aki az Úr, a mi Atyánk és Megváltónk öröktől fogva** (lásd V.Mózes 32, 6; Ésaías 63, 16; Jelenések 5, 9). Ő volt **Az, Aki** 1000+487 év múlva emberi testet öltött és megszületett Bethlehemben. Jézus, a világ Megváltója, a keresztény időszámításunk szerint 31-ben március 27-én kedden, az akkori Páskha-ünnep szombatján nyugodott a sírban. Ezután 50 napra volt a Szent-Lélek kitöltetése.

A Páskha-szombat után 40-napra Jézus a mennybe ragadtatott. Előtte tanítványainak ezt mondta: *Maradjatok Jeruzsálemben, amíg felruháztattok mennyei erővel* (Lukács 24, 49).

10 nap múlva Jézus visszajött hozzájuk – ígérete szerint – mint Szent-Lélek, és kiáradt rájuk, és tüzes nyelvekként rajtuk megnyugodott, és azután az ott-levő minden nemzet nyelvén tudtak beszélni. Pontosabban kifejezve: egy rendkívüli csoda volt az, mert amikor elkezdtek a népnek az Isten nagyságos dolgait hirdetni, Jézusról beszélni, csodálkoztak az emberek, hogy mindegyikük a saját nyelvén hallja őket, amelyben született. Jeruzsálemben ugyanis mindig sokan jöttek más-más országokból. **Jézusnak ez volt az ígérete: „Nem hagyalak titeket árvákul; eljövök tihozzátok. Elmegyek, és eljövök hozzátok.”**

Ez az esemény, Jézus második jövetelének, a nagy aratásnak a makettje volt, amikor minden szem meglátja Őt és ígérete szerint örökre magához veszi az ővéit. Ez a 4-ik évenkénti ünnep az őszi ünnepekhez is hozzá tartozik, amik szintén visszajövetelét vetítik előre. Így biztatott Jézus: ***Ne nyugtalanodjék a ti szívetek... Ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.*** (János 14, 1-3.) Ő azonban most is velünk van Lélekben.

„Én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (János 14, 18. 28; Máté 28, 20; Apcs. 2 rész.)

A keresztény egyházak az Izrael ünnepeiből ezt a Hetek ünnepét is átvették, és **pünkösöd** név alatt tartják, de nem a valódi idejében. Nekik nem esik pontosan arra a napra, mint a zsidóknak, hanem mivelhogy ők mindig péntekre teszik a Jézus felfeszítését, ezzel a **trükkkel** mindig vasárnapra esik a feltámadási ünnepük, és attól 50 napra mindig vasárnapra esik nekik a pünkösöd ünnepe is. (A húsvét dátumának meghatározása: a tavasz kezdete (március 21.) utáni teleholdra következő **vasárnap**.)

Egyébként, a keresztény egyházak Jézus mennybemenetelét is megünneplik, húsvét szombatjuktól **40** napra – ezt azonban Jézus nem parancsolta! Minek is kellene, hiszen Jézus megígérte, hogy **velünk van minden napon a világ végezetéig**. Húsvét szombatja utáni **50 ötvenedik** napra, **pünkösöd** név alatt, a Szent-Lélek kitöltetését is megünnepelik.

60 hatvanadik napra pedig a katolikusok még egy ünnepet hoztátettek: ez az **Úrnapja**, az oltári szentség ünnepe. Ez az úrvacsorájukkal, eucharisziával kapcsolatos, amennyiben azt állítják, hogy misztérikus úrvacsorájukban, az áldozásnál az ostya és a bor valóságban Jézus testévé és vérévé változik át. Átlényegülés (transz-szubsztanciáció) történik, amikor a papok

a boros pohárral kezükben a „varázsigét” kimondják: Hitünk szent titka (misztériuma). Azt értik alatta, hogy ők Jézust minden alkalommal a mennyből lehozzák, az ostyából és a borból misztérium folytán Jézus valóságos teste és vére keletkezik, amit aztán megisznak és a híveikkel együtt megesznek.

Sok protestáns egyház Jézusnak ilyen-irányú kijelentését képletesnek veszi, és ezt a titokzatos átváltozást nem hiszi el, okkal – Jézus ugyanis példázatokban tanított. Jézus teste és vére tehát szimbolikus kell hogy legyen, és nem valóságos emberhús. Pál apostol világosan kijelenti: „Ha ismertük is Krisztust test szerint, de többé már nem ismerjük”, mert az Úr a Lélek! (II.Korinthus. 3, 17; és 5, 16.) Jézus nem testben, hanem Lélekként van velünk. Jézust nem kell minden nap újra megáldozni, „mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megáldozván” (Zsid. 7, 27).

5. A Kürtölés ünnepe: 10 napos ünnep; első napja a 7-ik hold-hónap. Tisri hó elseje (III.Mózes 23, 24-25).

A kürtölési napok első és tizedik napja szombatnak számít. A 10 napi kürtölés figyelmeztetésként volt, hogy **készüljenek fel az egész év leghörségesebb szombat-napjára, az engesztelési ünnepre** (Yom Kippur), ami a tizedik napon van. A kürtölés első napja a bibliai évszámolás szerint a **7-ik hónap elseje**; a polgári évük számolása szerint azonban ez az első hónap elseje, tehát egy új év kezdete. (2014-ben pl. az Izraelita naptár szerint 5775-ik év kezdődött szeptember 25-én.) Szeptember a 7-es számnévből jön (latinul septem =7), és ez nekünk a 9-ik hónap. 2016 okt. 3-án 5777 kezdődik.

A 10-es szám több fontos eseménynél megjelenik a Bibliában. **10 csapást** mért Isten Egyiptomra, hogy az Izraeliták onnan kijöhessenek (i.e. 1491-ben). 7 hét múlva, az 50-ik napon **10 parancsolatot adott ki Isten a Sínai hegyen**, amely mind a mai napig fennáll. Ebből, az emberek egymás-mellett élésére vonatkozó parancsok – amik védelmünkre szólnak – a nemzetek polgári törvényének is az alapját képezik. Ezek egészen Jézus visszajöveteléig érvényben vannak (I.Tim. 6, 14). A szabadság törvénye szerint fogja Isten megítélni az embereket, amelyben a 10 parancsolat az első helyen áll (Jakab 2, 12), és mert erkölcsi parancsai olyan értékesek, azért Isten az új szövetségben minden ember lelkiismeretébe behelyezte: „Mert ez az a szövetség, amelyet kötök az Izráel házával, ama napok múltán, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívükbe írom azokat, és leszek nekik Istenük, és ők lesznek nekem népem.” (Zsid. 8, 10.) **Tized-fizetést** rendelt el Isten az Ároni papi-rend és a Léviták törzsének fenntartására, valamint azért, hogy bőkezűsége nevelje Izráel népét, különösen a szűkölködők iránt.

A Jelenések és a Dániel könyve próféciai képeinél is megtaláljuk a **10-es** számot.

Innen ered a közmondás: **Bűnbak**

A 10-napos kürtölés az Engesztelési ünnep előtt, Jézus közeli visszajövetelére hívja fel a figyelmet. Aki részt vesz ennek az ünnepélyes üzenetnek a hirdetésében, képletesen az is „kürtöl”, végzi az új-szövetség papi feladatát: a figyelmeztetést embertársai megmentése érdekében (lásd I.Péter 2, 9).

6. Engesztelési ünnep – ez a kürtölések 10-ik napja, a 7-ik Hold-hónap 10.-e. Az ünnep neve **Yom Kippur**. **A szombatok szombatja, ünnepek ünnepe legyen ez néktek – ezt mondta Isten.**

Az év leghörségesebb napja, az ítélet és a kegyelem napja; szigorú és igazi böjt-nap: 24 órán keresztül (előző este naplementétől) naplementéig sem enni, sem inni nem szabad (III.Mózes 16, 29-31; 23, 27-32).

(A böjt az ép és egészséges emberekre vonatkozik, de akiknek szigorúan gyógyszert kell szedniük, amit nem szabad elhagyni, vagy öregség, betegség miatt túl gyengék, azok lehetnek kivételek.)

Jézus így tanította: „*A szombat lett az emberért, és nem az ember a szombatért. Annakokáért az embernek Fia a szombatnak is Ura.*” (Márk 2, 27-28.) A szombati ünnepeket nem kell tehát magasabbra helyezni, mint az életfontosságú dolgokat – hiszen az emberért adattak, hogy jól legyen dolga.

Az Engesztelési ünnep, a **szombatok-szombatja** egy nagyon kiemelkedő nap lesz a valóságban, épp ezért, akinek csak egy lehetősége van rá, tegye szabaddá magának ezt a napot, és böjttelessel egybe-kötve gondoljon Jézus nagy áldozatára, amit értünk hozott, hogy bűneinket jogosan eltörölhesse. Gondoljunk Jézus visszajövetelének dicsőséges napjára, az üdvösséget elnyerők feltámadásának nagy napjára, az új élet kezdésének idejére, amikor testünk-lelkünk halhatatlanságot nyer, amikor végre találkozunk Jézussal és angyalaival, meg – esetleg – a szeretteinkkel. Bárcsak méltóknak találtatnánk Istenünk kegyelmére, és mindazok is, akik e tanulmányt figyelmesen átolvasták és Isten parancsainak engedelmeskednek.

A vallásokban általában sokat böjtöltetik és imádkoztatják az embereket, hogy – szerintük – az ő istenük kegyét kiérdemeljék. **Isten parancsa szerint az Engesztelési szombat-nap az év egyedüli böjt-napja.** Amit a vallásvezetők – és sokszor maguk az emberek is – vallási gyakorlatokat, lemondásokat és gyötrelmeket maguk és mások számára kiötölnek, és szigorúan teljesítenek, azok fölösleges megterhelések, azokat nem Isten parancsolta. Sok nagy hívő mégis szíve-sebben végzi az emberek által kitalált, jónak vélt, nehéz és terhes vallási gyakorlatokat, mint Istennek a nem-nehéz, jól-meggondolt és fontos parancsait.

„*Ti pedig miért hággjátok át az Isten parancsolatját a ti rendelkezéseitek által?*” – mondta Jézus (Máté 15, 3). Isten ezzel az egyetlen böjtnappal igazán nem terhelte meg nagyon az embereket.

Ezen a böjtnapon az eljövendő ítélet napjára emlékezünk, amikor szét lesz választva a „*búza a konkolytól*”. A történetet mindenki elolvashatja III.Mózes 16-ik részében, és 23,26-32-ben. Az Engesztelési ünnepen két kecskebak közül sorsolással kiválasztották az egyiket, ami az Urat jelképezte, Jézust, a másik pedig az ördögöt, Azázelt. Amelyik az Urat jelképezte, azt meg kellett áldozni, és a főpap bevitt a vérből a **Szentek Szentjébe**, és ott a szövetség-láda (frigyláda) tetejére hintett belőle az ujjával, kelet felé, és a fedél elé **hétszer**.

A Szentek Szentje helységébe senkinek nem volt szabad bemenni, mert ott az Isten jelenléte megmutatkozott. A főpap is, szigorúan, csak egyszer egy évben, ezen a legszentebb ünnepen mehetett be oda a kiválasztott kecskebak vérével. A frigyládában volt a 10-parancsolat két kőtáblája, amiket maga Isten írt azokra a saját ujjával. Aki az Istent és az embertársait szereti, az a 10-parancsolatot is szereti, és automatikusan megtartja. A ládában volt még egy aranykorsó, tele mannával, és Áron kivirágzott vesszője (Zsid. 9, 4). Ezek Jézust, az Istent, a Messiást jelképezték, azt jelentették, hogy Isten halhatatlan, örök, az Ő közelében nincsen elmúlás, megsemmisülés. Jézus be is mutatkozott egyszer ezzel a képpel, és mondta:

*„**Én vagyok az életnek kenyere.** A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, hogy ki-ki egyék belőle és meg ne haljon. Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké.”* (János 6, 48-51.) Ezt is mondta Jézus a tanítványainak, mielőtt a Golgothán az emberi teste meghalt: *„**Én élek, ti is élni fogtok**”* (János 14, 19).

A frigyláda oldalánál pedig a törvénykönyvek voltak, amiket Mózes írt le Isten utasítására. A törvény áthágása miatt minden ember halálra van ítélve örökre, Jézus azonban kegyelmet hozott az Ő vére által. A kegyelem magasabb, mint a törvény, ezért a láda tetejét *kegyelem-táblának* nevezték, vagy *kegyelem trónjának* is – ahogy Pál írja. Ott volt az Isten dicsősége tűzben és felhőben. A szent sátor nappal felhő borította be, éjszaka pedig tűz volt azon (lásd II.Mózes 40, 34-38). Az Engesztelési ünnepen a mennynek a szisztémája volt bemutatva: **Isten igazságossága és Isten kegyelme.**

Mi lett a másik kecskebakkal, ami az ördögöt jelképezte? Azt kivitte valaki a pusztába, és ott magára hagyta, ahol az elpusztult.

A valóságban ez az ünnep Jézus visszajövetelét szemlélteti, amikor Ő az embereket kétfelé választja: életre, vagy halálra. Az Úr elviszi az igazakat, az övéit, a mennybe. A többiek, Jézus megjelenésétől meghalva, itt maradnak a Földön. Sátán – szimbolikusan – meg lesz kötözve ezer évre, ugyanis egy élő ember sem marad a Földön, akit még elhithetne (Jelenések 20, 5-9). Ezt az üres Földet jelképezte a „puszta” (ahová ki kellett vinni az ünnep alatt a kecskebakot), ami végül Sátán elpusztításának a helye lesz – követőivel együtt!

Micsoda tiszteletlenség, nagy könnyelműség, éppen ezt, az évnek legnagyobb napját, ünnepek-ünnepét, a szombatok szombatját a keresztény egyházak egyike sem ünnepli. Sajnos egyik sem emlékezik meg róla, noha ennek a jövőbeli és számunkra legnagyobb eseménynek a beteljesedése közvetlen előttünk van. Ez a nap lesz Földünk történelmének legszomorúbb napja az elveszendők számára, de egyben a legörömtelibb nap is lesz az üdvözültek számára. Jézus visszajövetelének napján csaknem 8 milliárd ember sírni fog, mind az egész emberiség. Máté 24, 30-31:

*„És akkor feltűnik az ember Fiának jele az égen. És akkor **sír a Föld minden nemzetsége**, és meglátnak az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És Ő elküldi az angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az Ő választottait...”*

*„Végezetre eltételek nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az **igaz Bíró**; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.”* (II.Tim. 4, 8.)

*„Mikor pedig eljön az embernek Fia az Ő dicsőségében, és Ővele mind a szent angyalok, akkor beül majd az Ő dicsőségének királyi székébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek, és **elválasztja őket egymástól**, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. És a juhokat jobbkeze felől, a kecskéket pedig balkeze felől állítja. Akkor ezt mondja a király a jobbkeze felől állóknak: Gyertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.”* (Máté 25, 31-34.)

Az Engesztelés ünnepe előtt azért volt a 10 napos kürtölés Izraelben, hogy senkit se érjen váratlanul, senki se legyen, aki nem tartott bűnbánatot, aki nem készült fel, aki nem börtölt, mert annak meg kellett halnia. A prófétikus, képletes jövődőléseknél 1 nap a valóságban 1 évet jelent. Így hát a kürtölés 10 napja a Jézus visszajövetele előtti 10 évet is jelentheti, ami alatt „kürtölést”, komoly figyelmeztetést kell intézni a világ számára, hogy készüljenek fel az emberek Jézus fogadására.

Ez a tanulmány is most egy figyelmeztetés, hogy készülj fel szent étellel Jézus visszajövetelére, az élet és a halál napjára. Azután már soha többé nem lesz lehetőség a megtérésre, a megváltozásra. Nagyon úgy néz ki, mintha már benne volnánk a kürtölés éveiben. Nagyon gyorsan peregnek a napok, **Jézus itt áll a szíved ajtaja előtt, és a világ ajtaja előtt, és zörget – az idők eseménydús jeleiből ezt mindenki észreveheti.** *Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!* Jézus aggódott, hogy amikor ismét eljön, vajon talál-e hitet a Földön, **talál-e igazi hitet?** (Zsid. 4, 7; Lukács 18, 8.)

Mindenesetre azt állította Jézus, hogy **az örökéletre vezető szoros kaput és keskeny utat keresni kell.** Ez egy nagy kihívás napjaink hívóinek; mert hol vannak ma olyan hívők, akik nem bíznak meg saját vallásvezetőik tanításaiban, hanem egyházukból kilépnek, és inkább **saját maguk keresik az örök-élet feltételeit?** Léteznek ilyen talpraesett emberek? Egy **kevesen vannak, akik megtalálják azt** – erről biztosított minket Jézus.

Minden hívőnek jól el kellene ezen gondolkozni, mert csak kevesen fognak örömlükben sírni a végén, de a vallásosok tömegének milliárdjai félemlükben fognak sírva jajgatni, mert megelégedettek voltak a félrevezetéssel, és nem szerették az igazságot, hogy üdvözüljenek.

7. Sátoros ünnep – az őszi nagy aratásnak, valamint a termékek betakarításának ünnepe

(III.Mózes 23, 33 – 43.)

Az Engesztelési ünnepre következő 5-ik napon kezdődött, és 8 napon át tartott. Az őszi ünnepek közül ez az utolsó, és ez nagy öröme és vigasság ideje volt, miután az őszi gabonaféléket learatták, a szőlőt leszüretelték, a mustot elvermelték, a dióféléket és a sok gyümölcsöt leszedték és megaszalták. Ez a 7-ik ünnep, aminek az első és 8-ik napját szombatként kell megtartani. Ezek vigadozási napok voltak, bőséges lakomával. Mivel Izrael népe az Egyiptomból való kivonulás után a pusztában 40 évig sátorokban lakott, arra emlékeztetőül kellett ezalatt az ünnep alatt lombsátrakat készíteniük, és 8 napig azokban a sátorokban lakniuk. Amikor más népek uralma alatt volt Izrael népe, vagy most a modern korban, a sátorbanlakás már nem aktuális, nem is lehet megtartani. Aratást és szüretelést is csak néhány ember végez, akik vigadozni tudnak rajta. Az egész ünnep egy szimbolikus emlékezés a szolgaságból való megszabadulásra, de főképpen a jövőbe való tekintés ez a legnagyobb aratásra.

Jézus nagy aratása lesz ez, amikor *feltámasztja azokat a halottakat, akiket üdvözíthet, az élő igazakat pedig egy szempillantás alatt halhatatlan testbe öltözteti* (I.Korinthus. 15, 51-53; János 6, 44). Ez a sátoros ünnep a Jézus visszajövetele utáni örömteli időt jelképezi, amikor az Isten *sátora az emberekkel lesz*; reméljük, hogy mi is ezek között leszünk (Jelenések 21, 3).

Jézus tanította azt, hogy **„az aratás a világ vége”**. Máté 13, 30. 37-43: *„Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő [a búza és a konkoly] az aratásig. És az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégesse; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe. ³⁷Aki a jó magot veti, az az embernek Fia; ³⁸A szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonoszok fiai. ³⁹Az ellenség pedig, aki a konkolyt vetette, az ördög; **az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok.***

⁴⁰Amiképpen összegyűjtik a konkolyt és megégetik, akképpen lesz a világnak végén. ⁴¹Az embernek Fia elküldi az Ő angyalait, és az Ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és **azokat is, akik gonoszságot cselekszenek.** ⁴²És bevetik őket a tüzes kemencébe; ott lesz sírás és fogcsikorgatás. ⁴³Akkor az igazak fénylenek, mint a Nap, az ő Atyjuknak országában. Akinek van füle a hallásra, hallja!”

A Jelenések könyvében olvashatjuk: *„És hallottam nagy szót, amely ezt mondta az égből: Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az Ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. És az Isten eltörl minden könyvet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az előzőek elmúltak. És mondta Az, Aki a királyiszéken ült: Íme, **mindent újjá teszek.** És mondta nekem: Írd meg, mert **e beszédek híek és igazak.**” (Jelenések 21, 3-5.)*

Az Engesztelési ünnep (7-ik hó 10.-e) után az 5-ik napon kezdődik a nagy Aratási, vagyis betakarítási ünnep; ez a 4 nap szünet amiatt van, hogy a Sátoros ünnep a telehold idejére essen. Ezáltal úgy a (Tisri) hetedik hónap első napja, mint a Sátoros ünnep első és 8-ik napja, a befejezése (15.-e és 22.-e) mindig ugyanazokra a heti napokra esnek (2016-ban pl. mind a három szombat-ünnep hétfőre esik). Amint látjuk, a 7 ünnepen belül még 7 szombattal, munka-szüneti nappal is megajándékozott az Úr. A Sátoros, vagy a betakarítás ünnepéből, ami a 7-ik, az Aratási hálaünnepet vezették be a keresztények.

Foglaljuk össze az Izrael ünnepeit:

Az első 3 ünnepet az új-szövetség tavaszán Jézus beteljesítette, és részben a 4-iket is, a gabona-aratás ünnepét a nagy aratás makettjeként (pünkösdkor), amikor a Szentlélek kiáradása nyomán a sok „mag beérett”, amiket Jézus az Ő munkája folyamán „elhintett”. Sokan tértek meg akkor a zsidók közül, és Jézust elfogadták Messiásként. Péter egyetlen beszédére 3 ezren tértek meg egyszerre (lásd Apcs. 2, 41).

A 4-ik ünnep mégis, mivelhogy az a hetek ünnepe (a **7-esek** ünnepe és az **50-es** ünnep), valamint Aratás-ünnepe, így a **7-ik** hónapnak 3 ünnepéhez is hozzátartozik, amik Jézus visszajövetelére utalnak. **A 7-es a teljességnek a jele, valami be van fejezve. Az 50-ik év a föld teljes nyugalma hozták, valamint a szolgák felszabadulását és minden vagyont visszaadását. A 4-ik ünnep világszélesen mind ezeket magába foglalja.** A periódikus évenkénti ünnepek, az emberek szükségleteinek megfelelően, különböző időre voltak elosztva. Az utóbbi 4 ünnep azonban a valóságban, úgy néz ki, hogy egyszerre, mind a Jézus visszajövetelének napján fog beteljesedni. Amikor Jézus visszajön, mindezek az események teljes mértékben megtörténnek: a bűn és a halál szolgálai és foglyai felszabadulnak, megtörténik a nagy feltámadás, és az élő igazak is új testet kapnak. A teljes **földünknek a 7-ik ezer év alatt szombati nyugalma lesz.** Akiket Jézus nem fogadhat el, azok mind meghalnak, az üdvözülendők pedig Jézus magával viszi a mennybe, hogy ahol Ő van, ők is ott legyenek. **Ekkor minden üdvözült visszakapja vagyonát, az elvesztett Édent, amit Isten őszüléinktől elvett.**

Az 5-ik ünnep a Kürtengés ünnepe. A kürtölés feladatát minden hívó a saját életében is kellene hogy végezze. Az általa elérhető emberek figyelmét az Istennek irántunk való roppant nagy megmentő szeretetére kellene hogy irányítsa, és figyelmeztesse őket a világ-pusztulás előtti megtérés utolsó lehetőségére. Ennek a tanulmánynak is éppen ez a célja: az emberek felvilágosítása, felbátorítása és megmentése.

Azonkívül, a vissza-jövetele előtti 10 évben Jézus valószínű olyan felrázó események sorozatát engedti a világra, úgy a természet világában, mint a tudomány, gazdaság és a vallás világában, amelyek kürtölésnek, figyelmeztetéseknek felelnek meg. Vajon ki az, aki figyel rá? Nyissuk ki jól szemeinket még ma, hogy felismerjük e nagy nap közeledtét.

A kürtölést a mi szavaink, bizonyágtevésünk is erősítheti. Hirdethetjük, hogy jön az igazságos Bíró, és minden embert megítél: életre vagy halálra. Az Isten parancsolatait, és amit Ő mint ember-Jézus is parancsolt, mindjobban meg kell ismerünk, magasra kellene emelnünk és elevenen tartanunk.

Nem kell várni, amíg mindent megismerünk, hogy hitünket másokkal is közöljük. Mondd el, amit már tudsz, ami reménységet és örömet okozott. Bizonyágtevés közben, amikor kérdésekkel kerülsz szembe, akkor tudod meg, hogy még mit nem ismersz eléggé – azoknak tanulmányozásához pedig a Jézus tanítványa legyél (János 15, 8). Az ismeret és a lelki érettség állandóan fejlődik, és lelki kiegyensúlyozottságot eredményez.

A 6-ik és 7-ik ünnep, Izrael utolsó két őszi ünnepeinek a beteljesedése még előttünk van. Valóságban a kereszténység őszére, Jézus visszajövetelének napjára esnek, valamint az arra következő 1000 évre, vagy még tovább. Épp ezért örömmel figyelni rájuk, mert a kegyelem és ítélet napjára irányítják a figyelmünket, és az örökkévalóságra. Bűneink eltörlése ingyen kegyelemből van, és pedig a Jézus Krisztus vérében való hit által.

Mindenki üdvözülhetne – ez az érem egyik oldala. A másik oldala az, hogyha valaki a felismert bűnein és flegmatikus, bűnös mulasztásain nem akar változtatni, akkor az igazságos Bíró, az ítélet és a kegyelem napján, az összes bűnököt vissza-helyezi a bűnösre és nem lesz számára kegyelem.

*Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely valamire tanít: **amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kivánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon, várva ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusnak dicsősége megjelenését.*** (Titus. 2, 11-13.) **A mértékletes, igaz és a szent életet elvárja tőlünk Jézus, és aki ezt nem tanulja meg, az az Isten ingyenes üdvözítő kegyelmét nem kaphatja meg.**

III. Mózes 23.27-32: Ugyanennek a 7-ik hónapnak 10-én az engesztelés napja van; Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engesztelésnek napja az, hogy engesztelés legyen érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. Mert ha valaki nem sanyargatja meg magát ezen a napon, irtassék ki az ő népe közül. És ha valaki valami dolgot végez ezen a napon, elvesztem az ilyent az ő népe közül.

Semmi dolgot ne végezzetek; örök rendtartás legyen ez nemzetségről nemzetségre minden lakhelyeteken. Ünnepek ünnepe ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat. A hónap 9.-nek estéjén, egyik estétől a másik estéig ünnepeljétek a ti ünnepeteket.

Ez az év legnagyobb szombatja; az Izraeliták pedig ebből azt következtették, hogy mindegyik szombatot az előtte való estétől szombat estig ünnepeljenek. Ez aztán tradícióvá vált, és napjainkig fennmaradt.

III. Mózes 16, 31: Szombatok szombatja ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat; örökkévaló rendtartás ez minden lakhelyeteken. Most, a mi időnkben sem kell sehova elmenni, otthon kell ezt a böjtnapot megtartani. Minden lakhelyünkre szól ez a parancs: **a szombatok szombatja ez.** Isten több esetben használja a Bibliában a szavak kijelentésének fokozását, pl.

Jézusra vonatkoztatva: **Királyoknak Királya, Uraknak Ura; és: szombatok szombatja, ünnepek ünnepe.** Ezt az ismétlést és fokozást a legtöbb Biblia-fordításban céltudatosan kihagyták. Minden egyház jól megegyezett vele, hiszen egyik sem óhajtja ezt a zsidósnak vélt nagy szombatot megünnepelni, ami még ráadásul szigorú böjtnap. Egyáltalán nem akarnak valamilyen szombatot is megünnepelni. A legtöbb átdolgozott Biblia-fordítás végzői egymásban megbíztak, egymástól sokmindent lenéztek és a magukéba beleültették, így lehetett ez a régebbi Károli fordításokkal is, amik hasonlóan fejezték ki ezt a két fenti szöveget: **„nyugodalomnak szombatja.”** Ez nem helyes, mert a szombat jelentése már nyugalom, tehát magában véve minden szombat már nyugalom-nap. Az ökuménikus fordítás már oda sem teszi, hogy szombat, hanem hogy: *teljes nyugalom napja legyen ez néktek.* Talán van nem-teljes nyugalom-nap is? Az eredeti Héber így fejezi ezt ki: **shabbathon-ok shabbathonja ez nektek.**

Zwingli 1954-es kiadása ezt írja: **Egy magasságos ünnepnap.** Elberfelder 1986-os kiadás: **Egy szombat teljes nyugalommal. Egy egészen ünnepélyes szombat.**

Még a Luther-fordítás írja a legszebben, 1886-os kiadásban: **Ez a ti nagy szombatotok. Azért ez a legnagyobb szombat kell legyen számotokra.** Luther, 1976-os kiadás: **A legszentségesebb szombat. Ünnepeles szombat.**

Úgy néz ki, hogy kell erre a nagy szombatra és ezekre a többi ünnepnapokra is ügyelni, amennyire csak tőlünk telik és amennyire csak lehetséges. **Hogyha engedelmesen megteszünk valamit,** amit a mi mennyei Atyánk tőlünk kért, akkor egy különösen szoros kapcsolat keletkezik közöttünk, valamilyen kielégülést érzünk, és Isten is megelégedett velünk.

Ha a szombatot gyönyörűségnek hívod, akkor gyönyörűséged lesz az Úrban (Ésaiás 58, 13-14).

Van nekem eledelem, amit egyem, amit ti nem tudtok. Az én eledelem az, hogy Annak akaratát cselekedjem, Aki elküldött engem, és az Ő dolgát elvégezzem – mondta Jézus (János 4,32-34). Értjük a párhuzamot? **Az engedelmesség kielégülést és megelégedést eredményez.**

Egyszer Jézus tanítványai bementek az egyik faluba kenyeret venni. Jézus a Jákob kútjánál ottmaradt, és tanítani kezdte a Samáriai asszonyt. Aztán az asszony nagy bizonyágtévéseére Samária város lakói kijöttek Jézushoz, és hallgatták a beszédét. A tanítványok közben megérkeztek, hozták a kenyeret, és kínálták Jézust, hogy egyen, de Ő azt felelte, amit az előbb olvastunk. Érthető, hogy az engedelmisség olyan, mint egy jóllakás, megelégit.

Gondoljunk el egy apát, aki ezt mondja a kisfiának: Fiam, hajtsad be a két lovat az udvarba, hogy kocsiba fogjam őket. A gyerek megkeresi a réten a lovakat, ügyesen betereli, és aztán mondja: Apám, kész vagyok, itt vannak a lovak. Az apja meg büszke rá, és dicséri ügyességéért és engedelmisségéért.

Így van a mi mennyei Atyánk is velünk: örül, ha ügyesen teljesítjük a reánk bízott feladatot. De hogyha valaki nem engedelmes, az csak szégyent hoz Istenre, és az ilyeneket nem viheti be a mennybe, mert különben ott csak tovább engedetlenkednének. Az Isten parancsai iránt engedetlenek a mennyből kintmaradnak.

Ábrahám nagy ígéreteket kapott, mert Isten minden parancsának engedelmes volt:

„És megáldatnak a te magodban a Földnek minden nemzetsegei, mivelhogy hallgatott Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet” (I.Mózes 26, 4-5).

Adjon az Úr Jézus minden őszinte követőjének elegendő bölcsességet, hogy felismerjük akaratának fontosságát, és szorosan megtartsuk parancsolatait. V.Mózes 6,17:

„Szorosan megtartsátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, az Ő bizonyosságait és rendeléseit, amelyeket parancsolt néked.”

Ezzel a parancssal hagyta itt a Földön tanítványait Jézus, amikor a mennybe ment:

Tanítsátok meg az embereket, hogy megtartsák mindazt, amiket én parancsoltam néktek; és íme, én tivatelek vagyok minden napon a világ végezetéig. (Máté 28,20.) Istennek szomorúságot okoz, ha parancsolatait elfelejtik:

„Papjai erőszakot tettek törvényemen, és megfertőztették, ami nekem szenteltetett; különbséget nem tettek aközött, ami szent és ami közönséges, a tisztátalan és tiszta között különbséget nem tanítottak; és szombataimtól elrejtették szemeiket, úgyhogy megszenstegtelenítették engem.” (Ezékiel 22, 26.)

Ne utánozzuk le ezeket! Amennyire tőlünk telhető, a lehető legnagyobb szentségben a szombatokra emlékeznünk kell, szabad emlékeznünk, és gyönyörűséget fogunk benne találni. Sok keresztény egyház azt tanítja, hogy nem fontos a szombatokra emlékezni, majd eljön az örök szombatunk.

Még az évenkénti legnagyobb szombatokra sem ügyelnek. A vasárnapot azonban ünneplik, amiről nincs mire emlékezni. Ezek dacolnak Istennel és ellenkeznek Vele, nem szeretik Istent, és ez vesztüket okozza. Jézus mondta:

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok!” (János 14, 15.)

Ezékiel 20, 19-20: „Én vagyok a ti Uratok, Istenetek: az én parancsolataimban járjatok, az én törvényeimet tartsátok meg, és azokat cselekedjétek. És az én szobataimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül énköztöm és tiköztetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek.”

A szombat olyan, mint egy jegy-gyűrű Isten és az Ő népe között, akiknek Ő az Ura (férje -Ésaiás 54, 5). Egyértelmű ezek szerint, hogy a vasárnap-ünneplőknek és a tisztátalan embereknek nem az Úr az Istenük. Akik az Istentől megadott jegytől, szombatjaitól elrejtik szemüket és a Szentet megszenteltelenítik, azoknak esetleg az egyházuk és tanítói az istenük, de nem a valódi Úr. Természetesen nemcsak a szombat a jel, nincsen üdvözítő szombat, de az örökélet feltételeinél az Úrnak összes szombatjai egy előkelő helyet foglalnak el.

Pál leveleiben, felületesen szemlélve, találnak valamit az egyházak tanítói a szombat elvetésére, ezért még meg kell vizsgálni ezeket.

Izráel ünnepei témánk végén még valamit tárgyaljunk meg.

Ha valaki elhatározza, hogy ezekre az említett szombatokra és ünnepekre – amennyire csak tud – ügyelni akar, mi a teendő? A heti szombatok, hogy mikor vannak, azt mindenki tudja, de a havi és évenkénti szombatokra nehezebb rájönni, hogy azok mikor vannak. 3 és ½ ezer évvel ezelőtt az Izraeliták Hold-naptárt használtak, figyelniük kellett a Holdat, mikor van Újhold-szombatja, mikor van tele-hold. Az évenként ismétlődő ünnepi szombatok meghatározásához a hónapok és napok számolása szükséges volt. Nekünk egyszerű, csak a naptárba kell belenézni. A legtöbb helyi naptár megadja az újhold és a telehold idejét, meg a TV is. Izráelben használnak ma is Szolunáris naptárt is a vallási ünnepek meghatározásához. (Sol = Nap, és Luna = Hold – a luna-parkról jól-ismert a Luna szó.) A Szolunáris zsidó naptárból pontosan meg lehet tudni a bibliai év kezdetét, az **első hónap, a niszán hónap kezdetét**. Az év kezdete ugyanis – a mi naptárunk szerint – nem esik mindig ugyanarra a napra, meg hónapra.

A zsidó naptártól nem kell idegenkedni, hisz az egész Bibliát Izraeliták írták le, nemcsak az Ó-Testamentumot, hanem az Újat is. Jézus egy zsidó családba született bele, egyedül ott étkezhetett tisztán, és ott ügyelhetett a szombat szentségére, az Újhold és az évenkénti ünnepi szombatokra, amiket a valóságban Ő maga mint Isten rendelt el, mielőtt emberré is vált. Ahol fölnevelkedett, mint gyermek, a családdal együtt szokása szerint járt szombatokon a zsinagógába (Lukács 4,16).

Az akkori zsidók egy része, a farizeusok sokmindent törvénybe hoztak, hogy Isten parancsolatait pontosabban teljesítsék. Ezzel azonban olykor-olykor túllóttek a célon,

sőt a saját parancsai az Isten parancsait keresztelték, vagy a nép számára megnehezítették. Ezek miatt voltak konfliktusban Jézussal. Jézus néha helyre kellett hogy igazítsa őket, ami miatt meg is haragudtak Rá úgyannyira, hogy végül is a keresztfára került.

Tudni kell azt, hogy a hívő zsidók is csak a Jézus áldozata folytán nyerhetnek bűnbocsánatot és örök-életet, **Jézus az Út, az Igazság és az Élet**. Beszélgetés közben, amikor Jézus az Egy-Istenre hívta fel a figyelmet, amely minden parancsolatok között az első, és arra, hogy az Egy-Istent teljes szívből, elméből és teljes erőből szeretni kell, ezt a törvénytudó nagyon helyeselte. Akkor Jézus ezt mondta neki: **Nem messze vagy az Isten országától** (lásd Márk 12, 28-34.)

Mégis nem messze lenni az Isten országától azt is jelenti, hogy nem kerül be oda. Nagyon sok hívő ugyanebben a helyzetben lesz. Azt gondolja, hogy jó helyen van, és jó az, amilyen vallásos cselekedeteket tesz, de az nem lesz elég ahhoz, hogy az Isten országába bemehessen.

A hívő zsidóknak tehát már nem sokmindent kellene áttanulniuk ahhoz, hogy üdvözülhessenek. Pl. meg kellene szabadulniuk az emberi, egyházi rendeletek igáitól, és fel kellene ismerniük Jézusban az Istent, a Messiást, Aki értük és mindnyájunkért is szenvedett (Ésaiás 53); és egykor az ős-atyáikkal, Ábrahám, Izsák és Jákóbbal együtt ott lehetnének az Isten országában. Bárcsak nekik is el tudná mondani valaki, és be tudná bizonyítani, hogy eddigi vallásukba tévedések kerültek be. Ez a tanulmány az ő számukra is egy **szoros kapu**, mert ők, noha sok parancsot ismernek, de Jézust, mint az egyedüli igaz Istent, Aki testet öltve egy ideig közöttük élt, nem ismerték fel.

A keresztények oly sok rossz példát mutattak a történelmük folyamán, hogy a hívő zsidóknak valószínű eszükbe sem jutott az Új-Testamentumot átkutatni, és felismerni, hogy ott van benne a felszabadulás üzenete.

Az Ó-Testamentumban meg van írva, hogy **új szövetséget köt az Isten Izráel házával**. Az is írva van, hogy naggyá lesz téve a törvény, be lesz mutatva – ahogy Istennek tetsző – az igazi alkalmazása, és pedig Krisztus Jézus által. Ésaiás 42, 21: **„Az Úr az Ő igazságáért azt akarta, hogy a törvényt naggyá teszi és dicsőségessé.”**

Jeremiás 31, 31-37: „Íme, eljönnek a napok – azt mondja az Úr –, és új szövetséget kötök az Izráel házával és Júda házával. ³² Nem ama szövetség szerint, amelyet az ő atyáikkal kötöttem – azon a napon, amelyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földéből –, de akik megrontották az én szövetségemet, noha én férjük maradtam, azt mondja az Úr. ³³ Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe [elméjükbe] írom be, és Istenükké lesznek, ők pedig népemé lesznek. ³⁴ És nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyjafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat! Mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig – azt mondja az Úr –, mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem. ³⁵ Ezt mondja az Úr, Aki adta a Napot, hogy világítson nappal, Aki törvényt szabott a Holdnak és a csillagoknak, hogy világítsanak éjjel, Aki felhőborítja a tengert és annak hajjai zúgnak, Seregek Ura az Ő neve:

³⁶ *Ha eltűnnek e törvények előlem – azt mondja az Úr-, Izráel magva is megszakad, hogy soha élélőttem nép ne legyen.* ³⁷ *Ezt mondja az Úr: Ha megmérhetik az egeket ott fenn, és itt alant kifürkészhetik a Föld fundamentumait: én is megutálom Izráelnek minden magvát mindazokért, amiket cselekedtek – azt mondja az Úr!*"

Úgy a testi, mint az új-szövetség lelki Izráele, tehát akik Krisztust Megváltó Uruknek elfogadták, annyira összenőnek az Isten parancsolataival, hogy Isten, az Ő szeretete folytán, nem tehet mást, minthogy megbocsátja bűneiket, és az előbbi bűneikről meg nem emlékezik – mint ahogy olvastuk Isten ígésétét.

Aki ügyel a napra, az Úrért ügyel; és aki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel

Pál leveleiben nemcsak az étkezéssel kapcsolatban vannak nehéz szövegek, hanem az ünnepekkel kapcsolatban is vannak kijelentések, amiket nagyító lencse alá kell tenni, amelyek helytelen interpretáció esetében sokak vesztét okozzák, ahogy írva áll: „amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúsrnak és csavarnak, mint egyéb írásokat is, a maguk vesztére” (II. Péter 3, 16). Nézzünk utána egy néhányának. A tanulmány II-ik részében **Róma 14-ből** már foglalkoztunk a szövegekkel, amik az evés-ivásra vonatkoztak, de az ünnepnapokra szóló verset kihagytuk, és most arra térünk rá. **5-6. vers:**

„Emez az egyik napot különbnek tartja a másikkál; amaz pedig minden napot egyformának tart. Ki-ki a maga értelme felől legyen meggyőződve! Aki ügyel a napra, az Úrért ügyel; és aki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel. Aki eszik, az Úrért eszik; mert hálákat ad az Istennek; és aki nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálákat ad az Istennek.” Az evésre vonatkozó szimmetriát értjük, mert már foglalkoztunk vele; mindegy, hogy valaki megette-e a bálványáldozati húst, vagy nem, az Úrnak így is - úgy is hálás volt azért, amit ehetett.

Hogy értsük a napokat? Milyen napokról van szó? A mostani napokra és ünnepnapokra ez nem használható. Ki az ma ugyanis, aki minden napot ünnepnek tart, vagy minden napot egyformának tart? Senki sincs ilyen, mert az ünnepnapok, vagy szabadnapok, azok már megkülönböztetik a napokat. Az egyházbbeliek meg pláne, hogy a saját vallásos ünnepeiket – pl. a karácsonyt – becsesebbnek tartják, mint a hétköznapokat. Nos, miről van itt szó? **Éppen emiatt, hogy ezeket meg tudjuk érteni, ezért kellett átnéznünk előbb az Izráelnek Istentől elrendelt ünnepeit, hogy Pálnak ezen kijelentéseire rájövünk.** Aki azokat nem ismeri, az a magyarázataival csak melléfoghat. Nem a mostani hetinapokról van szó tehát, és még csak nem is a most ismeretes vallási ünnepnapokról, mint a szombatról vagy a vasárnapról, hanem Izráel ünnepeinek napjairól – amiket most már ismerünk.

Láttuk, hogy 3 nagy vallási ünnepen kellett felmenni Jeruzsálembe a férfiaknak, hogy tizedeiket és áldoznivalóikat felvigyék, hogy legyen mit enniük a Lévíta papoknak, akiknek nem volt örökségük, nem volt vagyonuk, sem nagy termő-földjük. Ez a 3 ünnep tehát fontos volt. Azonban volt és van ezeknél még egy kiemelkedőbb ünnep: az **Engesztelés ünnepe, a szombatok szombatja**, a 24 órás teljes böjtnap, az ítélet-

és a kegyelem napja. Ez nemcsak a Jézus visszajövetelét vetítette előre, a szabadulás napját, amit mindnyájan vártak, hanem annál többet. A két kecskebakon keresztül szimbolikusan be lett mutatva Jézus és az ördög párbaja. Mind a kettő szenved: Jézus mihelyettünk vállalta a szenvedést, az Ő vére ontását, az ördög pedig maga miatt is szenvedni fog, a saját lázadásáért, azonkívül minden ember bűneiért is, amik végül is az ő fejére lesznek olvasva. Jézus az ördögöt a *hazugság atyjának* nevezte, aki ravasz becsapásaival bűnre, Istennel szembeni engedetlenségre csábította az embereket.

Most is becsapja a hívőket, azt sugalja nekik, hogy jobbak, helyesebbek, elfogadhatóbbak az egyházak által bevezetett jól megszokott tradíciók, mint Isten egyszerű rendeletei. Jézus hite, tanításai és tettei ma már nem időszerűek – a gyülekezetekben burkoltan ez van tanítva. Ma is, ha valaki Jézus hitét akarja követni, azt a közösségekből kinézik, kirekesztik, meg-rágalmazzák, úgy, mint Jézust. Ólálkodtak utána, meg akarták fogni Őt a beszédében, hogy vádolhassák, beárulhassák és elintézhessék. Később a gyülekezet fejei, papjai hamis tanúkat fizettek le, és úgy vádolták.

Keresztelő Jánosról azt mondták, hogy ördög van benne, mert – a környezetéhez képest – *sem nem evett, sem nem ivott.* Jézusra pedig, aki leült a bűnösökkel enni és inni, azt mondták, hogy *nagy étkű, részeges és a bűnösök barátja.* (Máté 11-ben van leírva.) Jézus figyelmeztetett minket, hogy *őrizkedjünk az emberektől, az írástudóktól, az egyházak tanítóitól, mert nagy károkat okozhatnak nekünk* (pl. János 16-ban). Jel. 12,12.17-ben pedig figyelmeztetve vagyunk, hogy *leszállt az ördög mihozzánk, nagy haraggal teljesen. Hadakozik az Isten parancsolatainak megőrzőivel és akiknél a Jézus Krisztus bizonyágtétele van.*

Az engesztelési ünnepen be van mutatva Jézus, aki szenved és az Ő követői, akiknek – makett-szerűen – szintén jut egy kis szenvedés, szabad Jézussal együtt egy picit szoronganunk, nevezetesen egy egész napon keresztül a parancs-szerint böjtnölnünk, és Jézusnak a bűneink miatti szenvedéseire gondolnunk. Jézus itt nemcsak szenvedőként van bemutatva, hanem aki Úr, aki ítélni fog, aki az Ő visszajövetelekor szét fogja választani a hívőket, mint ahogy szétválasztják a juhokat a kecskéktől (Máté 25-ben olvashatjuk ezt). Ez az ünnep tehát egy különleges nagy ünnepnap, a *szombatok szombatja.*

A **70 hét** lejártával (a 490 év végeztével – amit már tárgyaltunk) Jézus mennybemenetele után 3 és fél évre, az új szituáció az volt, hogy **az evangéliumot a pogányok is hallhatták, és sokan el is fogadták.** Nekik azonban nehéz volt különbséget tenni, hogy melyik ünnep milyen fontos lehet, annál is inkább, mivelhogy az ünnepekre elrendelt áldozatok a Krisztus kereszt-áldozatával befejeződtek. A pogányokból megtérteknek ezek az ünnepek újak voltak, nem voltak olyan ismeretesek, mint a zsidóknak. Valaki az egyik ünnepnapot tehát fontosabbnak tarthatta, mint a másikat, pl. a Páskha-ünnep – amelyen Jézus megáldoztatott –, logikus, hogy némelyeknek nagyobbak tűnt, mint az Aratási ünnep, és nagyobb figyelmet szenteltek rá. Mások pedig az Izráel mindegyik ünnepét, még az újhaldak szombatjait is, mindegyik ünnepnapot egyformán tisztelt és egyformának tartott. Pál nem csinált ebből ügyet, csak *mindenki legyen meggyőződve arról, amit helyesebbnek tart, a lényeg az, hogy tartsa meg.*

Most már világos, hogy mit jelentett, amiket Pál mondott: „*Aki ügyel a napra, az Úrért ügyel; és aki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel. Aki eszik, az Úrért eszik, mert hálákat ad az Istennek; és aki nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálákat ad az*

Istennek.” Pál szerette ezt a szimmetrikus beszédet; a 7-8-ik versekben még tovább is folytatja. „Aki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel” – itt ez a szimmetria már zavaró, ezért a legtöbb új Biblia-fordítás teljesen kihagyta. Egyébként, pontosabb ezt így fordítani: „Aki az egyik napot megkülönbözteti, az Úrért teszi, aki nem különbözteti meg, az Úrért teszi.” Disztingválás itt az eredeti szó, különbségtételről van szó, és nem az ünnepnapok elvetéséről, elhagyásáról.

Minden hívő megtartotta ezeket a nagyszerű és sokatmondó ünnepeket, csak nem mindenki szentelt egyforma figyelmet rá. Minket egyáltalán nem kell hogy zavarjon, mert aki pl. a **Páskha-ünnepre** jobban ügyelt, azzal az Úr Jézus áldozatának fontosságát kívánta magasra emelni. Aki az **Engesztelési ünnepre** jobban ügyelt, mivelhogy az a legnagyobb jövőbeli eseményt szemlélteti, amikor Jézus az övéit magához veszi, az érthető, hogy az Úr tiszteletére tette.

Azon a napon Jézus kétfelé osztja a vallásos embereket, mint ahogy a *10 szűz példázatában* bemutatta: **5 okos „szűz”-hívó**, ezek az üdvözülendők; és **5 bolond „szűz”-hívó**, ezek az elveszendők (Máté 25, 35-46). **Aki egyformának tartotta az ünnep-napokat, az Úrért nem ügyelt arra, hogy valamilyik nap nagyobb legyen, hiszen Istennek mindegyik ünnep-napja fontos, ezért nem tett különbséget, nem tette egyiket a másik fölé, ezzel mutatta ki az Úr iránti nagy tiszteletét. Tehát ilyen módon lehetett a napra az Úrért ügyelni, vagy az Úrért nem ügyelni.**

Pál apostol, amilyen hűségese volt a törvényhez, ő biztosan ügyelt minden ünnepnapra. Egy példa:

Pál pedig fejét megnyírta Kenkreában, mert fogadása volt. (Ez a nazireusi fogadás volt, amikor egy ideig nem nyíratkozott meg és semmi szőlőt, sem szőlőlét nem vett a szájába.) *Eljutott pedig Efézusba, bement a zsinagógába és vetekedett a zsidókkal. Mikor pedig azok kérték, hogy több ideig maradjon náruk, nem állt rá, hanem búcsút vett tőlük, mondván: Mindenképpen Jeruzsálemben kell nekem a következő ünnepet töltenem; de ismét eljövök hozzátok. És elhajózott Efézből.* (Apcs. 18, 18-21.) **Ezek szerint ő az Izráel ünnepeit tartotta.** Egyéb példák:

Egy másik alkalommal ezt írta a Korinthusiaknak: **Efézusban pedig a hetek ünnepéig, vagy aratás ünnepéig (pünkösdig) maradok.** (I.Kor. 16, 8.)

Apcs. 20, 5-6: „Ezek előrementek, és megvártak minket Troásban. **Mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kiveztünk Fillippiből, és elmentünk őhozzájuk Troásba, öt nap alatt; ahol hét napot töltöttünk.**” Amint látjuk, Pál kivárta a Páskha-ünnepeket, vagyis a Kovásztalan kenyerek ünnepének a 7 ünnep-napját, és csak azután ült hajóba újra. **Pál apostol tehát nem csak a heti szombatokat, hanem az Izráel évenkénti ünnepeit sem törölte el soha, hanem megtartotta, úgy, mint Jézus is.** Tovább lépünk.

Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket (Gal. 4, 8-11.)

Sok bizonyíték van rá az „Apostolok cselekedetei”-ben, és Pál leveleinek összhangja is jelzi, hogy Pál a heti szombatokon prédikált, tanított, de a többi ünnepeket is tiszteletben tartotta. Neki nem volt papi fizetése. **Hétköznapokon dolgozott saját megélhetésére, utazásaira** és a rászorultak megsegítésére.

Apcs. 20, 33-35: „**Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam. Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségéről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. Mindenestől megmutattam néktek, hogy így módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert Ő mondta: Jobb adni, mint venni.**” (Lásd szintén I.Kor. 4,12-16.) Ezt a példamutatását az egyházak papjai nem utánozzák!

Nos, hogyha Pál megtartotta az ünnepeket, akkor mi ez a szemrehányás tőle, amit a Galácia-beliekhez írt?

„**Ámde akkor, amikor még nem ismertétek az Istent, azoknak szolgáltatok, amik természet szerint nem istenek. Most azonban, hogy megismertétek az Istent... miként tértek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, amelyeknek megint újból szolgálni akartok? Mertartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket.** Féltetek titeket, hogy hiába fáradoztam körülöttetek.” (Gal. 4,8-11.)

Nagyon kellene kételkedni Pálnak a józan ítélőképességében, hogyha, amiket ő megtartott, azokat másoknál hibáztatná.

Vannak mégis sokan lelkészek, evangéliumi tanítók, akik azt állítják, hogy Pál a pogányokból lett keresztények számára az ünnepeket, a heti szombatokkal együtt, eltörölte. **Miről van itt szó?**

A Galácia-beli hívők többsége a pogányok közül megtértekből tevődött össze, és boldogok voltak Krisztus megismerésében, hogy őket is fiaivá fogadta. Nagyon hamar azonban ezeket a – még nem nagyon szilárdan megalapozott – keresztényeket hitbeli veszélyek fenyegették. A bomlasztó befolyás két irányból tört be:

egyrészt a hagyományaikhoz ragaszkodó zsidóktól, akik a körülmetélkedést rájuk erőltették, sőt üldözték is azokat, akik nem akartak körülmetélkedni (lásd Galata. 5,1-12 és 6,12-16). Másrészt: **a pogány környezet volt nagy befolyással rájuk, amit nemrégén hagytak el.** Ezt olvastuk a 9-ik versben: **Miként tértek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, amelyeknek újból szolgálni akartok?**

Hogyha ők nem voltak zsidók, akkor hogyan akarhattak volna visszatérni a zsidó ünnepekhez? Ők soha nem is ünnepelték még csak a heti szombatot sem. **Különben, az Istentől parancsolt ünnepek sohasem voltak erőtelen és gyarló elemek!** Hogyan mondhatta volna Pál ezeknek a volt pogányoknak, hogy az Istentől elrendelt Izráel ünnepeivel „**azoknak szolgáltak, amik természet szerint nem istenek**”? Pál egészen másra célzott, amikor a **világ elemeinek való szolgálatától** intett (a 3. és 9. versekben).

A pogányok azoknak szolgáltak, amik nem istenek, hanem természeti tünemények, amiktől az Izráelt is újra és újra óvnia kellett Istennek. Amiket az emberek csillagokként láttak, amik mozognak, és szemmel követhetőleg is változtatják helyüket az ég tetején, ma már tudjuk, hogy bolygók (planéták) azok (mint a Merkúr, Vénusz, Mars, Jupiter, Neptunus stb.); és ezeket isteneknek, szellemi lényeknek tekintették. A fixcsillagok, vagyis Napok, oly nagy távolságra vannak tőlünk, hogy mozgásuk nem látszik, de a mi Napunkhoz tartozó planéták nagy és fényes csillagoknak látszanak, holott a Nap világítja csak meg őket, mint a Holdat is. A következő idézetben Isten a pogány Babilonról beszél, **a csillagokból jósoló káldeusokról:**

„**No, állj elő hát igéző szózataiddal és varázslásodnak sokaságával, amelyekkel ifjúságotól fogva vesződtél! –talán segíthetsz valamit, talán visszariaszthatod a veszedelmet.**”

*Tanácsaid sokaságában megfáradtál; **no, álljanak elő és tartsanak meg az égnek vizsgálói, akik a csillagokat nézik, akik megjelentik az Új-Holdak napján, hogy mi jön reád.***” (Ésaiás 47, 12-13.)

Az égitestek, az ókor népeinek hiedelmei szerint, a természet minden területét kormányozzák. Azt hitték, hogy a csillagokba van írva az emberek sorsa, és életüket a csillagképek irányítják. A csillag-hit nemcsak az egyiptomiaknál és a babiloniaknál volt megtalálható, hanem Előázsia vallásaiban is.

Ez a hit abban állt, hogy az emberek a saját életüket –asztrológusok és vallásanítók parancsai szerint – a csillagok járásával összhangba hozzák, amik által pedig elkerülhetik az istenek büntetését. Megpróbálták áldozatokkal, böjtölésekkel és esküdözésekkel az égi isteneket befolyásolni, hogy bebiztosítsák magukat; de éppen ezáltal még inkább ezen hatalmak átka és függősége alá kerültek, így lettek még inkább asztro-hitük rabszolgái.

Így van ez most is a keresztény-pogány világban: az asztrológusok jövendölnek napra, a következő új-hónapra és a következő évre, vagy évekre. Sokan a sötétség hatalmai alatt vannak, hisznek a jóslásokban, és még fizetnek is érte. Gyakran lehet hallani ilyen kijelentéseket: Ez a végzete; nem kerülheti el a sorsát; ki vagyunk téve a sorsnak, ami születésünk óta ránk van szabva; ahogy az a csillagokban írva van...

A vallások meg nagyrészen teologizálják a kifejezést, és így mondják: az emberek predestinálva vannak, vagyis a jövőjük, kárhozatuk és üdvösségük előre le van fektetve. A mostani pogány vallásoknál is fennállnak hasonló elképzelések. A hindu vallásban pl. a „karma” az, amit az emberek nem kerülhetnek ki. Hemzsegnek az újságok, a hetilapok, a TV-adók az asztrológusok, jövendőmondók, álomfejtők, halott-idézők jóslataival. Németországban egy egész TV-csatorna van erre a célra használva. 2700 ember foglalkozik ott ezzel a babonassággal, akik naponta húszezer telefonbeszélgetést folytatnak. Milliárdos üzlet ez. Az emberek hiszékenységét kihasználják, akik szeretnének a jövőbe látni, de nem az igaz utat keresik, hanem becsapva akarnak lenni. Egy fiatalember az utcán jövendölést modott a járókelőknek, de mindenkinek **ugyanazt a szöveget mondta el**, és még ellentmondások is voltak a szövegében. Egy riporter megkérdezte a járókelőket, hogy jónak találták-e. Mindenki elismerően lehetségesnek találta a fiú jövendölését.

Akkoriban is, két évezreddel ezelőtt, nemcsak a pogányokra volt jellemző ez a hit, hanem a keresztény valláson belüli zsidós irányzatban is megvolt, amihez rövid időn belül figyelemre-méltó tömeg csatlakozott. Pál aggódásának oka volt, hallania kellett, hogy a megtért pogányok visszaestek a csillagjóslásokhoz. És miben áll ezen elemeknek való szolgálat? A napoknak, hónapoknak, évszakoknak és éveknél kínos figyelmében, valamint a pogányok asztrológia-babonassága alatt való elrabszolgaiasodásában áll. Hogy írta nekik Pál?

„Miként tértek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, amelyeknek megint újból szolgálni akartok? Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket.”

„Megtartjátok” ez egy hozzátevés; helyesebben fordítva: **aggodalommal figyelgetitek**. A görög **paratéreo** szó jelentése ugyanis, amiből fordították, a következő: **szemlélitek, figyelitek, vizsgáljátok**. Gal. 4,10-ik versét az ökümenikus fordítás helyesen adja vissza: **„Aggódva figyeltek a napokra, hónapokra, az évszakokra és az esztendőkre.”** Aggódva figyeltek tehát, hogy mit hoz számukra a jövő. 11. vers: **„Féltelek titeket, hogy hiába fáradoztam körülöttetek.”**

A **világ elemei** nem vonatkozhat a zsidó szabályzatokra, hanem csak olyasmire, ami az akkori összes népeknél többé-kevésbé közös volt. A **világ elemei kifejezés**: csillagképekre, állatképekre és planétákra utal, amik a világ tartó-elemeinek számítottak.

Az Izráeliták is átvették a pogány népektől, és szerették a csillagjóslást. Apc. 7, 42-43: **„Az Isten pedig elfordult, és adta őket, hogy szolgáljanak az ég seregének; amint meg van írva a próféták könyvében: ...Hordoztátok Molok sátorát, és a ti isteneteknek, Remfánnak csillagát, a képeket, amelyeket csináltatok, hogy azokat imádjátok; elviszlek azért titeket Babilonon túl.”** Istennek fenyegetnie kellett Izráel népét, hogy visszatartsa őket a csillag-jóslástól.

„Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a Napot, a Holdat és a csillagokat, az égnek minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és le ne borulj azok előtt, és ne tiszteljed azokat, amelyeket az Úr, a te Istened minden néppel közlött, az egész ég alatt.” (V.Mózes 4,19.)

Hogyha találtatik közötted férfi, vagy asszony... és szolgál idegen isteneket, és imádjá azokat, akár a Napot, akár a Holdat, vagy akármelyet az égnek seregei közül, amelyet nem parancsoltam; jól tudakozd meg, és ha igaz, kövezd agyon őket, hogy meghaljanak... Így tisztítsd ki magad közül a gonoszt. (Lásd V.Mózes 17,2-7.)

Jeremiás 19, 13: **„És Jeruzsálem házai és Júda királyainak házai undokokká lesznek, mint a Tófet helye, és mindazok a házak, amelyek tetején az ég egész seregének áldoztak és italáldozatot vittek az idegen isteneknek.”** (Akkor a háztetők laposak voltak és körbe voltak véve korláttal – mint most az erkélyek.)

Sofóniás 1,4-6: **„És kinyújtom kezemet Júda ellen és Jeruzsálem minden lakója ellen, és kiirtom e helyről a Baál maradékát, a bálvány-papok nevét a papokkal együtt; azokat is, akik a háztetőkön az ég seregének hajlonganak, és azokat, akik hajlonganak, esküdven az Úrra, de esküsznek az ő Molokjukra is; azokat is, akik elfordultak az Úr követésétől, és akik nem keresik az Urat, és nem tudakoznak Felőle.”**

Ez az utolsó kijelentés most nagyon szól nekünk is, hogy tudakozunk az Úr helyes követése után, és változtassunk azokon, amiket eddig nem jól értettünk. Az Isten irántunk való gondviselésének a feltétele is hasonló:

„Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Hanem keressétek először az Isten országát (uralmát) és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (Máté 6, 31-33.)

Bárcsak mindnyájan gondolnának az igazi tény-állásra, akik a Biblia ünnepnapjainak megemlékezése elleni harcban Pál szavaival visszaélnék! Nem az Istentől elrendelt szombati ünnepek megszentelésén, hanem azon kellene megbotránkozniuk, hogy Isten szent nyugalom-napjai maguktól a keresztényektől el vannak ítélve, miközben az asztrológia, és mindenféle jóslás és babonasság, hazug, jövőbe való pillantás a TV-csatornákon keresztül a keresztények lakásába van eresztve, és meg van tűrve.

**„Senki azért titeket meg ne ítéljen
évésért, vagy ivásért, vagy ünnep,
vagy újhold, vagy szombat
dolgában, amelyek csak árnyékai
a következő dolgoknak,
de a valóság a Krisztusé.”
(Kolossé. 2, 16-17)**

A bűn eltörlésének eszközei

A fenti szöveg már épp elég zavart okozott, ezért elemezzük ki röviden **Kolossé. 2, 1-23-ig.**

A Kolosséi levél olvasásakor rájövünk azonnal, hogy **úgy a Kolossé-, mint a Laodicea-beliek Isten-ismerete bizonytalan volt.** Egy olyan hit terjedt, amely Krisztus nívóját lefokozta. Épp ezért az egész levél folyamán Pál az ő Isten-ismeretéből olyan tanításokat nyilatkoztat ki, amelyek értékesek és fenségesek. **Itt mindenre nem térhetünk ki, mivelhogy az Isten-ismeret egy nagy téma, amit külön kell majd megtárgyalni.** Pál aggódik az említett két város hívői miatt, és kívánta, hogy **eljussanak az értelmükkel a meggyőződés teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának a megismerésére, ³ amelyben van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve.** **⁴ Ezt pedig azért mondom, hogy valaki titeket rá ne szedjen hitető beszéddel!** – így figyelmeztet. Az olvasottak szerint hamis tanítások terjedtek az Isten ismerete felől. **És ma?** Sajnos az egyházak hívői még a mai napig sem jutottak el az Isten-ismeretnek a gazdagságára, amit Pál kívánt a hívőknek. Tovább a szöveg:

⁶ Azért, amiképpen vették a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Őbenne, ⁷ meggyökerezvén és továbbépülvén Őbenne... ⁸ Vigyázzatok, hogy be ne csapjon valaki okoskodás és üres csalás által, amely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanítása szerint, és nem a Krisztus szerint való. ⁹ Mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg. ¹⁰ És ti Őbenne vagytok beteljesedve, **Aki Feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.**

Pál itt elkezd sokmindent elmondani Krisztus Jézusról, **Akiben be vagyunk teljesedve: azaz mindent, amit Ő megtett, azt nekünk nyilvánítja, mintha mi tettük volna.**

Pl. **Őbenne körül vagyunk metélve;** Máshol ezt mondja: **„Krisztussal együtt megfeszítettem, élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.”** (Galata. 2, 20.)

El vagyunk temetve **Ővele együtt a keresztségében; Őbenne, Vele együtt** fel is támasztattunk; az Isten erejébe vetett **hit által** megelevenítve vagyunk, hiszen bűneinket megbocsátotta, mégpedig áldozati állatok vére nélkül.

Az állatoknak véres-áldozatát megszüntette a kereszten, és az étel-ital áldozatokat is, amiknek törvényét, parancsolatait, részletes rendelkezéseit 1521 évvel azelőtt Mózesrel íratott le a Sínai-hegyen, ahol a Tízparancsolatot is kiadta. Érdeklenség-képpen megemlíthető, hogy időszámításunk után 1521-ben szintén egy nagy esemény volt: Luther Márton lefordította német nyelvre az Új-Testamentumot. Végre elindulhatott a felvilágosodás, az evangélium futása, Jézus életének, tanításának, parancsolatainak megismerése és terjedése.

Jézusig az említett áldozatok nagy terhet jelentettek az emberek számára, mint egy ellenség, **ellenük voltak. Jézus kereszthalála és feltámadása óta csupán a Jézus vére által van bűnbocsánatunk.** (Zsid. 9,26.) Tovább a szöveg.

Kolossé. 2, 11-től. Akiben körül is metéltettek kéz nélküli való körülmetéléssel, levetközvéen az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetelésében; ¹² Eltemetve Ővele együtt a keresztségében, Akiben együttesen fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta Őt a halálból.

¹³ És titeket, akik holtak voltatok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ővele, megbocsátván minden bűnötöket, ¹⁴ azáltal, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, amely ellenünk volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára.

Ezt jól meg kell érteni! A parancsolatokban a - bűn megbocsátását kieszközölő - kézírást törölte el, mert ezentúl a megbocsátást egyedül a Jézus kiontott vérében való hit hozza. Az áldozati parancsok voltak ellenükre, amiket Mózes saját kezével írt le. Ezek nagy terhet róttak a népre: papokat igényeltek, állandó időbeli, erő-beli és anyagi megterheléseket jelentettek minden bűnös ember számára. Ezeket az áldozati ceremóniákat váltotta fel Jézus véres áldozata.

Ismerjük fel! A Tízparancsolat és a nyugalomnapok és az ünnepnapok nem ellenünk szólnak, hanem a mi javunkat szolgálják: pihenésre, felüdülésünkre és a mi védelmünkre adtak. A szombat az emberért lett (Márk 2, 27). Sokan helytelenül azt gondolják és azt tanítják, hogy áldozatával Krisztus minden törvényt megszüntetett, és most mindenki úgy élhet, ahogy csak neki tetszik, törvény nélkül. Nem, nem! Krisztus csak az áldozás tennivalóit megszüntette meg, mert az egy árnyatszolgálat, egy színjáték volt, ami addig főleg a templomban folyt, de ezt a valóság váltotta fel: **Krisztus maga-magát feláldozta – ez az Ő saját terve volt az emberiség megmentésére.**

Így mondta Jézus az Ő életének feláldozásáról: **Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt magamtól. Van hatalmam letenni azt [az életemet], és van hatalmam ismét felvenni azt** (János 10, 18). Már olvastuk, hogy Jézus sem a törvény, sem a próféták, vagyis azok írásainak eltörlésére nem jött, hanem csak azon törvény eltörlésére jött, amit áldozatával Ő kellett hogy betöltsön.

Az étel-, ital- és véres-áldozati törvénynek betöltésére jött, ami Róla a Dániel könyvében meg volt jóvendölve: „És Ő egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget, de a hét felén véget vet a véres-áldozatnak és étel-áldozatnak.” (Dániel 9, 27.) Itt van pontosan megadva, hogy mi volt az, aminek véget vetett a **Messias Jézus: az áldozati törvénynek ugyanis.**

Csakhogy az áldozati törvény véget-vetésével a papi-szolgálat és a templom is fölöslegessé vált, és az felbőszítette a zsidó vallás-vezetőket és a papságot. Ezt mondta Jézus nekik: **„Pusztán hagyatik néktek a ti házatok”,** azaz a templomuk (Máté 23, 38). A zsidó főemberek nem fogadták el Jézust felkent királyuknak, ezért tiltották meg (átok alatt) a Dániel könyvében megadott Messiasra szóló jóvendölés olvasását és idejének a kiszámítását. A zsidók elvetették a Messiasukat - János 1, 11: **„Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt.”**

Akkor a keresztények jobbak, mint az akkori zsidók? Nem lehet mondani, hogy jobbak, mert a keresztények meg elvetették Istennek, Jézusnak a parancsolatait, és azzal ugyanolyan nagy hibát követtek el, mint a zsidók. Ha valaki letagadja az apját, vagy ha valaki nem veszi figyelembe, amit az apja mond, az majdnem ugyanaz. Pál apostol a saját népét nagyon bűnösnek látta - Zsid. 10, 28-31:

„Aki megveti a Mózes törvényét, két vagy három tanúbizonyoságra, irgalom nélkül meghal;

²⁹ Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, aki az Isten Fiát megtapodja, és a szövetségnek vért, amellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja, és a kegyelemnek Lelkét bántalmazza? ³⁰ **Mert ismerjük Azt, Aki így szólt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek!, – ezt mondja az Úr. És ismét: Az Úr megítéli az Ő népét.** ³¹ **Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni!**

Jézus ezt tanította mindenki számára: **„Pedig hiába tisztelnem engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek a parancsolatait.”** (Márk. 7,7.) Ezért aggódva mondta Jézus a mostani időnkre: **„Az embernek Fia, mikor eljön, avagy talál-e hitet e Földön?”** (Lukács 18,8.) Már kb. 7,7 milliárd ember lesz a földön 2018 körül. Sok vallás van – és hol vannak az igazhitűek? Ezt kérdezte Jézustól valaki: **Uram, kevesen fognak üdvözülni? Ő pedig mondta nekik: Igyekeztek bemenni a szoros kapun! Mert sokan igyekeznek bemenni, és nem mehetnek.** (Lukács 13, 23-24.) De miért nem mehet be a mennyek országába az a sok igyekvő? Jézus ezt is megválaszolja: **Azért nem mehet be sok igyekvő, mert a saját egyházaik tanítói őket meggátolják, mert rosszul tanították meg őket** (Máté 23, 13).

A keresztény egyházak óriási hibát követtek el, hogy az Isten parancsolatait elvetették, mert főleg a törvény ignorálásának a következménye a vallásos embertömegek erkölcsi romlása. A bűnözések terjednek, az erőszakosságok súlyosodnak és szaporodnak, a börtönök túlszűfoltak, helyszűkében vannak, úgy van már, mint Noé napjaiban: *megett a föld erőszakossággal és félelemmel* (Lukács 21, 26).

Az újabb Biblia-fordításokkal készek voltak úgy elcsavarni Pál apostolnak némely kijelentését, hogy azok sokak vesztét okozhatják – ahogy Péter apostol figyelmeztetett rá. Egy példa:

Efézus. 2, 15-ben olvashatjuk a beteljesedését annak, amit épp az előbb idéztünk Dániel 9, 27-ből, hogy mit törölt el Krisztus a keresztben: **A parancsolatoknak TÉTELEKBEN való törvényét eltörölte.** Nos, ezt a szöveget pl. az ökuménikus fordítás egyáltalán nem szerencsésen adta vissza, hanem a következőképpen írja: **A törvényt a tételes parancsolataival együtt érvénytelenné tette.** Ezzel azt akarja mondani, hogy Jézus áldozata nemcsak az áldozati törvényt, hanem az egész törvényt érvénytelenítette. Hogyan lehet tudatosan ilyen durva hibát csinálni és új fordítású Bibliába beleültetni? Nagyon figyelmeseknek kell lennünk, hogy a Biblia össztanításánál maradjunk, és az ilyen súlyos hibákat észrevegyük. Már többször olvastuk, hogy az ó-szövetség idejében is volt, amikor a papok erőszakot tettek Isten törvényén, de a nép elől elrejtették, hogy veszélyes úton járnak (Ezékiel 22, 26; Ésaías 3, 13; 9, 13-16).

Ezentúl nem védene minket az Isten törvénye? Lophat, ölhet, Istent káromolhat, képeket-szobrokat tisztelhet, imádkozhat, vagy hamis vádakot emelhet bárki – Isten büntetése nélkül? Hogyan taníthatnak keresztény egyházak ilyeneket, amik az

élet útjának ellentmondanak? Nagy károkat okozó és Istent-bántó tanítás, ahogy sok egyház az Isten kifejezett parancsai ellen tanít. Most jöjjünk vissza a Kolossé-beliékhez írt levélhez. Ezzel végződött a 2. rész 14-ik verse tömören:

A keresztfán szerzett győzelem a bűneink bocsánatát eredményezte. 15. vers: *„Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk abban.”*

Mit jelenthet ez a közbeeső mondat, ami szintén már sok fejtörést okozhatott? Krisztus láthatatlan ellenségeiről szól, akiknek láthatólag bemutatta és bizonyította, hogy Isten a szeretet fegyverével győzni tud a bűn és a démonok felett. Az ördög és csatlósainak terve az volt, hogy az elbuktatott emberiséget örökre uralni fogják. De Isten megváltási terve célt ért: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* (János 3, 16.) Jézus Krisztus, **Aki mindenképpen örökké áldandó Isten** (Róm. 9, 5), győzött a levegőbeli fejedelemségek és hatalmasságok felett a keresztben. És most a címben megadott kritikus szöveget vegyük szemügyre.

Kolossé 2, 16-17: „Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, vagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában, amelyek csak árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé.”

Hogyha a keresztény egyházak tekintélyesei megtudják, hogy valaki tisztán étkezik, vagy a szombatokat megszenteli, és pl. nem a vasárnapot ünnepli, annak azonnal az idézett szöveget olvassák fel. Úgy magyarázzák, hogy akármit megehetsz, megihatsz, senki se szólhat bele. Az Istentől megszabott ünnepeket, az újhold-szombatokat és a heti szombatokat is félreveheted, mert azok csak „árnyékok” a Krisztusra. **Azt, hogy milyen következő dolgoknak árnyékai azok,** azt még senki sem tudta elfogadhatóan megmagyarázni. Mire „árnyék” az evés, vagy ivás? Mire „árnyékok” a havi szombatok (az újhold-szombatok)? Hogyha a heti szombatnap is csak „árnyék”, akkor miért találtak ki egy másik heti ünnepet, a vasárnapot, hiszen akkor az is csak „árnyék”. Miért találnak ki nagyon sok egyházi ünnepet, amiket Isten nem parancsolt? – amiket meg Isten gondosan elrendelt, azokat elvetik! Istent akarják leckéztetni, hogy az egyházaktól származó ünnepek jobbak, mint az Isten által adott ünnepek?

Még a szombat-ünneplő keresztény egyházak is bajba kerülnek a fenti szöveggel, mert a heti szombat nekik nem „árnyék”, azt megtartják, ki hogyan, de az ünnepi szombatok és az Újhold-szombatok azok meg „árnyékok” – megokolni azonban nem tudják. Annyi érvük van, hogy a heti szombat a Tízparancsolathoz tartozik, és nem a ceremóniális törvényhez. Igen ám, csak hogy, ha egyedül a Tízparancsolat érvénye maradt fenn, akkor ezzel a magyarázattal az egész Mózes által írt parancsokat is el kellene vessék. Azokból pedig megtartanak némely parancsot, mint pl. a tisztátalan állatok evésének tilalmát, de az egyéb tisztátalan dolgokat nem tanítják, amiket a II-ik részben a tanulmány folyamán átnéztünk.

Miért teszik ezt a megkülönböztetést? Pál kijelentése egyértelműen minden vallási gyakorlatot „árnyéknak” nevez: evést, ivást, ünnepeket, az újholdat, és külön kimondja a szombatot, ami alatt nem érthetett mást, mint a heti szombatot.

Ezt a hármassorsolást az Ó-Testamentumban is többször megtaláljuk, pl. Ezékiel 45, 17: „A fejedelem tiszte pedig az lesz, hogy gondoskodjék egészen égőáldozatokról és ételáldozatokról és italáldozatokról az ünnepeken és az újholdak napján és a szombatokon, Izráel házának minden ünnepein készíttessen bűnért való áldozatot és az ételáldozatot és az egészen égőáldozatot és a hálaadó áldozatokat, hogy engesztelést végezzenek Izráel házáért.” (Lásd Hóseás 2,10; Ámós 8,5.)

A kérdések most ezek:

Pál mimódon csinálhatott ilyen nagy hibát?; vagy ez: Ő mit értett alatta?; vagy az, hogy az egyházak tanítói és tagjai miért nem értik meg, amit Pál mondani akart?

Nos, mi ennek a nehéz ügynek a megoldása? – mert megtanultuk, hogy ha valaki Pál írásait félreérti, vagy elcsúri-csavarja, az a saját vesztét okozhatja.

Pál apostol eme kijelentését nem lehet magában megérteni, hanem csak ha a levél előző részét is átgondoljuk. Éppen ezért jutottunk csak most idáig, mivelhogy az előtte levő szövegeket is átolvastuk. Arról volt szó, hogy a bűnököt elfedező állat-áldozatokat végérvényesen felváltotta Krisztus véres áldozata. Az egyenkénti embernek akkor kellett állatot áldozni, ha vétkezett.

Az áldozati törvényt törölte el tehát Jézus áldozata, azt töltötte be, amikhez az étel - és ital-áldozatok is hozzátartoztak, és ezért említi meg Pál ezeket is. A Jézus kereszt-áldozata után a ti bűneitek eltörlése végett étel - és ital-áldozatokat sem kell többé hozni, tehát, meg ne szóljon valaki titeket, ha ezeket nem gyakoroljátok. Micsoda nagy öröm volt, sokak számára, az áldozati ceremóniáktól megszabadulni! Lássunk ezek közül néhányat:

IV.Mózes 28,1-15-ig kivonatossan: És szólt az Úr Mózesnek, és mondta: Ez a tűzáldozat, amelyet áldozatok az Úrnak: egy-esztendőss ép bányákat, naponként kettőt, szüntelen való egészen égőáldozatul. ⁴ Egyik bányát reggel készítsd el, a másik bányát pedig este készítsd el. ⁵ Ehhez jön az étel-áldozat, liszt, olaj és bor [erjedetlen bor]. ⁶ Ez a szüntelen való egészen égőáldozat, amely Sinai hegyen szereztetett kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak.

⁹ Szombatnapon pedig áldozz két ép bányát, esztendőssöket, és két-tized efa lisztlángot olajjal elegyített ételáldozatul, annak italáldozatával egybe. ¹⁰ Ez a szombati egészen égőáldozat...szombatonként, a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak ital-áldozatján kívül. A szüntelen való áldozatot kivétel nélkül naponta, mindig hozni kellett, akármilyen áldozatok jöttek még utána.

A heti Szombatokon összesen tehát 4 bányát kellett megáldozni.

¹¹ A ti hónapjaitok kezdetén is áldozatok az Úrnak egészen égőáldozatul két fiatal tulkot (bikát), egy kost, és 7 egy-esztendőss ép bányát. ¹³ Ezekhez jött még a liszt olajjal elegyítve ételáldozatul; és italáldozatnak bor (helyesebben szőlőlé; Jézus vérét nem jelképezhette erjedt ital; de ezt itt nem tárgyaljuk ki). ¹⁴ ...Ez a hónapos egészen égő-áldozat minden hónap kezdetén, az esztendőnek hónapjai szerint. ¹⁵ És egy kecskebakot is készíttetek el bűnért való áldozatul az Úrnak, a szüntelen való egészen égőáldozaton kívül, annak ital-áldozatával egyben. A havi szombatokon tehát 13 állat áldozatot kellett hozni a szent sátorban, később a Jeruzsálemi templomban.

Könnyen észrevehető, mindenki rájöhet, hogy amint nőtt az ünnepi nap értéke, úgy nőtt az áldozati állatok értéke és száma. A havi szombatokon, az új-holdak napjain, sokkal többet kellett áldozni, mint a heti szombatokon.

Az évenkénti ünnepek voltak a legnagyobb szombatok. Úgy a Kovásztalan kenyerek ünnepének, mint a Sátoros ünnepnek 7-8 napján ugyanannyi nagy állatot kellett áldozni, mint az új-hold ünnepén, 13-at, de még hozzá jött naponta, amit parancs szerint a fejedelem áldozott: mind a 7-8 napon 7 bikát, 7 kost és 1 kecskebakot kellett még áldozni, 15 állatot. Az évenkénti ünnepek minden egyes napján tehát összesen 28 nagy állatot kellett áldozni (Ezékiel 45, 17. 23).

Mivelhogy az új-holdak napjai és az évi ünnepek napjai leginkább hétköznapiakra estek – amiket nehéz megjegyezni –, minden nagyobb ünnep előtti napokon a papoknak kürtölni kellett, figyelmeztették a népet, hogy senki se mulassza el az ünnepet (IV.Mózes 10, 10). Minél ritkább egy ünnep, annál értékesebb áldozatot kívánt. Egy ritka drágakő, egy egyedüli festmény, vagy régi különleges óramű, vagy egy nagy meteordarab, amiből csak egy, vagy egynéhány van a világon, az nagyon drága. **Így Izráelnek évi ünnepei is igen drágák, és fölöttébb fontosak:**

Ezek ugyanis a Megváltó Messiás. Jézusunk óriási és egyedülálló tetteinek örök ünnepei, főünnepek. (Lásd II.Krónika 8, 12-13.)

A 7-napos Kovásztalan kenyerek ünnepe előtti napon, mint ahogy már láttuk, a páskha-barányt kellett elkészíteni: minden családnak egy 1-éves hibátlan hím bárányt; a csontját nem volt szabad megtörni, tűzön kellett megsütöni, és az estefelé kovásztalan kenyérral és keserű füvekkel meg kellett enniük. Reggelre nem volt szabad, hogy maradjon belőle, vagy a maradékot el kellett égetni. Természetesen minden állathoz megszabott mennyiségű étel- és ital-áldozat is tartozott.

Minden áldozatot meg kellett sózni, az ételáldozatot is. Ez volt a szövetség sója (III.Mózes 2, 13). Az áldozatnak ízletesnek kellett lenni, úgy, mint a mi bizonyágtévő beszédünknek is, amikor a Krisztus megváltása művét elmondjuk az embereknek. **Az üdvösség útja nem szomorúság, hanem nagy öröm, amit kívánatosá kell tenni a világ embereinek. Ti vagytok a föld sói. A ti beszédeitek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mimódon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.** (Máté 5,13; Kolossé. 4,6.)

A naponkénti áldozatokhoz még hozzájött az a sok-sok áldozat, amiket az emberek parancsból, vagy módjukhoz képest, önszántukból hoztak: bűnért való áldozat, fogadási -, vagy hála-áldozat és teljesen égőáldozat címén. A királyok idejében a fejedelmek is bizonyos számú áldozatot kellett hogy adjanak. Komplikált, sok előírás volt, figyelmesen, pontosan kellett ismerni és elvégezni mindent, amik szerint ezek a ceremóniák folytak.

Sokak számára terhes is volt ez, mindent pontosan tudni. Emiatt Isten Izráelnek a 12 törzséből egy egész törzset – részben – ennek a szolgálatnak a munkájára rendelt. Mózes megszámolta a 30-50 éves korig szolgálatra kész férfiakat, 8580-at (IV.Mózes 4,47-48).

Itt egy kis ízelítőt kaptunk, milyen nagy megnyugvást jelentett Jézus áldozata, amivel ezeket az áldozati ceremóniákat az útból félretette, odaszegezte a keresztfára.

Pál apostol értelmes felnőtt embereknek írta levelét, és azok megértették, hogy mit akar mondani. Nem kellett kirészleteznie, hogy az ünnepi, újhald-beli és a szombati étel-ital és véres-áldozatokról beszél. **Meg ne ítéljen senki titeket, még akkor sem, ha az Izráel ünnepeihez, az újhaldak ünnepeihez és a heti szombatok ünnepeihez előírt áldozati szertartásokat mellőzitek! – ezt akarta ő mondani;** de nem találta fontosnak, hogy részletesen magyarázkodjon, mert az teljesen kizárt dolognak tűnt neki, hogy valaki az összes ünnepek eltörlésére gondoljon. Azt mondta nekik tulajdonképpen, hogy senki meg ne szóljon titeket, el ne ítéljen titeket az összes ünnepeknek a **dolgában**, azokban a **dolgokban** tehát, amiket **dolog-ként kellett végezni az ünnepekhez: az áldozatok dolgában**, amik a Krisztus megváltási tetteinek „**árnyéka**” voltak (János 5,36).

Pál nem gondolta, hogy leveleit még évezredekkel később is olvasni fogják, és majd valakinek a felfogóképessége az ő kijelentésével nem fog tudni megbirkózni, azzal ugyanis, hogy ő a legkülönbözőbb ünnepi áldozatok elhagyására célzott, ami miatt senki se ítéljen el titeket. Az Istentől elrendelt mindenféle áldozat a Krisztus kereszt-áldozatára utalt – ezt magyarázta és tanította Pál hűségesen.

Nem az ünnepeket törölte el Jézus, sem az Izráel ünnepeit, sem az új-hald szombatait, sem a heti szombatokat, hanem az ezekhez az ünnepekhez tartozó áldozatokat törölte el.

Világos, hogy ezek az áldozatok voltak a szemléltető jelenetek, ezek voltak a Krisztus áldozatának „**árnyképei**,” és nem az összes törvény és az összes ünnepek. Isten a bűnök eltörlése végett hozott állat-áldozatok és étel-áldozatok helyett egy jobb megoldást iktatott be, amin nem kell már soha többé változtatni.

Egy hasonlat erre: Az elmúlt század elején, amikor szaporodni kezdtek a járművek, a kereszt-utaknál mindig nagyobb torlódások keletkeztek, mivelhogy a közlekedési szabályok még hiányoztak. Egymásra vártak, ki indulhat el, hogy össze ne ütközzenek. Aztán bevezették a jobb-kéz-szabályt: aki jobbról jön, annak van elsőbbsége. Túl nagy forgalom esetén ez a szabály is elégtelen, jobbat kellett kitalálni. Megjelentek a forgalmi jelző-táblák, és később a jelző-lámpák, amik nagyon jól beváltak. A jelző-lámpák adják ki a parancsot a járművek számára, hogy melyik mikor indulhat. Mi lenne, ha egy nagy forgalmi gócponton teljesen leszednék a lámpákat és eltörlőnék az összes forgalmi törvényt? Kinek lenne az jó? A közlekedés káoszba fulladna, és a munkások reggelre sem érnének haza. Az üdvösségre vágyó embereknek is szükségük van az Isten törvényének szabályaira, mert azok határozzák meg, hogy alkalmasak-e az üdvösségre.

Az egyházak – pl. a katolikusok Biblia-fordításában – **ezt állítják: „Jézus a törvényt ugyanis parancsaival és rendelkezéseivel érvénytelenítette”** (Efézus. 2,15).

Azt már láttuk, hogy az ökuménikus fordítás hasonlóan írja. Micsoda elképzelés ez? Ha nincs törvény, akkor nincs törvény áthágása. **„A bűn pedig a törvényteleniség”** (I.János 3, 4). **„Ahol pedig nincs törvény, ott törvény ellen való**

cselekedet sincsen.” (Róm. 4, 15.) Nekünk szükségünk van az Isten törvényére és annak megtartására, különben elveszünk: **„Mert akik törvény nélkül vétkeztek, a törvény nélkül vesznek is el; és akik a törvény alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg.”** (Róm. 2,12.)

Mint ahogy a nagy útkereszteződéseknél a jobb-kéz-szabályt kicserélték a jelző-lámpára, úgy Jézus is kicserélte az állat-áldozatokat a legjobbra: az Óáltala hozott tökéletes és végérvényes véres áldozatára. A csere által nem törölte el az egész törvényt, Ő csupán az áldozati törvényt töltötte be – a jövendölések írása szerint –, ami által jobbat hozott létre, tökéletesítette, amin soha többet nem kell változtatni. Olvassuk el Pál apostolnak a Zsidókhhoz írt leveléből:

„És csaknem minden vérrel tisztított meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztítottassanak meg, maguk a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal” – Jézus vérével ugyanis.

„Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörlje a bűnöket... Akkor mondtam: Íme, itt vagyok (a könyv fejezetében írva van rólam)” [ez Mózes 5 könyve, a Tóra, ahol az áldozatok le vannak írva], **„hogy cselekedjem, óh Isten, a Te akaratodat... Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat; amely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által.”** (Lásd Zsid. 9, 22-23; és 10, 4-10.)

Eltörlötte az elsőt: az állat-áldozatot és a véres körülmetélkedés parancsát, de meghagyta a másodikat: a Jézus áldozatát, és ezután Jézus vére érvényesül a bűntörlésre. A törvényt nem törölte el Jézus, hanem jóval nagyobbá tette:

„Az Úr, igazságáért azt akarta, hogy a törvényt naggyá teszi és dicsőségessé” (Ésaiás 42, 21). **„A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük a hit által? Távól legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.”** (Róm. 3, 31.)

A törvény azzal lett erősebbé téve, hogy Jézus bemutatta, annak helyes megtartását, és inkább kész volt meghalni, minthogy eltörlje.

Izráel népének az Egyiptomból való kivonulása után, időszámításunk előtt 1491-ben azonnal elkezdték a szent sátor építését, amit csak 487 év múlva, Salamon király kőtemploma váltott fel. Az állatáldozatok az evangélium naponkénti bemutatója voltak, és Jézusnak – az ószövetség kezdete óta, Ábrahám 99 éves korától, 1987-év múlva bekövetkezett – véres áldozatára utáltak.

Keresztelkedés vízben, az ember bűneinek eltörlésére.

Úgy az állat-áldozatok, mint a Jézus áldozata, a bűnök bocsánatára hoztattak. E kettő között Isten egy rövid átmeneti időt adott, elhívta Jánost, hogy vízben kereszteljen, vagyis vízbe merítse az embereket (görögül **baptizó** = elmeríteni valamiben; ebből ered a baptista egyház neve és Keresztelő János neve). A keresztelés szó félrevezető kifejezés a magyar Bibliában, mert hogy lehet elmerítést keresztelésre fordítani? Angol nyelven hasonlított az eredetihez: **baptize**; németül pedig a jelentése: *alámerítés*. Magyarul is – vannak, akik – *Bemerítő Jánost* mondanak. Nagyon primitív a jelenet, amikor nagy Krisztus-filmekben Jánost és a keresztelendőt beállítják egy térdigérő folyóba, és János egy bögrével, vagy a markával, egy kis vizet locsol a fejére annak, akit keresztel. A Biblia pedig azt írja, hogy ott keresztelt, ahol **sok víz volt**, Énonban (János 3, 23); meglocsoláshoz nem kell sok víz!

János a bűnök bocsánatára merítette el az embereket, és pedig a felnőtt embereket, hiszen a gyerekek bűne még nem számítatik be. *Jézus magához hívta őket, és mondta: „Engedjétek, hogy a kis gyermekek éhhozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony, mondom néktek: Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen nem megy be abba.”* (Lukács 18, 16-17.) A 8 napos csecsemőknek meg egyáltalán nincs megbánni való bűnük, megbánni sem tudnak. (Lukács 3,3.) A keresztények legnagyobb része csak be lett vízzel spriccelve, lelocsolva, és ők még később sem olvassák el, hogy amit velük tettek, az még a vízkereszttségnek sem felel meg. Ebből is lehet látni, hogy a hívők javarésze nem kontrolálja le a Szentírásból a vallása tanítását, elhiszik, amibe beleszülettek, mindegy nekik, hogy mi a Biblia igazsága, teljesen rábízzák magukat a papokra.

Minden figyelmes hívő ember gyorsan rájöhet, hogy **sem a gyermekeknek, de még az asszonyoknak sem volt** a vízkereszttségben semmi részük. Ott minden nyilvánosan, a folyóban, a szabadban történt; és ha asszonyokat kereszteltek volna meztelen, vagy egy rájuk tapadó ázott ingben, az igen nagy ellenállásba ütközött volna! Már csak az hiányzott volna az evangélium hátrányára! Nagy nézőközönség csak azért jött volna, hogy a lányokat és az asszonyokat láthassák. **Már tanultuk, hogy csupán a férfiaknak kellett évenként háromszor elmenni a templomba, nekik kellett körülmétkedni és alámerítkezni.** Péter és Pál is írják, hogy az asszonyok *ékessége ne legyen külsőleges, ne ékszerek felvevésével tűnjenek ki, hanem szemérmatosan öltözködjének* – az akkori szokásoknak megfelelően (I.Timótheus. 2, 9; I.Péter 3, 3). Tehát a férfiak merítkeztek alá; ma meg mindenkit keresztelni akarnak, de az Isten parancsait és utasításait meg figyelembe sem veszik. Gyerekkoruk óta egy kis olcsó ceremóniával magukhoz kötik a férfiakat és a nőket. Csupán ez a céljuk az egyházi ceremóniáknak, mint a gyermek-vízkereszttség.

„Így illik nekünk minden igazságot betöltenünk” – nem ezt mondta Jézus? De akkor hogyan értsük ezt?

Mivelhogy **bűnbocsánatra** ment a vízbemerítés, emiatt János meg sem akarta Jézust keresztelni, vissza akarta tartani, hiszen **Őbenne nem volt bűn** (János 8, 46). De Jézus ezt mondta neki: *„Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk.”* (Máté 3, 15.) Az akkori férfiaknak a bemerítkezés az akkori jelenvaló igazság betöltése volt, de

Jézusnak még fontosabb volt ez a *fürdés*. Miért? Mert minden Órá vonatkozó ceremóniát neki a valóságban be kellett tölteni. A mosakodási és az áldozati törvényt Mózes írja le a főpap számára. A szolgálatra való beiktatása előtt, valamint az évenként egyszeri Engesztelési ünnepen a főpappnak – mielőtt az áldozat vérét bevitte a Szentek Szentjébe, a frigyláda elé – nyilvánosan, az udvaron levő mosdómedencében teljesen le kellett fürdeni. Jézus, Aki a valóságban a főpap (közbenjáró) szerepét is elkezdte (*Aki pap is lett az Ő székében* - Zakariás 6, 12-13), hogy ezt a szimbolikus tettet is a valóságban betölthesse, extra erre a célra hívatott el János. Ő volt Jézus *útkészítője* (Lukács 1, 76-77). Az egész vízbe-merítés, vagy **mosakodás** parancsa csak Jézus miatt lett Jánosnak parancsolva. (*Vetekedés támadt... a mosakodás felől* – János 3, 25.) A mosakodásra vonatkozó íráshelyek: II.Mózes 30, 17-22; 40, 30-32; és III.Mózes 8, 6; 16, 4; Zsid. 6, 2.

Beiktatáskor Mózes **mosta meg** Áront, a **főpapot** és fiait vízben – ennek betöltésére **mosta meg** Keresztelő János is **Jézust, a Főpapot**. Az Engesztelési ünnepen a főpap a fürdés után felöltözött fehér gyolcs ruhába, és először a saját maga bűneinek eltörlése miatt bikát áldozott, azután az egész nép bűneiért áldozott. **Jézusnak saját magáért nem kellett áldoznia, csak az emberiségért, mert Ő mindig bűn nélküli volt és igaz cselekedetű.** **„Mert ilyen Főpap illetett minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és Aki az egeknél magasságosabb lett, Akinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népeiért, mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megáldozván.”** (Zsid. 7, 26-27.) Pál apostol a Jézus főpapi és áldozati szolgálatát szépen leírja Zsid. 9. és 10. részében. Egy néhány verset lássunk belőle. **Zsid. 9, 6-15:**

*„Ezek pedig ekképpen lettek elrendezve: a sátor első részébe ugyan mindenkor bejárnak a papok az istentisztelet elvégzésére, ⁷ a másodikba azonban egy-egy évben egyszer, csak maga a főpap, vérrel, amelyet magáért és a nép bűneiért áldoz. ⁸ Azt jelenti ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyílt meg a szentély útja, még fennáll az első sátor, ⁹ ami példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, amelyek nem képesek a lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt, ¹⁰ csakis ételekkel meg italokkal és különböző **mosakodásokkal** – amelyek testi rendszabályok, a **megjobbulás idejéig kötelezők.**”* (A „megjobbulás” szót a különböző fordítások így írják:

új-rendelkezés idejéig, reformáció, hitújítás, helyreigazítás idejéig..., tehát az új-szövetség idejéig kötelezők.) Ezek voltak az evéssel kapcsolatos áldozatok, aztán a mosakodások (vagyis keresztiségek).

¹¹ „Krisztus pedig megjelenvén, mint a **jövendő javaknak Főpapja**, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, ¹² és nem bakok és tulkok vére által, hanem **az Ő tulajdon vére által**, ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve. ¹³ Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére, meg a tehén hamva, a tisztátalanokra hintetve, megszentel a testnek tisztaságára, ¹⁴ **mennyivel inkább Krisztusnak a vére** –Aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek – **megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől**, hogy szolgálatok az élő Istennek. ¹⁵ És ezért új szövetségnek a közbenjárója Ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét.”

A bűn eltörlésére vonatkozó cselekvéseket a Krisztus áldozata után már csak **holt cselekedeteknek** nevezi Pál apostol, mert azok senkinek nem nyújtanak tovább bűnbocsánatot. Ezek voltak az étel- és ital-áldozatok, valamint Jánosnak a rövid időre bevezetett víz-keresztsege, amit mosakodásoknak is nevez (baptizo). Lelkiismeret-furdalás nélkül biztosak lehetünk abban, hogy Jézus az Ő saját véres-áldozata elvégzése után, semmiféle egyházi ceremóniát nem tartott meg, újféle cselekvéseket pedig nem parancsolt meg, méghozzá a bűnök eltörlésére.

Utolsó szava a keresztfán ez volt:

Elvégeztetett. Amennyiben újabb bűn-törlésre vonatkozó ceremóniákat vezetett volna be, akkor nem lett volna a kereszten az emberiség büntörlése tökéletesen elvégezve - ez minden logikusan gondolkozó ember számára világos kell hogy legyen.

Nos, hogy nézett volna ki, ha Jézus bemerítkezik a Jordánba, és azt senki sem látja, sem nem tud róla? Milyen főpap-beiktatás lett volna az? A Jézusra vonatkozó jóvendöléseket az akkori emberek nem értették, egyedül János tudta róla, hogy **Ő az Istennek ama megígért Báránya, aki elveszi a világ bűneit** (János 1, 29). **Most nekünk már szabad tudni, és meg kellene érteni, hogy akkor Jánosnak ez a vízbe-merítés parancsa egy rövid ideig tartó parancs volt.** Jánosról jóvendölve volt, hogy **megkészíti az utat az Úrnak, Jézusnak, a mi Istenünknek** (Ésaiás 40, 3-4). Ő meg is tette, és Jézus a legnagyobb prófétának, prófétánál is nagyobbak tartotta őt, mert az Ő útját megkészítette.

Máté 11,9-11: „Hát mit látni mentetek ki [a pusztába]? Prófétát? Bizony, mondom néktek, prófétánál is **nagyobbat!** Mert ő az, akiről meg van írva: **Íme, én elküldöm az én követemet a Te orcád előtt, aki megkészíti Előtted a Te utadat.** Bizony mondom néktek: **az asszonyoktól születtek között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál.**”

János erős szavakkal figyelmeztette a hívő embereket, mert messze kerültek Isten jellemétől, a szeretet vallásától: „Teremjétek hát a megtéréshez illő gyümölcsöket...! A fejsze pedig már a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vettetik. **Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de** Aki utánam jön, erősebb nálamnál, Akinek saruját hordozni sem vagyok méltó; **Ő Szent Lélekkel és tűzzel keresztel majd titeket.**” (Máté 3, 8-11.)

Tulajdonképpen kijelentette nekik, hogy **az ő vízbe-merítési ceremóniája csak ideig tartó, amíg jön az Úr, Aki Szent Lélekkel fogja őket keresztelni** [elárasztani], és majd a végítéletben a megtéretleneket tűzben fogja elmeríteni. **János keresztsege tehát a bűnbocsánatra volt,** amivel megmutatta a népnek, hogy ezután a templom és a papok nélkül is lehetséges a büntörlés. A papok tekintélye ezáltal alább-szállt, a nép tekintélye pedig emelkedett. Épp ez volt János feladata, hogy a „**völgyeket**” felemelje, a „**hegyeket**” pedig **alászállítsa,** hogy az utat megegyengesse, hogy Jézusnak ne kelljen az indulásakor ezzel foglalkozni (Ésaiás 40, 3-4).

János vízkeresztsege által Jézusnak lehetőség nyílt a **mosakodási rendelet igazságának a betöltésére,** ami a főpap számára, az ő beiktatása előtt, valamint az Engesztelési ünnep előtti fürdésnél parancsban volt. Pál bemutatja Jézust, mint főpapot; Ő azonban nemcsak pap volt, hanem az áldozati Bárány is, Akinek meg kellett áldoztatnia.

János így tett bizonyosságot Jézusról: **„Íme, az Istennek ama Báránya, Aki elveszi a világ bűneit”** (János 1,29). Jézus ezt az áldozatot is megtette, a jóvendöléseket mind betöltötte. Ennyit röviden arról a kijelentésről, hogy **így illik nekünk minden igazságot betölteni.**

János tehát **vízbe merítette el** a bűn terhétől sújtott embereket, hogy **bűneik meg legyenek bocsátva.** Így elkezdte a templom varázsától, valamint a papok nagy befolyása alól az embereket megszabadítani.

„Előállt János, keresztelt a pusztában, és prédikálta a megtérés keresztességét **a bűnöknek bocsánatára.**” (Márk 1,4.) Jézus haláláig a templomban törvényileg megvolt még ugyan az állat-áldozat, de a valóságban már egy 7 éves átmeneti időben éltek: a megjóvendölt, Izrael népére szabott **490 év utolsó 7 évében.** „**És egy héten át [a Messiás] sokakkal megerősíti a szövetséget, de a hét felén véget vet a véres-áldozatnak és étel-áldozatnak.**” (Dániel 9, 24-27.)

Akit János **vízbe merített a bűnöknek bocsánatára,** annak már nem kellett többé a templomba menni, állatokat áldozni **bűneinek a megbocsátására.** Az ünnepi áldozások, hála-áldozások, valamint a tisztulás miatti áldozások még nekik is tovább megmaradtak, pl. a poklosság és egyéb betegségek gyógyulása, megtisztulása után (lásd Máté 8, 4).

Jézus, Aki nagyobb volt a templomnál (Máté 12, 6), minta-imájában így tanít minket: **„Bocsásd meg a mi vétkeinket, amiképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek”** (Máté 6, 12). Megadta ezzel az **egyik feltételét a bűnbocsánatnak: amiképpen mi megbocsátunk, úgy az Isten is megbocsát nekünk.** Jézus fellépése idejétől tehát gyakorlatilag már nem volt szükség bűnbocsánat miatt az állat-áldozatokra, hiszen a templomon kívül is megkaphatták Jézustól. Ő a hittel hozzá jövő embereket meggyógyította, és egyben a bűneiket megbocsátotta. Olvassunk egy példát erre.

Márk 2, 3-12: „**És odajöttek Hozzá, egy gutaütöttet hozva, akit négyen cipeltek. És mivel a sokaság miatt nem férközhettek azzal Őhöz, megbontották a háznak a fedelét, ahol Ő volt, és rést törtek, és leeresztették az ágyat, amiben az agyvérzéses feküdt. Jézus pedig azoknak hitét látva, mondta a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattam neked a te bűneid.** Volt pedig ott némely írástudó, akik ott ültek, szívükben így okoskodva: ⁷ **Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten?** És Jézus azonnal észrevette az Ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodnak, és mondta nekik: **Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben?** ⁹ **Mi könnyebb, azt mondanom a gutaütöttnek: Megbocsáttattam neked a te bűneid; vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd fel a nyoszolyádat, és járj?** ¹⁰ **Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e Földön a bűnöket megbocsátani, mondta a gutaütöttnek: Mondom neked, kelj föl, vedd fel a te ágyadat, és eredj haza! Az pedig azonnal fölkel, és felvette az ágyát, és kiment mindenkinek láttára; úgyhogy mindenki elálmélkodott, és dicsőítették az Istent, és mondták: Soha nem láttunk ilyet!”**

A farizeusok, írástudók, papok és főemberek nem hittek Jézusban, és nem kaptak bűnbocsánatot.

János 9, 39-41: „**És mondta Jézus: Ítélet végett jöttem én a világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek.** ⁴⁰ **És hallották ezeket némely farizeusok, akik Vele voltak, és mondták Neki: Avagy mi is vakok vagyunk?**

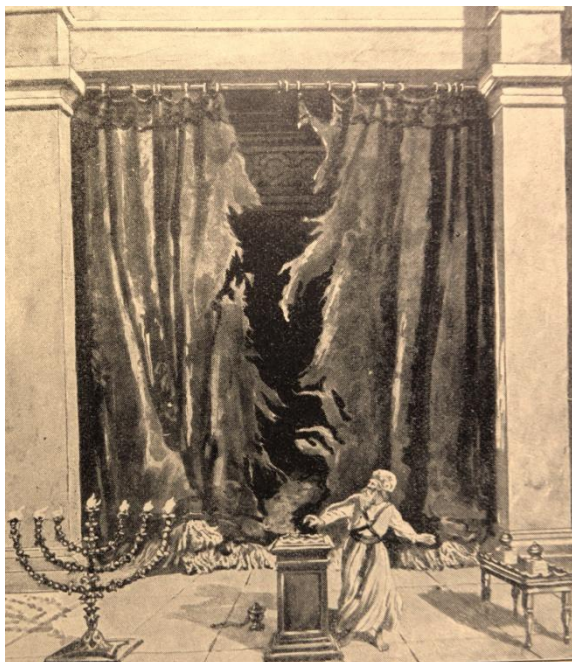
⁴¹ **Mondta nekik Jézus:**

Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: **azért a ti bűnötök megmarad.** Főképpen a zsidó főemberek, akik nem hittek Jézusban, **nem hitték, hogy Ő a Messiás (a Krisztus), hiába áldoztak állatokat, a bűnük nem lett eltörölve, hanem megmaradt.**

János 8, 24: „Azért mondtam néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg, mert ha nem hiszitek, hogy én VAGYOK, meghaltok a ti bűneitekben.”

Jézus halála pillanatában a templomban a **Szentély** és a **Szentek szentjét elválasztó kárpit** – emberi kéz érintése nélkül – kettészakadt, jelképezve, hogy az állat-áldozatoknak most már hivatalosan is végeszakadt, mert az igazi áldozat, „Istennek ama Báránya” megáldoztatott. Szimbolikusan a kárpiton gyűlt össze a nép összes bűne, azáltal, hogy az évenkénti Engesztelési ünnepen a főpap a kecskebak vérével a kárpitot hétszer befröcskölte. **A bűnöket a valóságban végül is Jézus vére törli el.** Az utolsó páskha-vacsorán, a Kovásztalan kenyerek ünnepén ezt mondta Jézus, amikor a vörös szőlőléből ivott:

„Ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik: bűnöknek bocsánatára.” (Máté 26, 28.) Keresztelő János így tett bizonyosságot Jézusról: „Íme az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!”

Ki van bemutatva az Atya, Fiú és a Szent-Lélek névvel?

A vízkereszttség, vagyis belemerítés az átmeneti idő után már nem tartozott többé az evangéliumhoz, hanem az evangélium ellen van, és egy teher. Péter és a többiek nem tudtak mit kezdeni a *menyben és Földön minden hatalommal rendelkező Jézus utolsó parancsával*: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket; **merítsétek el őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek NEVÉBEN**” (Máté 28, 16-19). Jézus egy szót sem szólt nekik vízről!, hanem kijelentette, hogy Ő hordja mindezeket a neveket, mind az összes funkciókat, amiket ezek az –általunk jól ismert – nevek kifejeznek.

Sem a mennyben, sem a Földön, nincsen nagyobb hatalom Önála! – ezt jelentette ki tanítványainak mielőtt a parancsot kiadta. **Tehát menjetek, és merítsétek el** (kereszteljétek meg – magyar fordítás szerint); **merítsétek el az embereket az Isten-ismeretekben.** Más szavakkal: **mondjatek el Istenről mindent, amiket az Ő nevei magukba foglalnak.**

Az örökélet eléréséhez ugyanis a legfontosabb, az egyedüli igaz Istent és akit elküldött, a Jézus Krisztust megismerni (János 17, 3).

Mondják el tehát az egész világon az embereknek, hogy ők ismerik **Azt**, a **Dicsőség-Urát**, az **Élet-Fejedelmét**, a **Békesség-Fejedelmét**, **Aki Megváltó Atyánk öröktől fogva** (Ésaiás 9, 6; 63, 16; I.Korinthus. 2, 8; Apcs. 3, 15). Jézus Krisztus ez! – ők, a tanítványai tudnak tanúskodni Őről, Akivel 3-4 évig naponként együtt voltak, együtt éltek. Ő küldte el őket (görögül: apostolozta) őket: „Lesztek nékem tanúim a Földnek mind végső határáig” (Apcs. 1, 8).

Jézus a földi életében a megváltás elvégzése miatt álcázta magát, de most már mindenki megtudhatja, hogy Ő az, aki a legnagyobb hatalommal rendelkezik az egész Univerzumban. Jézus Krisztus ugyanis a Teremtő, a Fenntartó, az Életadó, a Törvényadó, sőt az Ítéző Bíró is. Mindazt Ő végzi, amiket Isten az Atya-név jelentésének funkciójában tesz (V.Mózes 32, 6). Jakab is bemutatja Jézust:

„Ne tévelyegjete, szeretett testvéreim! Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, **akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.**” (Jakab 1,16-17.) Ő ez, Jézus, a Messiás, aki kezdetben a világosságot a teremtményei számára is létrehozta, **Aki változatlan.**

„Én vagyok a világ Világossága” – mondta Jézus (János 8,12). **Jézus az Örökkévaló Atya, a Bethlehemben megszületett Uralkodója Izráelnek, Akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van** – ezeket nyilatkoztatta ki nekünk az egész Szentírásan keresztül Önmagáról (Ésaiás 9, 6; Mikeás 5, 2). **Zsid. 13,8:**

„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz!”

Fiú szerepet is végzett Jézus a Földön, azért, hogy megváltásunkat véghez-vihesse; de **lepleznie kellett Isten-voltát.** Mint Fiú szolgált, engedelmeskedett, szenvedett és meghalt. Senki sem mondhatja Istennek, hogy Te nem tudod, mi az, a mi testünkben lenni, éhezve, szegénységben, hajléktalanul, megalázva, megköpdösve, megkorbácsolva, igazságtalanul halálra-ítélve lenni. Isten mint férfi-ember, mint Fiú mindezeket átélte.

Szent Lélek is egyértelműen Jézus, Aki megígérte, hogy *nem hagyja tanítványait árvakul, eljön hozzájuk.* El is jött, az ígélet után 10 nap múlva, a Hetek ünnepén, az Aratás ünnepén (pünkösdkor), Lélek-lényében jött, mert **„Az Isten Lélek”** (János 4,24). Jézus most is Lélekként van közöttünk – ezt mondta:

„Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, én ott vagyok közöttük” (Máté 18, 20). Jézus azt tanította Nikodémusnak, hogy miközben Ő itt van a Földön, Ő a mennyben is van: **„És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az Embernek Fia, Aki a mennyben van”** (János 3, 13).

„Aki leszállott, ugyanaz, mint Aki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.” (Efézus. 4, 10; Zsid. 7, 26.)

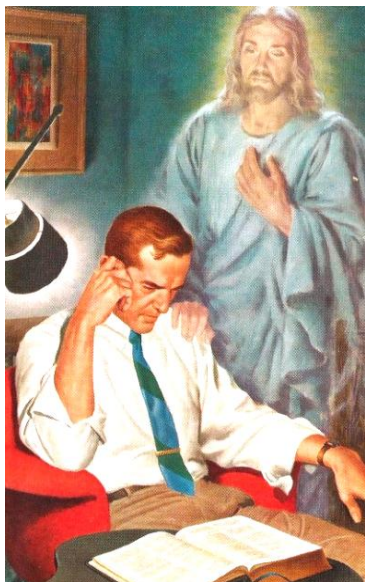
„Csak a közelben vagyok-e én Isten? – azt mondja az Úr; és nem vagyok-e Isten a messzeségben is? Vajon elrejtőzhetik-e valaki a rejtkehelyeken, hogy én ne lássam őt? – azt mondja az Úr. Vajon nem töltöm-e én be a mennyet és a Földet? – azt mondja az Úr.” (Jeremiás 23,23-24.) Isten éppen eléggé kijelentette magát úgy az Ó-, mint az Új-Testamentumban; mégis csak nagyon kevesen ismerték fel Jézust, hogy ki is Ő a valóságban. Jézus az **Igazság Lelke is, Aki el akar minket vezetni minden igazságra** (János 16,13). **„Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke: ott a szabadság!”** (II.Korinthus. 3,17.) Nem két Urunk van, **„egy Urunk van, a Jézus Krisztus”** (I.Korinthus. 8, 6).

Jézus az, Aki ezt is ígérte: **„Én tivatelek vagyok minden napon a világ végezetéig”** (Máté, 28, 20). Testben Jézus egy időben mindig csak egy helyen volt, tehát testben most nincs velünk, de mennybemenetele után, ugyanúgy, mint testet-öltése előtt, velünk van mint Szent-Lélek. Így már egyidejűleg mindenütt jelen tud lenni velünk minden napon a világ végezetéig.

„SzűzMáriára a Szent Lélek szállt, amikor benne testet öltött, amikor méhében alkotva lett a születendő gyermek, ezért hívják Őt Szentnek, Isten Fiának – ezt jelentette meg neki egy angyal (lásd Lukács 1,35 és Zsid. 10,5).

Kikkel van Jézus velük a világ végezetéig? Azokkal, akik az Ő akaratának és parancsának engedelmeskedve, **tanítványokká** próbálnak tenni minden népet, minden embert. Ezek nem azok, akik egyháztagokat toboroznak – **amit Jézus nem parancsolt**; hanem akik Jézus tanítványává teszik az embereket, hogy Tőle tanuljanak. **Valaki úgy lesz Jézus tanítványa, ha Jézustól tanul.** Nem a papok vezetnek el minden igazságra, hanem Jézus vezet el minden igazságra. **„Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. De mikor eljön Amaz, az Igazságnak Lelke, elvezet majd titeket minden igazságra.”** (János 16, 12-13.)

Kinek van sok mondanivalója? Jézusnak –amit később tesz meg, a szükségnek megfelelően és az egész történelem folyamán. Nem azt mondja, hogy a papoknak, az egyháztanítók számára van sok mondanivalója, és majd azok fognak elvezetni minden igazságra, hanem a ti számotokra van sok mondanivalóm, akik az én tanítványaim vagytok. A tanár is az iskolában egyenesen tanít, nem úgy, hogy elmondja egy diáknak, az meg elmondja az osztály többi tanulóinak. Akik hivatalosan egyházi tanítást végeznek, jópénzért, azok a Jézus helyét foglalták el a Földön, és hamis krisztusokká váltak (lásd Máté 24, 11). Talán az Isten Fia nem képes arra, amit megígért, hogy velünk van és megtanít? Helyettesekre van Neki szüksége, vagy egy helytartóra? **„Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott és tanult, énhozzám jön.”** (János 6,45.) Jézus elmondja világosan, hogy az Atya tanítása, az Isten tanítása az, amit Ő tanít.

A Szent Lélek helyét foglalták el a Földön, akik nem hiszik el, hogy Jézus az egyedüli Mester, aki az Igazság Lelkeként el akar és el tud vezetni minden igazságra. Ezek azt képzelik be, hogy a saját tanításuk biztosabb és jobb, mint az Istené.

A hívők az igazság ismeretében egyhelyben topognak, le vannak ragadva, mert vallási közösségeik tanítóira hallgatnak. Jézus leleplezi őket:

„Jaj néktek törvénytudók!, mert elvettétek a tudomány kulcsát. Ti magatok nem mentetek be a tudományba, és akik be akartak menni, azokat meggátoltátok.” (Lukács 11, 52.)

Nos, mire szól a mi küldetésünk? **„Én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket, hogy ti elmenjétek és gyümölcsöt teremjétek... Abban dicsóítotték meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek, és **legyetek nekem a tanítványaim!**”** (János 15, 8. 16). Tehát kell és szabad nekünk Jézushoz irányítani és vezetni embertársainkat, és arra tanítani őket, hogy megtartsák **mindazt, amit Ő parancsolt**, de semmi esetre sem valamelyik egyházhoz toborozni, mert azt Ő nem mondta.

Tamás, az egyik tanítvány sehogy sem akarta elhinni, hogy Jézus a halottaiból föltámadt, mert ő nem volt ott a tanítványok között, amikor a feltámadás napján, szerda este megjelent. De Jézus nyolc nap múlva újra megjelent nekik, és akkor megmutatta a sebhelyeit, és Tamás beletette az ujját a sebek helyébe, hogy lássa és érezze, hogy valóban Jézus Ő, aki feltámadt. Ekkor Tamás is elhitte és kimondta: **Az én Uram vagy Te, és Istenem.** **„Mondta neki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél; boldogok, akik nem látnak, és hisznek.”** (János 20, 24-29.) Most még láthatatlanul van velünk Jézus, de amikor visszajön, meglátatja magát, láthatólag is velünk lesz: **„Íme, eljön a felhőkkel; és minden szem meglátja Őt”** (Jel. 1,7).

Tanítványait elküldte Jézus az egész világra! De mit tudtak akkor még azok az egész világról? Milyen repülővel mentek volna el? Csak most először ismerjük – a sateliták által – az egész Földünket, az egész világot! Csak most tudjuk valamilyen formában eljuttatni Jézusnak a szabadság evangéliumát (a technika segítségével, írásban és szóban is) az összes sokféle nyelvű népekhez. Csak most tudjuk őket „el is méríteni” az Isten sok-sok nevében – amit meg is parancsolt. De csak akkor tudjuk ezt megtenni, ha először mi megismerjük Őt – pl. ezeken a tanulmányokon keresztül is, amik a Biblia tanítását a mi mostani időnkre aktualizálják. Az is meg van ígérve, hogy nagyobbá lesz a tudás, főleg a Biblia-ismeretben, amikor az emberek a Szent-Íráshoz hozzá tudnak jutni, és sokan kutathatják (Dániel 12, 4). **Jézust sokan nem ismerik, „megszégyenítésekre mondom”** – írta Pál apostol (I.Korinthus. 15, 34).

Isten neveiben mi most egy picit elmerültünk (megkeresztelkedtünk), hiszen ezt olvastuk: **Merítsétek el az embereket Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítsátok meg őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek; és én tivatelek vagyok minden napon a világ végezetéig.** Ennek a bűnös világnak tehát egyszer vége lesz – mondta Jézus; közülünk a legtöbben valószínű, még élve megérhetjük azt.

Jézus tehát utolsó szavaiban nem valami vízbe-merítésről beszélt a tanítványainak, és nekünk is, hanem az Ő nagy **neveiben** való elmerítésről beszélt. Istent kell megismertetni az egész világon, hogy felfedezzék, meglássák, megtapasztalják, csodálják az Ő nagyságát, jóságát... és készek legyenek Neki engedelmeskedni mindenben, és hogy **a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek**, és üdvözülhessenek.

Jézus elvárta tanítványaitól, hogy szavain elgondolkozzanak és ismeretekben fejlődjenek. Az utolsó alkalommal, mielőtt elvált tőlük és a mennybe ragadtatott, egy kis segítséget adott nekik, hogy jobban megértsék szavait, és ezt mondta: „**János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva**” (Apcs. 1, 5).

„**Ti azonban**” – e kijelentés nyomán elvárta, hogy következtetni fognak belőle, hogy nekik a vízkeresztséget többé már nem kell tenniük, amit átmenetileg a bűnök bocsánatára végeztek. Márk 1, 4-8:

„Előállt János, keresztelt a pusztában és prédikálta a megtérés keresztségét a **bűnöknek bocsánatára**. És kiment hozzá Júdeának egész tartománya és a Jeruzsálem-beliek is, és megkeresztelkedtek mindnyájan őáltala a Jordán vízében, **bűneikről vallást tévén**. János pedig teveszőr ruhát és dereka körül bőrvet viselt, és sáskát és erdei mézet evett. És prédikált, és mondta: Utánam jön, Aki erősebb nálam, Akinek nem vagyok méltó, hogy lehajolva a sarujának szíjját megoldjam. **Én vízzel kereszteltelek titeket, de Ő Szent Lélekkel keresztel titeket**”

Én vízzel, de Ő – ebből is világos, hogy a tanítványoknak már a vízkeresztséget nem kellett volna többé elkezdeniük. Néhány nap múltával, (10 nap múlva) valóban **Szent Lélekkel is meg lettek keresztelve**. Akit Jézus Szent-Lélekkel megkeresztel (eláraszt, elmerít), akit betölt Lelkével, **annak minden bűnét eltörli** – különben hogy lakhatna benne, hogy képesítené lelki szolgálatra? A lelki ajándékok haszonra adatnak, pl. a különböző idegen nyelveken való beszélés, vagy nyelvek lefordítása, vagy gyógyítás, prófétai beszéd, bibliai írások magasrendű magyarázása... (I.Kor. 12, 30 és 14. rész.)

Még akit Jézus csoda által meggyógyított, annak is előbb eltörölte a bűnét. Így érthetjük meg hát, amit tanítványival tett: „**Rájuk lehelt, és mondta nekik: Vegyetek Szent Lelket! Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak; akikét megtartjátok, megtartatnak**” (János 20, 22-23). A tanítványok nem élhettek vissza ezzel a hatalommal, nem önkényesen bocsátottak meg egyik embernek, másiknak meg nem. Akit meg tudtak gyógyítani, az annyit jelentett, hogy annak a bűne megbocsátatott; de aki nem gyógyult meg, annak az Úr a bűneit, valami miatt, még nem bocsáthatta meg. Jézus lát bele az emberekbe, Ő adja a gyógyulást, Ő tudta, hogy kinek bocsáthatja meg a bűneit, és kinek nem. A tanítványok előre megérezhették, hogy valakit meggyógyíthatnak-e, vagy nem, hiszen Szent Lélek volt bennük.

A bűntörő vízkeresztségre tehát Jézus elvérzése után nincs tovább szükség. Péter és a többi tanítványok jól tudták, hogy 3 évig, amíg Jézussal voltak, már nem kellett nekik keresztelni – azt csupán csak addig végezték, ameddig Keresztelő János is működött. Jézus így mondta egyszer a főembereknek tett kérdésében: „**János keresztsége honnan volt?**” (Máté 21, 25.) Nem azt mondta, hogy honnan van, hanem, hogy **volt. A vízkeresztség az János keresztsége volt** (Apcs. 18, 25). **János halála után a vízkeresztségnek vége lett**. Péter nem értette meg rögtön, hogy mit jelentsen „**Szent Lélekkel megkereszteltetni**”, sőt még akkor sem, amikor látta, hogy a megtért pogányok víz-keresztelés nélkül is meg lettek Szent-Lélekkel keresztelve, megkapták ugyanis az egyik ajándékát: a nyelveken szólást (Apcs. 10, 44-48). – Erről már az első részben tárgyaltunk. A tanítványok nem értették meg teljesen az evangéliumot, és újra elkezdték a vízbe-merítést, de **azt sehol sem olvassuk, hogy az Atyának, a Fiúnak**

és a Szent Léleknek nevében merítettek volna valakit vízbe. Pál apostol, aki a pogányok között missziózott, azt tapasztalta, hogy a vízkeresztség az evangélium hátrányára van, és így tudatosította:

„**Nem küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem, hogy az evangéliumot hirdessem**” (I.Korinthus. 1, 17).

A Jézus vére felváltotta a bűnbocsánatot hozó állatáldozatokat és a vízbemerítést is. Pál meg is magyarázza – mint ahogy már a témánk elején olvastuk - Kolossé. 2,10-12-ben:

„**Ti Őbenne vagytok beteljesedve, Aki Feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak; Akiben körül is metéltettek kéz nélkül való körülmetéléssel: levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében;**

eltemettetvén Ővele együtt a keresztségében; Akiben együttesen fel is támasztattatok.”

Efézus. 2,5-6: „**Minket – akik meg voltunk halva a vétkek miatt – megelevenített együtt a Krisztussal (kegyelemből...); És együtt feltámasztott, és együtt ültetett a mennyekben Krisztus Jézusban.**”

Mi tehát körül vagyunk metélve, mert Jézust körülmetélték; Vele együtt meg is vagyunk keresztelve; fel is támasztunk Vele; és Vele együtt ülünk az Isten trónján –ha újjászülettünk, ha az élet könyvébe be van írva a nevünk (Lukács 10, 20), és ha Jézusban maradunk.

„**És aki az Ő parancsolatait megtartja, az Őbenne marad, és Ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy Ő mibennünk marad, abból a Lélekből, amelyet nekünk adott.**” (I.János 3, 24.) Jézus sokmindent megtett értünk, felszabadított a körülmetéléstől, a papokat igénylő ceremóniális állat-áldozatoktól, a tized-fizetéstől, a templomadótól, a víz-keresztségtől... mint ahogy meg van jövedölve Ésaiás 26, 12-ben:

„**Uram, Te adsz nekünk békességet, hiszen minden dolgainkat megcselekedted értünk.**” Nem önmagáért cselekedte Jézus a Földre-jövetelt, születést, szenvedést és halált, hanem **értünk**. Hogy mi a Jézusban vagyunk, az hitben megy végbe:

„**Hitben járunk, és nem látásban**” (II.Korinthus. 5, 7). „**Mindenki él Őnéki**” (Lukács 20, 38). **Jézus azt mondta, hogy aki Őbenne hisz, az soha meg nem hal** (János 11, 26). „**A ti életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ővele együtt, megjelentek dicsőségben.**” (Kolossé. 3, 3-4.)

Amint látjuk, ezek szinte álomszerű és filozófikus gondolatok, de nagyon szép és örömteli beszédek. Ezek itt most az egészséges értelmű, **érett férfiúságra felnőtt** hívó emberek számára írt kemény, de ízletes eledetek, ígék az Isten szájából (Zsid. 5,11-12).

Minden gondolatunk és érzelmi-világunk ott Nála elrejtve van, és aszerint fog feltámasztani. A feltámasztott emberek ugyanazok, csak más testben. Ha most hitben ott vagyunk Vele a mennyben, amikor Jézus visszajön, mi is jövünk Ővele, és azután a valóságban is megtörténik az igazak feltámasztása, az élő igaz-hívók átváltozása és az elragadtatás, amikor Jézus magával visz a mennybe – ahogy megígérte.

Az **állatáldozatok** befejezése után és a – rövid ideig érvényben levő – **vízkeresztség** után **csupán a Jézus vére érvényes a bűnbocsánatra**, és semmi más! Csak **hinni kell** benne és kérni: „**bocsásd meg a mi vétkeinket!**”

Úrvacsorát, lábmosást a megigazulásért, a bűnbocsánatért végzik

A forgalmi jelző-lámpa hasonlatával élve, Jézus szabályoz: vagy engedélyt ad, vagy letilt valamit számunkra. Megadja a parancsot, hogy az embernek valamit tilos megtenni, mint ahogy tanultuk, pl. valamilyen tisztátalan állatot megenni, és parancsot ad, hogy miket kell tennie, mint pl. milyen napokat kell megszentelni. A törvény eltörlésével – vagy megcsönkítésével – az egyházak hozták meg a káoszt. Törvény nélkül, parancsolatok nélkül, „forgalmi szabályok nélkül”, vagy félrevezető parancsokkal a vallás-tanító papok – akik méghozzá lelki-pásztoroknak nevezik magukat – a hamis-próféta szerepét töltik be, **akiktől Jézus óvva intett:**

„Őrizkedjétek a hamis prófétáktól [tanítóktól], akik juhoknak ruhájában” [ártatlanságot mutatva, lelkipásztorruhában, egyházi tisztségek neveivel álcázva] „jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok.” (Máté 7, 15.)

Ezek bizonytalanná tették a hívők lábai alatt a talajt, hamis biztonságban ringatják őket, azt állítja mindegyik, hogy az ő egyházuk tanítása szerint biztos az üdvösségük. De az igazság az, hogy a Mindenható-Úr az Ő parancsolatai iránti engedelmesség hiányában nem fogadhatja el őket, az üdvösséget nem kaphatják meg. Ezek büntörlést színlelő, egyházi szokásban levő gyakorlatokat végeztek, ahelyett, hogy a *Bárány-Jézus vérében fehérítették volna meg ruháikat* (-képnelv Jelenések 7, 13-14).

Vigyázzunk, nem egyszerű az elhitése felismerése. A papok, prédikátorok nagyrésze saját maga is el van hitetve, azt gondolják, hogy amit ők hisznek és tesznek, az az emberek javát szolgálja. Amikor Jézus majd nem fogadja el őket, ilyenféleképpen fognak mentegetőzni: **Teelőttem ettünk és ittunk, az összejöveteleinken úrvacsoráztunk! A mi imaházunkban Te tanítottál rajtunk keresztül. Még nagy dolgokat is tettünk a Te nevedben: prófétáltunk, tanítottunk, imádkoztunk, gyógyítottunk, házasságokat kötöttünk és az elhunytakat eltemettük a Te nevedben...** Ők azt gondolják, hogy jó, amit tesznek, mert a teológián, a papi iskolában azokat tanították nekik. De ők nem néztek még eléggé utána, hogy valóban a mennyei Tanító szerintiek-e azok, amiket másokra most rábeszélnek, vagy ráerőltetnek. Az egyházakban jóindulatból is lehet hamisat tanítani, ám Jézus azt nem fogadhatja el. Isten elkívánja tőlünk, hogy a hit terén önállóak legyünk, ne tartsuk magunkat gyámság alatt - Lukács 12, 57: **„Mí dolog, hogy ti magatoktól is meg nem ítéletek, mi az igaz?”**

Mindenkinek saját magának is át kell gondolnia és le kell kontrolálnia, hogy igaz-e az, amiket az egyházában tanítanak, amit neki hinni és tenni kell, mivelhogy **mindenki saját maga fog magáért felelni az Isten ítélő széke előtt:**

„Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megkapja érdeme szerint, amiket e testben cselekedett: vagy jót, vagy gonoszt.” (II. Korinthus. 5, 10.)

Tragikus az, amit Jézus a példabeszédeiben kimondott rájuk: **„És akkor vallást teszek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”**

Ezek nem a mai értelemben gonosz-tevők, hiszen hívők, Uruknek nevezik Jézust, hanem azért, mert elhíthetnek, nem jó a tanításuk. Mai napig is hasonló a helyzet, az egyházakban hamis ceremonális gyakorlatokra tanítanak, olyan egyházi gyakorlatokat tesznek, amik nem felelnek meg a Jézus parancsainak. Szörnyűséges hallani, de ezt fogja nekik mondani: **„Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.”** (Máté 7, 22-23; 25, 12.) Lukács 13, 24-27:

„Igyekeztek bemenni a szoros kapun!, mert sokan – mondom néktek – igyekeznek bemenni, és nem mehetnek. Mikor már a gazda felkél, és bezárja az ajtót, és kezdetek kívül állni és az ajtót zörgetni, mondván: Uram! Uram!, nyisd meg nekünk! És Ő felelvén, ezt mondja néktek... Mondom néktek, nem tudom, honnét valók vagytok ti; távozzatok el éntőlem mindnyájan, akik hamisságot cselekesztek!” A hívők egyházi gyakorlatai tehát az Isten szemében csak hamis cselekedetek.

Jézus tehát nem ismeri el az egyházak tanításait, és azokat a híveket, akik jóhiszemben odajárnak, azokat sem ismeri el. Uruknek mondják Jézust, de nem vesznek elég fáradságot, hogy megismerjék és cselekedjék Isten akaratát. Máté 7, 21: **„Nem mindenki, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megy be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”**

Ezeken a tanulmányokon keresztül most megismerheted Jézus parancsait, az örökélet feltételeit, és elkezdheted cselekedni. Másoknak is tovább kellene adnod ezt az élet üzenetét, hiszen ez a parancs: **„Hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek!”** (Márk 16, 15.) A tanulmányt pl. ki lehet kölcsönözni, vagy másokkal együtt olvasgatni.

A papok elmarasztalása természetesen főleg a mostani időre vonatkozik, amikor csaknem mindenkinek kezében van – vagy kezében lehetne – a Biblia, és kutathatná az igazságot, hogy minden úgy van-e, ahogy azt neki tanítják. Amikor a Szentírás még nem volt az emberek kezében, és olvasni sem tudtak – mint a legtöbben a középkor évszázadai alatt –, az akkori hívőket más módon fogja Isten megítélni: az ő akkori ismereteik szerint. **Jézus oly sokszor felhívja figyelmünket a hamis tanítókra, hogy most mindenkinek kötelessége hitét nagyítóval alá tenni és megvizsgálni, hogy mit miért hisz és miért tesz.**

Már Dániel könyvében Isten kijelentette, hogy olyan egyház-hatalom jön, amely **megváltoztatja az időket és törvényt**, és ez meg is történt. **„És sokat szól a Felséges ellen; és a Magasságos Egek szenteit megrontja; és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, időkig és fél időig.”** (Dániel 7, 25.)

Egy másik kép ezt a hatalmat úgy szemlélteti, mint aki **„az ő paráznságának harag-borából adott inni minden pogány népnek.”** „Akivel paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznságának borával megrészegedtek a föld lakosai.” (Jelenések 14, 8; és 17, 2.) A legnagyobb keresztény egyház lelki paráznsága van itt bemutatva, mivelhogy **hütlenek** az ÚR-Isten parancsaihoz. De a többiek is magával rántja.

Az összes egyházak isznak, kortyolgatnak a harag-borból, hiszen a Bibliával és az Isten utasításával nem meg-egyező tanításokat egymástól átvesszik, ami miatt Isten haragját váltják ki. **Ebben a tanulmányban, röviden ugyan, de sokmindent megláthatunk, amik az egyházak tanításaival nem egyeznek meg, amikben hitünket meg kell változtatnunk.**

Tanulmányunkban, a „Jézus megfeszítése mikor volt” cím alatt, már láttuk, hogy a középkori egyház az **időkre vonatkozó törvényt** tetszése szerint változtatta, vagy szentesítette. Változtatásokat végzett még a Biblia leírásaiban is. Pl. Jézus keresztre-feszítését a heti péntekre tették, azért, hogy a feltámadása vasárnapra, a hét első napjára essen – amit egyházi ünnepnek ők rendeltek el. Könyvében G. Geierman, amelyen X.Piusz pápának az apostoli áldása van (The Convert's Catechism of Catholic Doctrine), világosan megadja, hogy ki tette ezt a változtatást: „**Azért tartjuk a vasárnapot a szombat helyett, mert 336 - ban a katolikus egyház a Laodiceai zsinaton áttette a szombat szentségét a vasárnapra.**”

„**Húsvét**” név alatt is vezettek be egyházi ünnepet, az Istentől elrendelt Páskha-ünnep és Kovásztalan kenyerek ünnepe helyett, **pünkösdi ünnepét**, pedig a Hetek ünnepe, az Aratási ünnep helyett.

Láttuk, hogy a jövődőlés szerint, és a valóságban is, Jézus feltámadása a „hét felén” volt, azaz szerdán. Ezután 50 napra a Hetek ünnepe (pünkösdi) is szerdára esett, és nem vasárnapra. A keresztény egyház úgy az évenkénti és a havi nagy ünnepi szombatokat, mint a heti szombatokat megváltoztatta. Ezzel betöltötte a Dániel könyvében említett jövődőlést: **azt képzeled, „véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt”** (Dániel 7, 25).

Sokan tudják, hogy a most használatban levő Gregoriánus keresztény naptár a XIII. Gregor (Gergely) pápa nevét viseli, aki 1582-ben egy hasznos naptár-reformot végzett, ami lassanként meghonosult. Az akkori Juliánusi naptár ugyanis 10 nappal vissza volt maradva, ezért október 4.-e csütörtök után a következő nap október 15.-e péntek lett. A szökőévek a következőképpen lettek pontosabban meghatározva: Minden 4-gyel osztható év szökőév legyen, minden századfordulónál kimarad, kivéve a 400-zal osztható századoknál. Ezért most 2000-ben szintén szökőév volt. Ez tulajdonképpen a kalendáriumnak egy finombeállítás volt. Vannak még mindig, akik a régebbi, Juliánusi naptárt használják, amit a római Július császár készített, még Krisztus előtti időben. Az ortodox katolikusok pl. a karácsonyt emiatt 2 héttel később ünneplik. Az a naptárreform természetesen pozitív jellegű volt, azonban azt is bemutatja, hogy a pápaságnak (a Római Birodalom területén, 1260 évig) nagy hatalma volt, és senki sem szólhatott bele, hogy az Istentől elrendelt ünnepeket is megváltoztassa.

Úrvacsorának nevezik a protestánsok, amit áldozásnak mondanak a katolikusok.

Az **első áldozást** 10 éves körüli gyerekek csinálják először. **Oltárnak** nevezik az asztalt, amin az ostya van és poharakban a bor van, és ezeket **oltári szentségnek** nevezik. Jézusnak az utolsó páskha-báránny vacsorája van az úrvacsorával leutánozva, amiből az egyházak a legfőbb ünnepüket csinálták. **Az állat-áldozatokat a Jézus áldozata váltotta fel a hívők bűntörlésére, és pedig egyszer és mindenkorra.** Jézus áldozatát tehát nem kellene ismételtetni, **„mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megáldozván”** (Zsid. 7, 27).

I.Kor. 11, 17-től olvashatjuk azt, amit az úrvacsora szereztetése ígéjének tartanak.

Korinthus városában a hívők, amikor összejöttek a Bibliatekercsekből olvasgatni, és **amikor megéheztek, mindenki elővette a magával hozott ennivalóját, és falatozott.** A gazdagoknak bőségesen volt, másoknak meg csak kevés, vagy semmi sem volt. Pál megróttá őket (17. verstől), hogy *nem*

hasznos a gyülekezésük, hanem kárral gyűlnek egybe. Megmondta nekik, hogy ilyen szeretetlenségben nem lehet Jézus közöttük, mert **nem az Úr példája szerint vacsoráznak.** Amikor Jézus a Páskha-ünnepen utoljára vacsorázott tanítványával, **Ő a feltálatl ételt (a megsütött páskha-báránny, a kenyeret és az italt, a szőlőlét) elosztotta, hogy mindenkinek jutott;** de náluk az egyik éheztek, a másik meg dőzsöl, vagy **tele eszi magát.** (**Megrészededik** – így írja az ökümenikus fordítás, ami azonban egyáltalán nem felel meg a valóságnak.) Tehát, osszák szét testvériesen az ennivalót, hogy mindnyájan eleget ehessenek, és az Úr Jézus is velük lehessen.

Pálnak egy ilyen nem-betervezett beszédéből, amit ő feddésnek szánt, ebből később egyházi ceremonális **vacsorát** csináltak. De abból ma már a hívek nagyrésze csupán egy falat kenyeret, vagy egy vékony ostya-darabkát kap. Különböző változatban ugyan, de a keresztény egyházak mindegyike gyakorolja az úrvacsorát, (vagy ahogy éppen nevezik) – ami csupán félreértésből ered. Csak egyetlen egy Evangéliumban olvashatjuk a kenyér megtörése után: **„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”** De Jézus nem mondta, hogy mit cselekedjenek, és hogyan! Így hát a mai napig is a vallások különböző módon, formában és időben cselekednek valamit, amiket Jézus, úgy, ahogy ők teszik, sohasem parancsolt.

Hogyha Isten egy parancsot ad, akkor elmondja pontosan és részletesen, hogy mit hogyan kell tenni – ezt épp eleget láttuk a tanulmány folyamán (pl. II.Mózes 12. rész). Jézus és a tanítványai a Páskha-ünnepi sült báránny ették, naplemente körül, esti időben, mint ahogy Mózes könyvében a Páskha ünnep el van rendelve. A hús zaftjába mártogatták a kovásztalan kenyeret, keserű füveket ettek hozzá, és szőlőlét ittak.

A hangsúly máshova helyezésével, vagy a szavak felcserélésével mindjárt mást jelent, amit Jézus mondott, és ami az Ő többi tanításával is teljesen összhangban van: **Amikor esztek és isztok, az én emlékezetemre cselekedjétek!** – **valahogy így kellett volna Jézus szavait lefordítani.**

Jézus nem ott az utolsó vacsorán tanította meg őket, hogy az étel-ital Őt szimbolizálja, hanem már réges-régen, röviddel a fellépése után tanította nekik, és esküvel is erősítette, hogy igaz, amit mond – még akkor is, ha ők azt nem értik. **„Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az Ember Fiának testét és nem isszátok az ő vérért, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem, bizony: étel; és az én vérem, bizony: ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem lakik, és én is abban.”** (János 6, 53-56.)

Ez a tanítás semmi esetre sem valami úrvacsora előkészítése, hanem nagyon fontos igazság közlése. Egymás után négyszer említi meg, hogy az élelem magunkba vétele által Jézus **bennünk** akar lakni. Ebből a beszédéből tehát sehogy sem szabad, nem lehet egy (naponkénti, hetenkénti, negyedévi, vagy évenkénti) ceremonális egyházi úrvacsorát levezetni, se magyarázni. Mert ahogyan az **életünk**, erőnk és egészségünk fenntartásához **naponként** többszöri evés és ivásra is szükségünk van, úgy a mindennapi étkezéseink és ivásaink alkalmával – azt mondja Jézus – emlékezzünk az Ő áldozatára, halálára, hiszen az hozta meg számunkra valóságban az életet, sőt az örök-életet. A minden-napi eledelünk – tehát bármi, amit nekünk megenni Isten engedélyezett, vagyis az összes tiszta ételek és italok – az Úr-Jézust jelképezik.

Evés előtt, vagy alatt hálát mondhatunk áldozatáért, gondolhatunk Rá, méltathatjuk Őt azért, amit értünk tett, hogy

Mi adja a bűnbocsánatot?

szenvedése által megváltott és életet adott. Csodálhatjuk teremtő alkotásaiért, hogy milyen finom, ízletes és illatos eledelekkel ajándékozta meg ember-teremtményeit. Így, az étkezések által közösségben vagyunk Vele, és hitünk által asztalunk az Úr asztala. Ha valaki nem hisz Jézus értünk hozott helyettes áldozatában, **az nem méltatja az Ő testét**; eszik ugyan, valameddig még él, de végül is csak az ítélet vár rá. Pál írja: **„Aki méltatlanul eszik és iszik, az ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.”** (I.Kor. 11,29.) Ha éppen olyan emberekkel eszünk együtt, akik nem ismerik a Megváltót és nem tudják a megváltás árát és célját, akkor az étkezések a legjobb alkalmak lehetnek, hogy nekik elmondjuk, amit Jézus az Ő halálával szerzett meg számunkra. Beszéljünk az Ő csodálatos földi életéről, példabeszédes tanításairól, az örök élet feltételeiről... **De a mindennapi kenyerünk emlékeztessen minket arra is, hogy „nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten minden Ígéjével, amely az Ő szájából származik** (V.Mózes 8, 3; Máté 4, 4).

Serkentsen minket arra, hogy kutassuk az élet kenyerét, az élet vizét, Jézust, valamint „keressünk, kérjünk” világosságot az írott Íge megértéséhez.

Ebben a tanulmányban már megemlítettük, hogy Jézus halála előtt, amikor még törvényszerűen a **mindennapi véres áldozatokat** végezték, az étel- és ital-áldozatokat is nagyon pontosan kellett hozzátenni. A véres áldozat az ó-szövetségre szólt, Jézus áldozatáig, a vér nélküli áldozatok pedig az új-szövetségre utaltak. Az ó-szövetségben ezek Jézus áldozatára utaltak, **előre vetítve**; az új-szövetségben pedig a mindennapi kenyerünk, étkezésünk, evésünk, ivásunk alkalmi alatt mi **visszafelé tekintve emlékezhettünk** Jézus áldozati halálára és ígygenvaló üdvöztetésére.

Az étel-áldozatoknál mindig ki kellett venni az **emlékeztető részt** (III.Mózes 2, 1-2. 9. 16), amire éppen Jézus szavai irányulnak: **„Ezt cselekedjétek az én emlékeztetőmre.”** Mit cselekedtek? Étkeztek. Tehát egyértelmű: **étkezéseiteket cselekedjétek az én emlékeztetőmre.** Ilyen célszerűen irányított volt a Jézus parancsa; **azt akarta, hogy az emlékeztető rész az Ő megáldozása után is mindvégig fennmaradjon.**

Étkezéseinkkel automatikusan az Ő halálára gondolunk, azt hirdetjük, hiszen ételünk és italunk a Teremtő, a Megváltó, az életet-adó Jézust szimbolizálja. Azért élünk, mert eszünk – ez a mostani földi életünkre vonatkozik; ételünk és italunk tehát Jézust szimbolizálja, mert a valóságban Őnélküle semmi élet nem volna. **Hogyha Ő nem teremtett volna anyagot és finom élelmiszereket, akkor nem tudnánk mit enni. Ha nem váltott volna meg, akkor nem élhetnénk örökké.**

„Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” (I.János 5, 12.) Engedelmeskedni is kell, hiszen ezt kell megtanítani minden emberrel, hogy **megtartsák mindazt, amiket Ő parancsolt.**

És ha ezt tesszük, Jézus megígérte, hogy velünk van minden napon a világ végezetéig.

Azt tanítják, akik végzik az úrvacsorai ceremóniát, hogy **az adna nekik bűnbocsánatot.** Egy szöveget szoktak idézni Jézustól, ahol ezt mondja: **„Ha ajándékosdat oltárra viszed, és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasz van ellened, hagyd ott az oltár előtt az ajándékosdat, és menj el, előbb békülj meg a te atyádfiával, és azután jöjj vissza, és vidd fel az ajándékosdat.”** (Máté 5, 23-24.)

Ezt arra magyarázzák, hogy mielőtt úrvacsorát veszel, békülj meg a haragosoddal, hogy neked is megbocsásson Isten – és kéri a bocsánatot egymástól. Tehát az úrvacsorát a bűnök bocsánatára képzelik, mint ahogy az áldozatok is a bűnbocsánatra voltak elrendelve.

Lábmosás. Még van egy különleges dolog, és pedig, hogy **Jézus a vacsora közben felállt, levetette a felső ruháját, törülközőt kötött a derekára, medencébe vizet töltött, és elkezdte mosni a tanítványok lábait:** 12 tanítvány piszkos, poros lábát! Péter erélyesen tiltakozott ellene, mire Jézus leszerelte őt: **Amit csinállok, te azt most nem érted.** Péter tovább heveskedett: **Akkor ne csak a lábamat, hanem a kezeimet és a fejemet is mosd meg!** Erre Jézus ezt mondta: **Aki megfürdött, annak nincs másra szüksége, mint a lábát megmosni.** Amikor elvégezte a szolga munkáját, akkor még ezt mondta hozzá: **Ha én, az ÚR és a Mester megmostam a ti lábaitokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábait. Példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek.** (János 13,4-14.) Nem azt mondta Jézus, hogy **amit én cselekedtem, ti is azt cselekedjétek, hanem amiképpen én, ti is akképpen cselekedjétek.**

Mint ahogy a próféták sokmindent nemcsak mondtak, hanem leszerpeltek, úgy ez a cselekménye is Jézusnak, a nagy Tanítónak egy **leszerpelt példázata volt** az akkori és a későbbi korok tanítványai számára. Nekünk nem ugyanúgy kell lábat mosni, hanem ugyanúgy kell szolgálni. **Nektek is meg kell mosnotok egymás lábait,** ezzel azt parancsolta, hogy nektek is szolgálnotok kell egymásnak. Egy másik alkalommal ezt mondta: **„Amennyiben megcselekedtétek eggyel emez én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétek meg.”** (Máté 25, 40.) **Amint látjuk, ez sem történik a valóságban, hanem Jézus úgy értékeli, mintha Vele tettük volna meg.**

Ezt is mondta: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” (János 15,13.) Ez a Mester tanítása. A nagy Úrnak, Aki a legmagasabb szintről jött le a Földre, nagy dolog volt szolgálni.

De Ő nemcsak lábaikat volt kész megmosni, hogy egy utolsó nagy tanítást adjon nekik és minden hívő ember számára, hanem még az életét is kész volt értünk áldozni. Nagy megalázkodás volt Neki az alacsony értelmi fokon álló emberek között lennie. Egyszer ezt mondta nekik: **„Vajon meddig leszek veletek? Vajon meddig szenvedlek titeket?”** (Máté 17, 17.)

Az embereknek nem nagy dolog valakinek a lábait megmosni, ha azzal teljesítve volna a megalázkodás parancsa. Amikor idős beteg embereket ápolunk, nem csak a lábait, hanem mindenüket megmostuk, és pedig minden nap. Sokkal megalázóbb és önmegtagadást igénylőbb dolgokat kellett elvégezni rajtuk (amiket el sem lehet mondani), mint csak hogy a lábukat megmosni.

Sok évvel ezelőtt, amikor egyszer több héten keresztül kórházban kellett feküdnöm és az ágyból nem lehetett felkelni, a város polgármesterének a felesége, csupán jóindulatból, kivétel nélkül minden nap eljött hozzám, és megmosott, a lábaimat is. Tisztelettel gondolok rá, nagy értékű asszony lehetett, ha ezt kedvességből, önszántából megtette. Akkoriban, egy nagy-tiszteletben álló prédikátor ember felesége pedig, szeretet-szolgálat-képpen, nekem gyógy-masszírozást kínált fel és végzett. Még most is léteznek ilyen nagyszerű emberek. Az ilyen és hasonló dolgokban, úgy a testi, mint a lelki ügyekben egymásnak szolgáló emberek a Jézus szemében nagyok, akiknek jutalmat is ígért (Márk 9, 41).

Jézus azokat is nagyra értékeli, örök életet ígérve nekik, akik fizikai fáradságot vállalva, idejüket, valamint anyagi áldozatokat nem kímélve, **önfeláldozó szeretet-szolgálatlaltal, az embertársaik megtérését igyekeznek előmozdítani, akik elmondják nekik a mennybe vezető utat, Jézus hitét és az Isten összes parancsolatait. Akik sokakat az igazságra visznek, fénylenek, mint a csillagok, örökkön örökké.** (Dániel 12, 3.)

A lábmosás jelenetét egyedül János írta le; a többiek valószínűleg annyira szégyelltek, hogy egy szót sem szoltak róla, sőt a Bibliában sehol sem találunk többé egy szót sem arról, hogy a tanítványok a lábmosást valamikor bevezették volna. Vannak mégis olyan kisebb egyházak meg csoportok, ahol ezt a példát szó szerint veszik és gyakorolják. Úgy magyarázzák aztán, hogy ők a víz-kereszttségben már megfürödtek, **ami által bűnük eltöröltetett, de a később rájuk tapadt bűnöket a lábmosás által időről-időre mégis le kell mosniuk.**

Itt azonban felmerül a kérdés: **hogyan ragadhat rájuk olyan sok tudatos bűn, amiket, lehetőleg ¼ évenként, mindig le kell mosniuk?** Azt is tanítják ezek ugyanis, hogy ők a víz-keresztységükkor újjá is születtek. Na de meg van írva, hogy **senki sem cselekedhetik bűnt, aki Istentől született.** Akkor hogy csinálhatnak „újjászületve” olyan sok törvényteleniséget, amiket minél gyakrabban le kellene mosni, vagy levezekelni? A Szentírás ugyanis a következőket tanítja: „**És most, fiacskáim, maradjatok Őbenne, hogy amikor megjelenik, bizodalunk legyen, és meg ne szégyenüljünk Előtte az Ő eljövetelekor. Ha tudjátok, hogy Ő igaz, tudjátok, hogy aki az igazságot cselekszi, az mind Tőle született.**” (I.János 2, 28-29.)

Megfigyeltük, hogy **kitől születik újjá, aki igazságot cselekvő lesz? Jézustól születik, Aki meg is fog jelenni, Aki el is fog jönni.**

Tovább I.János 3, 1-10ig:

„Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt (Jézust).² Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk Őt látni, amint van.³ És **akiben megvan ez a reménység Őiránta, az mind megtisztítja magát, amiképpen Ő is tiszta.**⁴ Valaki a bűnt cselekszi, az a törvényteleniséget is cselekszi; a bűn pedig a törvényteleniség.⁵ És tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és Őbenne nincsen bűn.

⁶ **Aki Őbenne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta Őt, sem meg nem ismerte Őt.**⁷ Fiacskáim!, **senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz;**⁸ **Aki a bűnt cselekszi, az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik.**

Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.⁹ **Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született,** mert benne marad Annak magva; és **nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született.**¹⁰ Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: **aki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az sem, aki nem szereti az ő atyjafiát.”**

Nos, mi már megtanultuk, hogy egyedül Jézus vére által van a bűneink bocsánata.

I.János 1,7: „Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”

Tehát semmi egyéb, egyedül a Jézus vére hoz annak bűnbocsánatot, **aki elhagyja bűnét és bocsánatért Hozzá megy.** „Eredj el, és **többé ne vétkezzél!**” – mondta a házasságtörő asszonynak.

„Íme, meggyógyultál; **többé ne vétkezzél,** hogy rosszabbul ne legyen dolgod!” – mondta a 38 éve beteg embernek. **A folyamatos bűnözést, a bűnben való élest abba kell hagyni!** Ezt megköveteli Jézus, ha arra kérjük Őt, hogy **„bocsásd meg a mi vétkeinket”** (János 5,14; 8,3.11; Máté 6,12).

Az állat-áldozatok vére helyett Jézus vére folyt, ami tökéletes és végérvényes bűnbocsánatot eredményezett. Pontosan ez az, amit az új-szövetség hozott. A következőképpen boncolgatja Pál apostol a bűntörleszt témáját.

Zsid 10. 1-31-ig: „Minthogy a törvényben a jövendő jóknak az árnyéka van meg – nem maga a dolgok képe –, ennélfogva azokkal az **áldozatokkal,** amelyeket esztendőnként szüntelenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulokat;² Különbén megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű büntudattal nem bírtak volna.³ De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek.⁴ **Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.**⁵ Azért a világba bejövetelekor [Jézus] így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem,⁶ Égő- és bűnért való áldozatokat nem kedveltél.⁷ Akkor mondtam: Íme, itt vagyok (a könyv fejezetében írva van rólam), hogy cselekedjem, óh Isten, a Te akaratodat.”

(A könyv fejezetei: a Mózes 5 könyve, a törvény-könyv, a Thóra; de az egész Ó-Testamentumban fellelhetjük, amik Jézus felől megírtak, főleg, hogy Ő az igazi bűnért való áldozat, a világ bűneiért, a hívők nem szándékos bűneiért; Jézus a feltámadása napjának estéjén magyarázta ezt a tanítványainak, lásd Lukács 24,26. 27. 44-48.) Tovább a szöveg.

Zsid 10. 8: „Fentebb mondja: hogy áldozatot és ajándékot és égő -, meg **bűnért való áldozatokat nem akartál, sem nem kedveltél,** amelyeket a törvény szerint visznek,⁹ Ekkor ezt mondta: Íme, itt vagyok, hogy cselekedjem a Te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat,¹⁰ amely akarattal szenteltettünk meg **egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által.**¹¹ **És minden pap naponként szolgálatban áll, és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem képesek eltörölni a bűnöket.**¹² Ő azonban egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre ült az Istennek jobbára,¹³ Várván immár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az Ő ellenségei.¹⁴ **Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltek.**¹⁵ Bizonyoságot tesz pedig erről nekünk a Szent Lélek is, mert miután előre mondta:¹⁶ **Ez az a szövetség, amelyet kötök velük ama napok után, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat;**

¹⁷ Azután így szól: És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. ¹⁸ Ahol pedig bűnök bocsánata van, ott nincs többé bűnért való áldozat.

²⁶ Mert ha szándékosan vétkezünk az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnökért való áldozat, ²⁷ hanem az ítéletnek valami rettenetes várása és a tűznek lángja, amely megemészti az ellenszegülőket.

²⁸ Aki megveti a Mózes törvényét, két vagy három tanúbizonyságra irgalom nélkül meghal.

²⁹ Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, aki az Isten Fiát megtapodja, és a szövetségnek vérét, amellyel megszenteltetett, tisztátalan-nak tartja, és a kegyelem Lelkét bántalmazza? ³⁰ Mert ismerjük Azt, Aki így szólt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek – ezt mondja az Úr. És ismét: Az Úr megítéli az Ő népét. ³¹ Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni.”

A bűn-törlés végett állatáldozatokat kellett hozni, de aztán a Jézus áldozata mindent elfedezett. Hogyha valaki ezután még mindig büntörlésre valamit cselekszik (pl. víz-keresztiséget) – amiket az egyháza előír –, akkor az megveti a Jézus büntörlő vérét, elégtelennek, sőt tisztátalannak tartja, és az rettenetes bűn, ami miatt Isten fog perelni vele, mint ahogy itt olvastuk: Enyém a bosszúállás, én megfizetek.

Hogyha a ceremóniák végzésével, mint víz-keresztiségek, úrvacsora, lábmosás végzésével nincsen büntörlés, akkor mit akart mondani Jézus a lábmosás példájával? És mi az, amit Péter és a többiek akkor még nem értettek meg?

Ehhez tudni kell azt, hogy a tanítványok egymás közötti gyakori vitája az volt, hogy közöttük ki a nagyobb!

Lukács (a 22. részben) leírja a Páskha - és a Kovásztalan kenyerek ünnepi vacsoráját, és elárulja, hogy az utolsó vacsora közben a tanítványok még mindig azon vitatkoztak, hogy ki a nagyobb. János írja le a vita folytatását (a 13. részben). Ő írta le azt a nagy leckét, amit nagyra-vágyásuk feleletként Jézus leszerpelt előttük: elvégezte a szolga munkáját, Ő mosott lábat nekik a vendégfogadóban. Ki a nagyobb?

„Én közöttetek olyan vagyok, mint aki szolgál” – mondta. Péter pedig akkor érthette csak meg, hogy a tanítványok között nem ő a legnagyobb, miután megtagadta Jézust. És mitsem tanulnak belőle a keresztény egyházak a mai napig sem, hiszen felépítették a hierarchiát, ahol az alattvalókon a felettesek uralkodnak, kormányoznak, és őket sok esetben lenézik.

Tehát nem bűnbocsánatra ment Jézus élő példázata, amit velük megtett, hanem hogy ne akarjanak egymás fölé kerekedni, maradjanak kicsik, olyanok, mint a gyermekek, különben semmiképpen be nem mehetnek a mennyek országába. „Aki meg-fürdött” – ezzel a képpel Jézus nem a víz-keresztiségre utalt. Nem szabad együgyűnek lenni, hogy amikor vízről, vagy fürdésről hallunk, mindig csak a vízkeresztiségre gondoljunk. A tanítványok bele estek ilyen hibába, pl. amikor azt mondta nekik Jézus, hogy őrizkedjenek a farizeusok kovásztól, és ők rögtön kenyérré gondoltak, hogy mit fognak enni, ha nem vittek magukkal kenyeret. Jézus rájuk szólt, hogy nem tudnak tágasabb értelemben gondolkodni? A betűkön kívül nem értenek mást? A farizeusok, a sadduceusok és a Heródes tanításától akarta őket Jézus óvni, és nem a kenyerrüktől. (Máté 16, 6-12; Márk 8, 15-21.)

Nikodémus, Izrael tanítója is bele esett ebbe a hibába, amikor az újjászületés képletességét nem értette meg Jézus tanításából: „Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. Mondta Neki Nikodémus: Míódon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-e?” Akkor Jézus egy másik képpel próbálta őt felvilágosítani, és ezt mondta: „Ha valaki nem születik Vízről és Lélektől, nem mehet be az Isten országába” (János 3, 3-7). Jézus egy szót sem szólt itt vízkeresztiségről, hanem víztől-születésről beszélt. Sem a fürdéssel, sem a Víztől és Lélektől való újjászületéssel Jézus nem a vízkeresztiségre utalt, nem is vízről beszélt. Ezeknek magasabbrendű jelentésük van.

Mi ez a magasabbrendű jelentés?

Jézus, Aki egy ideig fizikai, emberi testben is volt, Ő az Élet-Vize, Akihez mehetünk és ingyen ihatunk, és Akiben megfürödhetünk, elmerülhetünk, megtisztulhatunk (lásd Jeremiás 2, 13).

Néhány bizonyíték:

Jézus, az Ő fellépése után napra pontosan három évre, a Sátoros ünnep utolsó nagy szombatján ezt tette: „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és kiáltotta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyon!” (János 7, 37.)

A Samáriai asszonynak pedig ezt mondta: „Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.” (János 4, 14.)

„Aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” (Jelenések 22, 17.) Látjuk, hogy a víz itt is szimbólum.

Víztől születés jelentése: szomjasnak lenni a Jézus tanítására, aztán tebenned lesz a kútfej, akiből Jézus tanítása buzog mások megmentésére.

A Szent-Lélektől való újjászületés pedig azt jelenti, hogy Jézus tanítása éljen bennünk, hogy megváltoztassa jellemünket, bűnös csábításra reagáló hajlamunkat, úgyhogy tiszta szívűek, értelmes gondolkodásúak leszünk; megértjük a Szentírást, a prófétai írásokat, felismerjük belőle a Jézus-Isten parancsolatait; szentté válunk, testileg-lelkileg tisztává, meggyűlöljük a bűnt; megszeretjük Istent-Jézust teljes lelkünkben, és cselekszük azt, amit Ő parancsolt; megszeretjük embertársainkat is, és meg akarjuk menteni a kárhozattól, és őket buzgóságosan Jézushoz, az Igazsághoz vezetni törekszünk, Jézus tanítványainvá tenni, hogy Őtől tanuljanak, és az örök boldog életre eljussanak.

Az emberben a Szent-Lélek működéséről olvashatunk Ésaianál, 61,1.2.4: Az Úr Isten lelke van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy beköszsem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a (lelki) foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást; ² Hogy hirdessek az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása napját [ez Jézus visszajövetelének napja]. ⁴ És megépítik a régi romokat, az ősi pusztaságokat helyre-állítják, a régi nemzetségek pusztaságait. A feledésbe-merült, de most újjá-éledt igazságok helyreállítására törekszik a Szent-Lélekkel megtelt hívő ember.

„Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta.” Csakhogy a tanítványok éppen nem voltak frissen megfürödve, hiszen a bárányt készítették, megsütötték, és ráadásul, Péter azt

mondta, hogy **akkor mosd meg a kezeimet és a fejemet is**. Ezzel az élő példázattal Jézus még csak nem is a 3 és fél évvel azelőtti víz-keresztiségre utalt, hiszen vízzel az áruló Júdás is meg volt keresztelve, de Jézusban sohasem volt elmerülve, hanem csak a többiek.

„Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan. Tudta ugyanis, hogy ki árulja el Őt, azért mondta: **Nem vagytok mindnyájan tiszták.**” (János 13,10-11.) Amint látjuk, **nem fizikai fürdésről beszél Jézus**. Ti meg vagytok fürödve, ezzel valami ilyesmit akart mondani: ti énbennem el vagytok merülve; nektek már csak egy kis belső tisztogatásra van szükségetek. A tanítást pedig abból, hogy Jézus megmosta a lábukat, azt csak később fogják megérteni, amikor Ő már nem lesz közöttük és nagyon egymásra lesznek utalva.

Később azt kell megértsék, hogy sohase kerekedjenek egymás fölé, ne akarjanak uralkodni egymás felett, hanem szolgáljanak egymásnak, segítsék, emeljék fel egymást, akkor lesznek nagyok, akkor válnak nagy értékű emberekké, akkor lesznek hasonlók Jézushoz. Többször megtörtént már ugyanis, mint most a vacsora-asztalnál is, hogy egymás fölé akartak kerekedni, ezért kellett ez a számukra megszegényítő tanítás, mielőtt Jézus végképpen otthagya őket.

Egy alkalommal a tanítványaitól ezt kérdezte Jézus: **„Mifelelt vetekedtetek egymással az úton? De ők hallgattak, mert egymás között afelelt vetekedtek az úton, hogy ki a nagyobb? És leülvén, odaszóltotta a tizenkettőt, és mondta nekik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között utolsó és mindenkinek szolgálja.”** (Márk 9, 33-35.)

„Jézus pedig magához szólítván őket, mondta nekik: Tudjátok, hogy azok, akik a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, uralkodnak felettük, és az ő nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk. **De nem így lesz közöttetek:** hanem aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok; és aki közületek első akar lenni, **mindenkinek szolgálja legyen!** Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.” (Márk 10, 42-45.) Jézus eme parancsa szerint, csak azok nevezetnek az Ő tanítványainak, akik készek szolgálni, és embereknek az igazsághoz való vezetése érdekében áldozatos munkát végezni – hiszen Jézus saját magát teszi itt példaképnek.

Aki **újja-született Víz**től – az **Élet Víz**től: Jézustól –, és **újja-született Léle**kől – mint az **Istentől, Krisztustól** – az egy jellemváltozáson ment át, tehát maradjon kicsi! **„Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok; és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű.”** (Máté 11, 29-30.) Minden ember arról álmodozik, és arra törekszik, hogy elismert legyen az élet minden területén, még a hívő testvérei között is. Ezért a kicsi-maradás az a Jézus igája. Azt akarta mondani nekik Jézus a lábmosás parancsával, hogy még van egy fogyatkozásuk, amin változtatniuk kell: **ezentúl sohase akarjanak egymás fölé kerekedni**. Azóta is, mind a mai napig is, Jézus tanítványai **úgy járnak, mint ahogy Ő járt**, példáját követve szolgálnak (I.János 2,6). Nem az egyházak hamis tanítóit szolgálják, akiktől Jézus óvva int, hanem minden képességükkel az emberek megmentését segítik elő.

Érthető a tanítás? Akármilyen áldozatok, vagy fürdés, keresztiségek, lábmosások által senki sem nyerhet ma, az új-szövetség idején bűnbocsánatot. Bűn-törlesztést és bűn-törlést semmiféle vallási ceremónia nem képes adni.

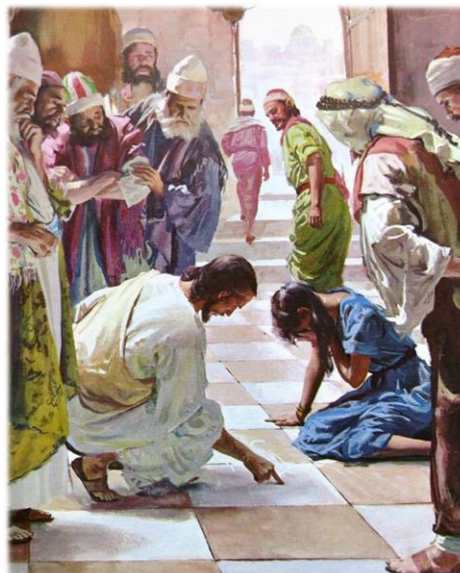
Ha angyalok nyelvén szólok is, ha vagyonomat felétem a szegényekkel, ha testemet a tűzre adom is, vagyis megsanyargatom, különböző böjtökkel, lemondásokkal, mint pl. a szexualitásról való lemondás által, vagy zarándok-utakkal, kesergésekkel, imákkal, vagy bárminemű levezelekések által... magamat megzabolázom, de szeretet nincsen bennem az Isten parancsolatai iránt, valamint az emberek megmentése iránt, akkor semmi vagyok (lásd I.Korinthus. 13, 1-3).

Nagyon meg kell jegyeznünk, hogy sem anyagi áldozatok, sem vízben-mosakodások, sem úrvacsorák nem hoznak megigazolást, hanem egyedül Jézus áldozata. Csak az Ő vérében való hit által igazulunk meg és nyerünk bűnbocsánatot.

A legtöbb keresztény egyház az Isten törvényét **„érvénytelenítettnek”** tanítja, és örülnek, ha egy néhány bibliaszöveget találnak, amik – látszólag és az összhangból kiragadva – az állításukat igazolni látszanak. Pl. **„Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára.”** (Róm. 10, 4; Efézus. 2, 15; Kolossé. 2, 16-17.) Akik a törvény eltörlését hiszik, azok az örökélet útját nem találták meg. Azt mondja ezeknek a pogányok apostola, Pál: **„Ahol nincsen törvény, ott törvény ellen való cselekedet sincsen”; „törvény nélkül holt a bűn”** (Róm. 4,15; 7,8). Akiknek nincs törvény, azok tehát bűntelenek!? Ugye, hogy belebotlanak Pál írásaiba! Mert Pál világossá teszi: **„A bűn ereje pedig a törvény”** (I.Korinthus. 15, 56).

~~Kétezer év óta el lenne törölve a törvény, és azóta nem volna bűn? Akkor milyen bűnök miatt végeznek egyházi gyakorlatokat a hívők? A Biblia ezt írja:~~

„Mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül.” (Róm. 3,23.) Tehát minden ember bűnös és bűnbocsánatra szorul. János pedig ezt írja levelében: **„Ha azt mondjuk, hogy nincs bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincsen mibennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük Őt, és az Ő ígéje nincsen mibennünk.”** (I.János 1, 8-10.) **Az Isten parancsai nincsenek eltörölve: „Aki ezt mondja: Ismerem Őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság.”** (I.János 2,4.) A téma terjedelme miatt itt nem mondhatunk többet erről. Ezt mondta Jézus a bűnbe süllyedt parázna asszonynak: **„Eredj el és többé ne vétkezzél!”** (János 8,11.)

A szombatok és az Isten áldásai

Ismételjük meg a címben felvetett és tárgyalt szöveget: „**Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, vagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában, amelyek csak árnyékai a következőknek, de a valóság a Krisztusé.**” (Kolossé. 2,16-17.)

Ma sem jelentene nehézséget ennek a versnek a megértése, hogyha az egyházak tanítói nem akarnának oly nagyon szabadok lenni az – általuk zsidósnak tartott – szombattól, pedig az nem emberi parancs, hanem az „**az Úr nyugodalmának szombatja**” (II.Mózes 35, 2; III.Mózes 23, 3). **Látjuk tehát: a szombat az ÚR napja, és nem a vasárnap.** Az Úr-Istennek a szombatjait: a hetenkénti, havonkénti (újhold) és az évenkénti ünnepek szombatjait az egyházak elvetik, de behelyettesítették a kedvenc pogány eredetű vasárnapal és a saját vallásos ünnepeikkel.

Sok ünnepet vezettek be, azért, hogy a változtatást eltussolják. Micsoda megalázása ez Istennek, a **parancs-adó ÚRnak!** Már többször olvastuk Isten szemrehányását a papok felé:

„Szombataimtól elrejtették szemeiket, úgyhogy megszejtelenítettek engem.” (Ezékiel 22, 26.)

Ez az eredménye: az **Isten megszejtelenítése**, ha valakik az Úr szombatjait megvetik, vagy mellőzik, **szemeiket elrejtik**, behunyják, fejüket elfordítják, és nem akarnak semmiféle szombatokról hallani, mégcsak el sem akarják olvasni az Úr könyvéből, amiket Isten oly nagyra becsül. Az Isten parancsa iránti engedetlenség miatt azonban az ítélet napján kárhozat és büntetés vár rájuk.

Egyébként az Úr-napjának nevezni a vasárnapot, a Nap-nak a napját (Sunday), ez az Isten nevével való visszaélés; valamilyen más „**ÚR**” rendelte el azt számukra, emberi urak!

Ésaiás 26,13: „**Uram! Mi Istenünk!, URÁK parancsoltak nekünk Kívüled!**”; és ők nem a Mindenható Úr parancsát követték. Jeremiás 16, 19-20:

„Bizony, hamis isteneket örökölték a mi atyáink és hiábavalókat, mert nincs köztük segíteni tudó. Csinálhat-e az ember magának isteneket? Hiszen azok nem istenek!”

A valódi Úr, az Isten, aki a parancsokat adja, megjelent Izráel népének a Sinai hegyen, és retentések közepette jelentette ki:

„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt! Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat! De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon...” (II.Mózes 20,8-11).

Izráelben, a királyok idejében nem tartották meg igazán a szombatokat (Kr.e. 1096-606-ig; aztán jött az Isten haragja: Babilon királya 11 év múlva, i.e. 595-ben lerombolta Jeruzsálemet és a templomot). Felületesen bántak a szent szombatokkal, úgy, mint most is: szinte mindenféle hívő a szombat megszentelésének parancsát elhessegeti magától. Ilyeneket mondott Isten nekik, amiket Jeremiás próféta leírt:

Jeremiás 17. 19-27: „Ezt mondta nékem az Úr: Menj, és állj meg a nép fiainak kapujában, amelyen bemennek és amelyen kijönnek Júda királyai, és Jeruzsálemnek is minden kapujában! ²⁰ És ezt mondd nekik: Halljátok meg az Úrnak szavát Júda királyai és egész Júda és Jeruzsálemnek minden lakosa, akik bejártok e kapukon! ²¹ Ezt mondja az Úr:

Vigyázzatok a ti lelketekre, és ne hordjatok terhet szombat-napon, se Jeruzsálem kapuin be ne vigyetek! ²² Házaitokból se vigyetek ki terhet szombat-napon, és semmi munkát ne végezzetek, hanem szenteljétek meg a szombat-napot, úgy amint atyáitoknak megparancsoltam! ²³ De ők nem hallgattak, és fülüket sem hajtották rá, hanem megkeményítették nyakukat, hogy ne halljanak és az oktatást be ne vehessék. ²⁴ Pedig ha szívesen hallgattok reám – ezt mondja az Úr –, és nem visztek be terhet e város kapuin szombat-napon, és megszentelitek a szombat-napot, úgy hogy semmi dolgot nem végeztok azon: ²⁵ Akkor... Júdának férfiai és Jeruzsálemnek lakosai e városban lakni fognak mindörökké. ²⁷ Ha pedig nem hallgattok reám, hogy megszenteljétek a szombat-napot, és ne hordjatok terhet, és ne jöjjetek be Jeruzsálem kapuin szombat-napon: tüzet gerjesztek az ő kapuiban, és megemészti Jeruzsálem palotáit, és nem lesz eloltható.”

Elég világos, ugye? Izráel királyainak és a népnek jólétét, és hogy mindörökké ott-lakhassanak, Isten a szombat megszenteléséhez kötötte. Ha nem engedelmeskednek, Isten csapása éri őket: **tüzet gerjeszt Jeruzsálem kapuiban és leégeti palotáit.** Ehhez jó tudni, hogy a **kapukban bíráskodtak a főemberek, és ők laktak palotákban.**

Nekünk is tanulni kell ebből, hogy mi is vigyázzunk a mi lelkünkre, üdvösségünkre, mint ahogy azokat vigyázásra szólította fel Isten, és szenteljük meg az összes szombatjait, hogy ne hogy miellenünk is felgerjedjen haragja, és elveszítsen.

Isten nem személyválogató. Ő szeretné, ha a papok és főemberek közül is üdvözülne. De ki tehet róla, ha közülük csak nagyon kevesen akarják az igazságot felismerni és Istennek engedelmeskedni?

Krisztus előtt 800 körül, 200 évvel a babiloni fogság előtt, Ámós próféta idejében is figyelmeztette Isten Izráel népét, mert alig várták már a naplementét, hogy az Újhold szombatjának vége legyen, és elkezdjék üzletelésüket és hamis üzletifogásaikat bevetni. „Ezt mondjátok:

Mikor múlik el az Újhold, hogy gabonát árulhassunk?, és a szombat, hogy megnyithassuk a gabonás házat?, hogy megkisebbsük a vékát, és megnagyobbítsuk az árát, és hamis mértékkel csalhassunk?!” (Ámós 8, 5.) Itt mindjárt meg kell említeni, hogy nemcsak ők, hanem minden nemzetnél vannak emberek, mind a mai napig, akik ott csapják be a másikat, ahol csak tudják. Lehetetlen mindent kontrolálni. Csak egy köztudott példa: 2013-ban 750 tonna olcsó lóhús árultak ki az üzletek marhahúsként Európában. A lóhús evése Istentől tiltva van.

Isten nagyon türelmes és irgalmas, de nem hagyja a bűnöst büntetlenül. **Mit gondolsz, aki olvasod, mi haragíthatta fel Istent annyira, hogy a saját népét 70 évre Babilonba fogságra vigye?**

Két dolog van, amire Isten a legérzékenyebb: az egyik, hogyha valamilyen **képeket, szobrokat tisztelnek**, amiket maguknak elképzelnék, de amik nem istenek. Azonkívül, élő vagy halott embereket, szenté nyilvánított zarándok helyeket, berkeket, templomokat, gyülekezési helységeket nagy tiszteletben bálványoznak, miközben az Ő parancsolatainak megtartását félvállról veszik, mellőzik.

A másik pedig, hogyha az Ő **szeretet-ajándékait** megvetik, amiket a teremtéskor adott, mint pl. a **szent szombatot és a házassági szeretet-kapcsolatot.**

Épp azért, hogy Istennek még jobban fájjon, a legnagyobb keresztény egyház éppen ezeket a parancsokat a hitelveiben vagy eltörölte, vagy megcsonkította (pl. a papjainak nem szabad házasodni). A 10-parancsolat második parancsát, a képek-szobrok tiszteletének tilalmát kihagyta, és hogy a tíz mégis megmaradjon, a tizedik parancsot ketté-vágta.

A negyedik parancsolatot pedig – amelyben Isten mint Teremtő mutatkozik be, Aki a **7-ik napon**, a szombat-napon megnyugodott, és parancsba adta, hogy arról a napról megemlékezzünk – azt a hét **első napjára** tették át. A vasárnapot nyugalom-napként a keresztény egyházak csaknem mindegyike átvette, és a reformációtól, 1517 óta is megmaradtak amellett. 1970 óta a **naptárakban** is lassanként bevezették, hogy a **vasárnap legyen a 7-ik napon**. Ma már ilyen hamis naptárakat árulnak, és szinte senkinek nem tűnik fel, hogy hamis 7-ik napot ünnepelnek. Mint ahogy a születésnapját senki sem tudja egy másik napra áttenni, úgy a Föld születésnapját, a szombat napot sem teheti át senki az első napra! – anélkül, hogy Isten büntetését elkerülné.

Az ökuménikus fordítású Biblia még a **szombat** kifejezést is kerüli, és csak nyugalomnapot ír a 10-parancsolatban (II.Mózes 20), hogy aztán a gyakorlatban a vasárnapkal könnyen behelyettesíthessék. Az emberek általában ragaszkodnak a vasárnaphoz: a vallásosak azért, mert nem ismerik, hogy Isten a szombat-napot szentelte meg, a legtöbben meg azért kedvelik, hogy sportolhassanak, utazgassanak, mulathassanak, játszanak, *kedvteléseiket üzzék*. Az egyházak az Isten évenkénti nagy szombatjait is megcsonkították, és más dátumon, más ünnep-napokat állítottak be helyükbe.

Nos, mi volt Izráelben, ami Isten haragját vonta maga után? Dávid fia, Salamon király után a királyság **kétfelé szakadt, és ezzel az Izráel népe is**. Ez i.e.974-ben történt. (Hogyha ezt a számot kétfelé vesszük akkor 2-szer 487-es számot kapunk, amely a Bibliában nagyon híres szám!). Roboám lett Júda királya, Jeroboám pedig Izráel királya. Jeroboám bálványimádásba vitte a népet, jövődö-mondók voltak, varázslást is űztek, és sok rosszba merültek, úgyhogy (i.e. 726-ban Hóseás király 9-ik évében) Isten elvitte őket Asszíria fogságába, ahonnan sohasem jöhettek vissza (lásd I.Kir. 17, 18; és II.Kir. 17. részét). Júda királyai és népe sem volt ártatlan, míg végül **büntetésül 70 évig Babilonba fogságba vitettek. De vajon miért 70 évig?** Isten megnevezte a fogságba-vitel fő-okát, éspedig, hogy az Ő nagyrebecsült szombatjait megromtották. Isten szisztematikusan használja a 7-es számokat: 70 x 7 = 490 évig megromtották a szombatokat, azonkívül 70 szombat-évet mellőztek, amíg királyok uralkodtak, ezért 70 évre Babilonba fogságra vitte őket.

II.Krónika 36, 21: „Hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, **míg lerója a föld az ő szombatjait**, mert az elpusztulás egész ideje alatt **nyugodott**, hogy **beteljenek a 70 esztendőik**.” Isten Izráel népét megtanította arra, hogyha ők elmulasztják az Ő parancsait megtartani, akkor Isten önélkülük is megtartja, mégpedig úgy, hogy addig a fogságban tartotta őket Babilonban.

Ebből mindnyájan tanulhatunk, mert ezt meg fogja tenni Isten az egész Földön is: a 6 ezer évig megromtott szombatok miatt **ezer** évre az egész Földet kiüresíti, és a Föld megpihen (Ésaiás 24,4-6. 19-22; Jelenések 20,1-7; II.Péter 3,8).

A fogság után némelyek visszamehettek a templom újraépítésére, de tanultak a sorsukból, és igen hűségesek akartak lenni Isten törvényéhez, és mielőtt a templom alapkövét

lerakták volna, egy nagyon masszív áldozati oltárt építettek, és **azonnal elkezdték az Úr szent szombatjait megtartani és az újholdak szombatjait is**. A **7-ik Hold-hónap** elsejétől kezdve áldozták a mindennapi áldozatokat, és a nagy évenkénti ünnepeket, a hozzájuk tartozó áldozatokkal együtt mind megtartották (Ezsdrás 3).

Tanulni kellene ebből nekünk is, hogy Isten nem változtatja a törvényét a mi kényünk-kedvünk szerint. Mi nagy felelőséggel bírunk, mert most szinte mindenki elolvashatná az Isten akaratát a Szentírásból; és akinek sokat adtak, sokat követelnek tőle (Lukács 12, 48).

Nekünk most rá kellene tudni jönni az elfelejtett igazságokra. Meg is van ígérve: „az Igazságnak Lelke elvezérel majd titeket minden igazságra” (János 16, 13).

Jeremiás 6, 16: „Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és **kérdezősködjétek a régi ösvények felől**: melyik a jó út? És azon járjatok, hogy **nyugodalmat találjatok a ti lelketeknek!**” Akkor él az ember Istennel lelki nyugalomban, ha a valódi, a régi nyugalom-napokat, **az ÚR szombatjait is megtartja** – a tőle telhető legjobb módon. Széjjel kell nézni, kérdezősködni kell a Szentírásban, **a régi ösvényeket újra meg kell találni – amikről az egyház-tanító-urak eltérítették a népet!**

Az egyik nagy helyreállítási parancs éppen az ünnepeknek, a szombatoknak a helyreállítása.

Ésaiás 58, 12-14: „És megépítik fiaid a régi romokat, az **emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, a te dolgaidat nem téve, foglalkozást sem találva, hétköznapi beszédet sem szólva: akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a Föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj – **mert az Úr szája szólt!**”**

Amint olvastuk, maga Isten beszél itt, mert annyira fontosnak tartja, amiket mond. A romokban hevert szombatok szentségének igazságáról van itt főképpen szó. Az Úr szent és dicsőséges szombat-napjaihoz vezető ösvények begyepesedtek, begazosodtak, a hozzájuk vezető utak már nem láthatók.

A szombatokat, hogyha házakhoz, építményekhez hasonlítja, akkor azok már romokban hevernek, és lakhatatlanok. **Ez az Isten diagnózisa a megromtott szombatokról, amiket restaurálni kell.** Egyébként, az emberöltők alapzataihoz tartozónak mondja a szombatot, az Ő nyugalomnapját, mert azt már a bünbeesés előtt adta, éspedig a teremtés 7-ik napjának van nevezve, amelyen Isten megnyugodott.

I.Mózes 2, 1-3: „És elvégezteték az ég és a Föld, és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezte Isten **hetednapon** az Ő munkáját, amelyet alkotott, megszűnt a **hetedik napon** minden munkájától, amelyet alkotott. És **megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt**, mivelhogy azon szűnt meg minden munkájától, amelyet teremtve szerzett Isten.”

Istennek nincs szüksége megpihenésre; példamutatásával tehát az embereket akarta az Ővele való közelebbi kapcsolat ápolására ösztönözni.

Szombat-napon, valószínű, sokkal több időt töltött el Ádám és Évával Isten, hogy tanítsa, tanácsolja és nevelje őket, mint saját gyermekeit. Csak nagyon kevés van itt írva erről, érthető, hogy miért: mert a Biblia **első 7 fejezete**, egészen Noé-ig, a vízözönig, csupán 6 oldalra sűrítve ír 1656 évnek a történelméből. Az utána levő ó-testamentumi írások pedig (az én Bibliámban) 812 oldalon 2348 év történelmét ölelik fel. A teremtéskor ajándékozott szombat parancsát aztán világosan tárja elénk Isten a Tízparancsolat 4-ik parancsában.

II.Mózes 20, 8-11: „Megemlékezzél a szombat-napról, hogy megszenteljed azt! Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat! De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgálád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van; Mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.”

A szombat tehát az ember számára a legelső nagy parancsok közé tartozik, **az emberöltők alapzatához**, – mint ahogy Ésaianál olvastuk – és öröme és nyugalomra buzdító parancs az; általa Isten az állatokat, valamint az egész természet világát is védi, hiszen az állatokat sem szabad igába fogni a szombati ünnepnapokon. A bűn betörése után még szükségesebb lett, hogy a szolgálatot teljesítők és minden ember fizikailag is kipihenje magát és új erőre kapjon. A szombat az emberért lett nyugalom-napnak rendelve – mondta Jézus (Márk 2, 27).

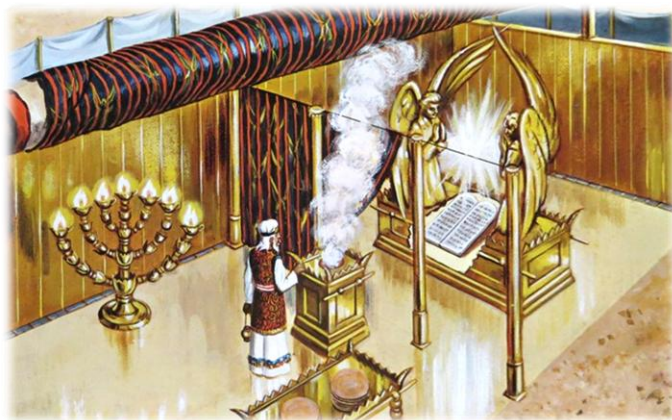
Az Éden-kertbe helyezett emberpár Istentől parancsokat, utasításokat, irányelveket kapott; de kapott még egy tilalmi parancsot is, egy egyszerű engedelmességi parancsot: a kertben egy fáról megtiltotta nekik, hogy egyenek.

„És megáldotta őket Isten és mondta nekik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. És mondta Isten: „Íme, néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van: az legyen nektek eledelül.” (I.Mózes 1, 28-29.) Az uralkodás azt jelentette, hogy ügyeljenek és vigyázzanak az állatokra, mint ahogy a 10-parancsolat 4-ik parancsa is kimondja, és lényegében a növényzetre is vigyázzanak, hiszen ezek képezik az eledelüket és a környezetüket. Mennyire időszerű lett most a mi korunkban újra a környezet-védelem!

A Teremtő-Úr **megáldotta a szombat napját és megszentelte azt.** Áldani azt jelenti, hogy **jókat mondani**. Ha Isten megáldotta azt, akkor minden jó ígéretet ragasztott a szombat parancsához. **Megemlékezzél** parancs arra is utal, hogy elődeid már ismerték ezt, de most az egyiptomi szolgaság ideje alatt feledésbe merült, most itt az idő azonban, hogy tovább folytasd. A szombatok tehát, valamilyen formában és valamilyen értelemben, Ádám teremtése óta megvannak, és az újjáteremtésig, sőt azon túl is, legalább is **a főünnepek, a nagy szombatok meg az újholdak**, valamilyen értelemben megmaradnak – ahogy már tanulmányoztuk (II.Krónika 8, 12-13; János 19, 31).

466 évvel a Tízparancsolat kiadása előtt ilyen elismerést tesz Isten Ábrahámról: „**Megáldatnak a te magodban a Földnek minden nemzetségei, mivelhogy hallgatott Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendelkezéseimet és törvényeimet.**” (I.Mózes 26, 4-5.)

Isten ugyanazokat a rendelkezéseket adta Izráel népének: „**Szeresd azért az Urat, a te Istenedet, tartsd meg az Ő megtartandókat, rendelkezéseit, végzéseit és parancsolatait minden időben.**” (V.Mózes 11, 1.) Itt felmerülhet a kérdés: honnan tudhatta Ábrahám az Isten összes parancsait, hogyha ő 565 évvel a törvény kiadása előtt született? Ábrahám és a többi pátriárka már ugyanazokat a törvényeket kapta, mint később Izráel népe. Itt a bizonyíték: **Szövetséget kötött Ábrahámval, és odaállatta azt Jákóbnak szabályul, Izráelnek örök szövetségül.** (Zsoltár 105, 6-10.) A Frigylá-dában volt a 10-parancsolat és mellette a törvény-könyvek.

Itt el kell árulni valamit, amit csak nagyon kevesen ismerhetnek, és még kevesebben hisznek el. És most üljenek le, és jól figyeljenek, mert **amit most hallani fognak, az egyedülálló dolog az egész emberiség történelmében.** Ábrahám egy olyan kiváltságos ember volt, aki 10 elődjét, ősatyját ismerte és két utódjával is még együtt élt; 15 évig még együtt élt unokájával, Jákóbbal, akit Isten később Izráelnek nevezett. Ábrahám azonban 58 évet még együtt élt NOÉ-val, aki Ádámnak a 10-ik leszármazottja volt, Ábrahám pedig a 20-dik leszármazottja. Noé **600** éves korában élte át a vízözönt, Ádám után **1056**-ban született, és **950** évig élt. Egy szép különlegesség pedig az, hogy Ábrahám Krisztus előtt **2056**-ban született. A Biblia egy lenyűgöző könyv, és igen sok érdekességet, különlegességet és csodálatos dolgokat találhat benne az, aki azt kutatja és Istennek tetsző módon és mások megmentésének javára él.

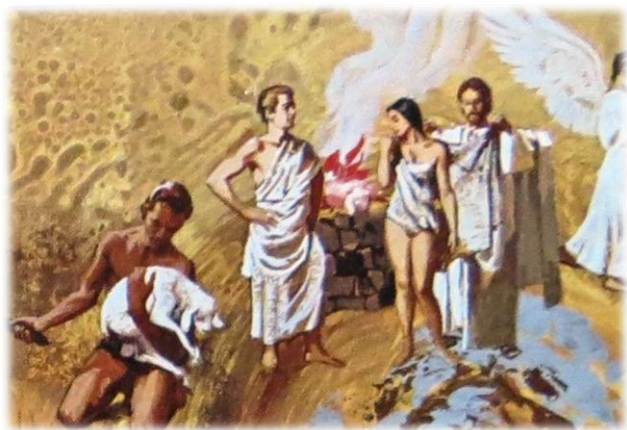
969 éves életkor! Noé fia, SÉM, 100 évvel a vízözön előtt, Noé 500-ik évében született, és pontosan 600 évig élt. Így hát még nemcsak hogy Ábrahámval együtt élt, hanem Ábrahámot még 35 évvel túl is élte. HÉBER, Ádám 14-ik leszármazottja (aki a Biblia Héber nyelvére emlékeztet, amelyik nyelvet Ádám a teremtéskor Istentől kaphatta) még 79 évet együtt élt Jákóbbal, egészen a Jákób első fiának születéséig, Rúben-ig. Természetesen ezek már nem egy helyen éltek ősatyaikkal, mert Ábrahámot 75 éves korában hívta Isten arról a terület-ről, ahol a rokonsága lakott.

Ábrahám tehát mindent hallott, mindent megtudott, amiket Isten Ádámmal megtanított, és ő megtartotta. Ádám fia, SÉTH, csak 14 évvel Noé születése előtt halt meg. Ádám unokája azonban, ÉNÓS, még 84 évet együtt élt Noé-val. Ádám 8-ik leszármazottja, **Noé nagyapja**, METHUSÉLAH (akit magyarral általában Matuzsálemnek mondanak), aki a Földön a leghosszabb ideig élt, **969** évig élt, csak éppen a vízözön előtti napokban halt meg; ő sokat dolgozhatott a bárka építésén. Ő volt a legidősebb ember, aki valaha is élt ezen a világon. Annak fia, **Lámek**, **Noé apja**, aki **777** évet élt, csak 5 évvel a vízözön előtt halt meg; ő is építhette a bárkát.

Ádám és Évának két első fia, Kain és Ábel már ismerték az áldozati parancsokat. Szüleik elmondták nekik, hogy tiszta állatot kell áldozniuk, főleg az elsőszülött hímeket, és azt is tudták, hogy a zsírsját, a kövérséget nem ehetik meg, hiszen azt külön megemlíti, hogy az Úrnak tetszett az ilyen áldozat. De Kain nem engedelmeskedett, ő gyümölcsöket süített, és az ő áldozatát Isten nem fogadta el. „**És Ábel is vitt az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekintett az Úr Ábelre és az ő ajándékára.**” (I.Mózes 4, 4.)

Vannak, akik azt állítják, hogy azok még nem ették a húst, de a Szentírás szerint ez nem fogadható el. **Minek kellett volna ugyanis a kövérségnek megáldozását kihangsúlyozni, hogyha az egész állatot teljesen elégették volna?** – Az nem volna értelemszerű. Ábel már a juhok pásztora volt; de minek kellett volna nekik annyi juh, ha nem ették volna? Amikor az Éden-kertből kiűzettek, egy Istentől megátkozott földre kerültek, amely élelem helyett sok **töviset és bogácskórót termett.** Így hát az egy megkönnyítés volt, szinte áldás lett számukra, hogy elkezdheték enni az állatokat.

Éppen Isten volt az, Aki az első bárányt, vagy bárányokat megáldozta nekik, a bundájukból be is takarta őket, hogy ne fázzanak, és elmagyarázta nekik, hogy az áldozás ezentúl emlékeztető lesz az eljövendő Megváltóra. Meg kellett látniuk a halált, bűnük következményét, amit a Messiás Jézus majd őhelyettük elszenved (lásd I.Mózes 3-ik részét).

Isten valószínű enniük is adott nekik a bárányból, amit le kellett vágni, de az új étel ilyen körülmények között aligha lehetett ízletes számukra, mert bizonyára büntudatot ébresztett bennük. Mózes is megittatta az emberekkel az összetört aranyborjú porát, amivel vétkeztek. Isten elmagyarázta nekik, hogy melyek a tisztátalan állatok és melyek a tiszták, amikből áldozhatnak és megehetik – kivéve a **vérét** és a **zsírsját**.

Tudjuk, hogy Noé a tiszta és tisztátalan állatokat születése óta ismerte, hiszen a bárkába az evésre tilos állatokból kettőt-kettőt vitt be, a tiszta állatokból pedig **14-et, 7 hímet** és **7 nőtényt**, amikből áldozatot is hozott, amiket szívesen megettek, mikor a kopár földre a bárkából kijöttek és semmi friss ennivalójuk nem volt. Hogyha a tiszta és tisztátalan állatok csak Noé-tól lettek volna megkülönböztetve, akkor **1656** évig tisztátalant ettek volna – és az ki van zárva!, hiszen áldoztak, és tisztátalan állat Jézust nem jelképezhette.

Égészen világosan láthatjuk tehát, hogy Ádámot tanította meg Isten minden parancsolatra, és aztán ezek az egészséges, nagytermetű óriások, hosszú életű, lángeszű emberek egészen egyszerűen szájról szájra továbbadták az Isten beszédeit, megtartandó rendelkezéseit, parancsolatait, törvényeit, és így jutott el egészen Ábrahám, Izsák és Jákóbig. Ábrahám, amerre

csak ment, mindenütt oltárt építtetett, és azzal ismertette is a hitét; Izsákról és Jákóbról is ugyanezt olvashatjuk. Meg van említve, hogy Jákób az ital-áldozatot is ismerte. (Lásd ezekhez I.Mózes 6,1-4; 12, 7-8; 13,1-4. 18; 26, 25; 35, 1-4. 14; 46,1 stb.)

Jákóbnak 2200-ban az Úr-Isten, egy éjszakai tusa után, Izráel nevet adja, ami ezt jelenti: **Küzdöttél az Istennel, és győztél.** Jákób 2238-ban költözött be egész családjával Egyiptomba, 130 éves volt, amikor József bemutatta őt a Fáraónak. Izráel fiainak 2 x 90 évig jól ment a sorsuk, de az utolsó 90 évben meg lettek szorongatva. Akkor, az elnyomás alatt került az Isten parancsolataiból sokminden feledésbe. **Az Egyiptomból való kivonulás után hamarosan elmondta nekik Isten a parancsolatokat és akaratát. Mózes által részletesen írásban is közölte, ami mind a mai napig nekünk is fennmaradt.** A kijövetel Ádám megteremtésétől számítva **2513-ban volt (ez a mi idősámításunk előtt 1491).**

Amikor Izráel népe más nemzetek uralma alá került, akkor főképpen a polgári törvényeik érvényüket veszítették, de a többi parancsokat is csupán foghíjasan tarthatták meg. Jézus áldozata az áldozati ceremoniális törvényt hatálytalanította, azonban az isteni alapelvek, az erkölcsi parancsok, az Isten és embertársaink iránti szeretet-parancs és a humanitás mindig érvényesek maradtak (III.Mózes 19, 18; V.Mózes 11,1).

Minden időben óvakodni kellett a testi és lelki tisztátalanságtól, és, az ismeretekhez meg a lehetőségekhez mérten, a tiszta étkezéshez is tartani kellett magukat, valamint az egészségügyi szabályokhoz – amiket már áttanulmányoztunk.

Most ebben a szabadságot igénylő, felszabadulásért harcoló utolsó kor idejében élünk, és az **elfelejtett igazságokból, amiket az ősatyáink és a próféták ismertek, sokmindent helyre állíthatunk,** és így bizalommal várhatjuk Jézus irántunk való kegyelmét és az Ő dicsősége megjelenését (Apcs. 3,21).

A lelki Izráel népének, nekünk mondja most ezt az Úr: **„Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert íme, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez. Emeld fel köröskörül szemeidet, és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek...”** (Ésaiás 60, 1-4.)

Nem a mostani királyokról van itt szó, hanem azokról, akik most ehhez a régi, elfelejtett, de most újra felelevenedett igazságokhoz jönnek, ezek a királyok, akik üdvözülni fognak, mert Isten **királyoknak és papoknak** az üdvözülteket nevezi (Jelenések 1, 6; 5, 10). Mindazok, akik a világosság üzenetét, az igazságot elvetik, azok elveszítik az üdvösséget. Sokat mond erről Ésaiás 60-ik része – lásd pl. 12. versét.

Jézus neve **szabadítót** jelent. Nehogy valaki elhamarkodottan azt képzelje, hogy ezek a régi-új igazságok valamilyen megterhelést jelentenek – **ezek felszabadítások.** Ezt mondta Jézus napjainkra: **„Az Isten országának [=uralmának] ez az evangéliuma [=jó üzenete] hirdettetik majd az egész világon, biznyságul minden népnek, és akkor jön el a vég”** (Máté 24, 14). Ezek a helyreállított igazságok, mint a szombatok is és a megszentelődésre való felhívás („**Szentek legyetek!, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok**” - I.Péter 1, 15; III.Mózes 19,2; Zsid. 12, 14), **ezek felszabadulást hoznak a földet borító sötétségből, a lelki börtönökből, a sok hamis tanítástól, az egyházaktól, és közelebből megismerhetjük Istent és amiket Ő mondott az örökélet feltételeiként.**

Pál mondta: „*Kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt, Akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.*” (Filippi. 3, 8.) Az örök-élet mindent megér, csak meg kell ragadnunk azt.

Az Úr parancsolatai ignorálása által az egyházak hívei az egyedüli Urat „eltemették”, és nem ismerik. Ezt írja Ésaiás (a 60. részben): *Éjszaka borítja a népeket, de rajtad feltámad az Úr... és népek jönnek a te világosságodhoz.* Hogyha Isten feledésbe-merült parancsait új világosságként felkínáljuk, akkor rajtunk feltámad az Úr, újra az Úr-Isten lesz az, Akinek az élet minden területén engedelmességek, és nem az egyház-urak, akik többmindenben nem igazán tanítanak. Az Úr fel kell hogy támadjon rajtunk, hogy megismertessük Őt és az Ő rendeléseit.

Ezt mondja Habakuk próféta (2, 14): **„Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, amiképpen a folyamok megtöltik a tengert.”** Az Isten ismerete meg kell növekedjen bennünk, mert az örökéletünk függ a helyes Istenismerettől (János 17, 3).

Keressétek az Urat, amíg megtalálható! (Ésaiás 55, 6.) Hogyha őszinték vagyunk, és az Úr megengedi, hogy nagyobb világosságot kapjunk, akkor megláthatjuk, hogy ismeret hiányában milyen nagy bűnökben élnek a mai vallásos emberek, és milyen hamis tanításai vannak az egyházaknak, amikből Isten ki akarja hívni az Ő népét, az őszinte Isten-keresőket. Minden időben óvta Isten az Ő népét, hogy ne kerüljenek bele a környezetük hamis vallásaiba.

Hívta és el akarta szigetelni őket a hamis környezettől, úgy, mint ahogy **Noét** kimentette a vízözön elől a bárkában, mint ahogy **Lót-ot kihívta a városából**, mert látta, hogy *Lót naponként gyötörte az ő igaz lelkét a környezete gonosz és fajtalan cselekedeteit látva* (II.Péter 2, 7-8). **Ábrahámot is kihívta az Úr az ő városából, az ő rokonsága közül**, hogy az ő vonalát, az utódait felkészítse a Megváltó jövetelére.

Ma meg ki kell mennünk az egyházakból, amiket a Mindenható Úr *Babilon városával* szimbolizál. Jézus a templomon kívül és Jeruzsálem városának kapuján kívül szenvedett:

„Menjünk ki tehát Óhoz, a táboron kívül, az Ő gyalázatát hordozván. Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük.” (Zsid. 13,12-14.)

Az Ábrahám korabeli hosszú-életű, nagy-eszű emberek, ha megromlottak, akkor szörnyetegekké válhattak. Így hát megérthetjük, hogy Isten el sem mondhatta az akkori emberek erőszakosságait és bűneit, hogy a következő generációk, mind a mai napig, őket ne hagyják leutánozzák. Most az emberiség tömege nagyon pénzimádó, egocentrikus lett, *a szeretet sokakban meghidegült*, félelem és bizalmatlanság uralkodik, megtelt a föld erőszakossággal, erkölcstelenséggel, fajtalansággal, úgyhogy hasonlít a Noé és Lót napjaihoz: erőszakosak voltak, és *más test után jártak*, azaz nem az Isten akarata szerinti szexualitást élték (szodomizmus).

Azt állította Jézus, hogy amikor az akkori emberekhez hasonló állapot fog uralkodni a földön, akkor fog Ő visszajönni, az övéit magához venni, és nem fogja hagyni, hogy az emberek teljesen tönkretegyék a Földgolyót. Úgy néz ki, hogy elérkeztünk a megjövendőlt időhöz, Jézus mostanában jönni fog, és megígérte, hogy megbünteti azokat, akik a földet pusztítják, azokat ugyanis, akik úgy fizikailag, mint lelki téren, a földön pusztítást végeznek (lásd Jel. 11, 18; I.Mózes 6, 11-13; Lukács 17, 26-30; Júdás 7).

Nos, Ábrahám minden parancsot jól ismert, tehát a szombat megszentelésének parancsát is megtartotta. Nagy gazdagsága volt, rengeteg munkása, úgyhogy fontos volt ismernie a nyugalomnapot és egyéb – úgy az emberekre, mint az állatokra vonatkozó – bölcs parancsokat. I.Mózes 14-ben olvashatunk egy epizódot Ábrahámról, hogy ő mennyire igazságos és ember-szerető volt. Lót környezetében 4 király megtámadott 5 királyt, és rabságba vitték Lótot is, családjával és a többi néppel együtt, és vagyonukat, állataikat elkobozták. Amikor ez Ábrahám fülébe jutott, felfegyverezte a házában felnevelt 318 kipróbált legényét, és a 4 király ellen ment, és le is győzte őket.

A foglyokat kiszabadította, és visszavitte őket az összes rablott javakkal együtt. Ezt teljesen önérdék nélkül megtette, és magának még csak egy fonalat sem vett el az árúból. Ilyen igaz hitű és jóindulatú ember volt. Isten meg is említi őt példaképpen nekünk: **Ő tudja biztosan, hogy Ábrahám megparancsolja az ő házanépének, hogy halála után is megtartsák az Isten parancsolatait.** Az utódai, munkásai, barátai aztán tovább terjeszthették a bölcs parancsokat, hogy azok terjedjenek a földön. Felismerhetjük tehát, hogy ami Istennek a Tízparancsolat kiadásának idejében szigorúan fontos volt, az az előtte levő időkben is hasonlóan nagy jelentőséggel bírt.

Az Isten kezéből kikerült emberek, **Ádám és Éva**, nagy értelmi képességűek voltak, **Isten tanította őket**. Nemcsak a szombatokat és az újhaldakat ismerték, hanem a bűnbeesés után az első az volt, hogy Isten egy bárány-áldozatot mutatott meg nekik, és a bárány bőréből felöltöztette őket. Bemutatta nekik, hogy mi a halál, amit érdemelnek, de most megkegyelmez nekik, és egy másik sanszot kapnak. A bűneik miatt azonban Ő maga fog emberi testben megszületni és meghalni – ezt mondta el burkoltan. A bárány bőre, amivel most őket betakarta, Jézus igaz életét szimbolizálta. Ezt *Krisztus igazságának* nevezzük. Jézus bűn nélküli igaz életet élt, és mint Isten báránya – aki a bűnbeesés után, kezdettől fogva meg volt ígérve – a világ bűneiért halt meg, hogy minden igaz hívó embernek megbocsáthasson. (János 1, 29.)

Ábel is áldozott, Ábrahám is végezte az áldozást, bármerre ment, mindenütt áldozati oltárt hagyott maga után, és Isten majdnem leszerepeltette vele és Izsákkal, amit Ő tervezett tenni a mi megváltásunkért. Jézus Krisztus áldozata óta csupán hinnünk kell az Ő helyettesítő áldozatában, és mindenben engedelmességek kell nekik, hogy visszanyerjük az örök életet, amit ős-szüleink eljártszottak.

Jézus megalégedett volna, hogyha a korabeli zsidók azt megcselekedték volna, amit Ábrahám tudott és megtett (János 8, 39). Ebből is tudhatjuk, hogy Ábrahám minden parancsot ismert. **Minden Isten-hívó, aki az Isten parancsolataihoz engedelmes, aki az Ábrahám dolgait cselekszi, mind a mai napig Ábrahám gyermekének hivatik, és Isten áldását élvezheti.** Pál apostol hasonlóan szól a Krisztust követő hívőkről:

„Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; sem férfi, sem nő: mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint: örökösök.” Ez Istennek Izráel (Galata. 3, 28-29; 6, 16). Az új-szövetség idejében Ábrahám testi leszármazottainak, mint népnek, nincs többé különös küldetésük, elhívatottságuk, hanem minden Krisztusban hívó, aki Neki engedelmeskedik, az üdvözültek között lehet.

„Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az; sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van, hanem az a zsidó, aki belsőképpen az.” (Róm. 2, 28-29.)

Különleges igazság ez, hogy Isten nem vetette el Izráelt, hanem az Őbenne hívőket Izraelitává fogadta. Izráel győzött jelent. Pál sokat ír erről pl. a Római levél 11-ben. Izráelt nem lehet elvetni, hiszen ők az Isten nevét hordják: Győzedelmes. **Jézus kijött győzve, és hogy győzzön** (Jel. 6,2). A megtért engedelmes keresztények miatt, de az ősatyáik miatt is, a mai napig is szereti Izráel népét, és sohasem fogja megutálni – mint ahogy már láttuk a jövődőlésben az új-szövetségről (Jeremiás 31, 31. 36). **Aki győz, az Izráel nevet viseli** (II.Krónika 7,14; Ésaías 65,1.)

Az igaz hívők győzedelmes emberek, úgy mint ahogy Jézus is győzött. Ezek lesznek a menny öröksei, akiket Jézus fiaivá fogad. Jel. 21,7: **„Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.”** A következő vers felsorolja azoknak a cselekedeteit, akik nem győznek, hanem veszítenek. Azok a második, a végérvényes halállal fognak meghalni, amiből sohasem lesz feltámadás. Azok lesznek győztesek akik megismerik az örökélet feltételeit és meg is cselekszik azokat.

Jézus utolsó szavai, amikor testében elhagyta ezt a Földet, ez volt: **Menjete, tanítsátok meg az embereket, hogy megtartsák mindazt, amiket én parancsoltam néktek, és én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.** Isten az Éden-kertben maga tanította az emberpárt, Kainnal is beszélt, és figyelmeztette őt, hogy veszélyes gondolatokat táplál magában. Az igaz Nőét is Ő tanította, és felkészítette a vízözön pusztítására. Ábrahámot is irányította, és többször beszélt vele. Izráel népével együtt lakott, és törvényeinek komolyságát büntetés által értette meg velük, minden bűnükért megbüntette őket. Mózesnek mindenféle törvényt és utasítást lediktált, és Mózes leírta. A prófétákat is tanította, aztán pl. Salamon királynak kétszer is megjelent az Úr. Jézus pedig ezt mondta:

Sok mondanivalóm van számotokra, de ezeket még nem tudnátok megérteni, de időről időre, mint az Igazság Lelke, megtanítlak mindenre titeket. Jézus Krisztus tehát minden egyes gyermekét saját maga akarja tanítani és elvezetni minden igazságra, mi pedig csak segédkezhetünk (János 16, 12-15; 6, 45).

Éppen ez az, amit nem akarnak elismerni a vallást-tanító prédikátorok, hiszen akkor rájuk nincsen szükség. Ők azonban nyeregben érzik magukat, hiszen teológiát tanultak, az ő egyházi dogmáik szerint tanítani akarnak – és fizetést is akarnak érte. Sehogy sem tetszik nekik az, ha valaki leleplezi, hogy az új-szövetségben nincsen tanításra jogosult papi hivatal. Nem akarják elhinni, hogy Jézus mint **Lélek akar és el tud vezetni minden igazságra. Ők nem jutottak el az igazságra, és akik szeretnének eljutni, azokat meggátolják** (Lukács 11,52). Tanítanunk szabad, és kell is tanítanunk egymást az Isten parancsolataira, hogy az élet útját a vesztükbe rohanó emberekkel megismertessük, de nem azért, hogy egyházakat alapítsunk, vagy támogassunk, és azoknak rosszul értelmezett tanításait másokra rábeszéljük és bekereszteljük őket valahová. Jézus, a nagy Tanítómester akarja irányítani a mi elménket, és nem szabad engednünk, hogy az emberek vezessenek.

„Népem! A te vezéreid hitetők, és ösvényeidnek útját elrejtik előled.” (Ésaías 3, 13.)

Megtárgyaltuk már, hogy sem Jézus, sem Pál apostol sohasem törölte el a szombat megszentelése parancsát, hanem minden szombatot megtartott. A hívő keresztény emberek, akik csupán a saját egyházaik tanításait ismerik el, a szombati ünnepek megszenteléséről alig tudnak valamit, vagy egyáltalán semmit sem tudnak. Már amiatt sem, mert több Biblia-fordításban is, a 10 parancsolatban is, a szombat-napokat egyszerűen csak a **nyugodalom** szóval, meg **ünneppalakkal** helyettesítették be, és ezalatt a saját ünnepeiket értik, amiket bevezettek –de egyáltalán nem az Istentől elrendelt szombatokat.

Mint ahogy az egyiptomi szolgaság és a babiloni fogság ideje alatt, de már a királyok idejében is, az Úr szombatjai lényegében feledésbe merültek, úgy az elmúlt két ezredév ideje alatt is – főképpen a Biblia hiánya miatt – csak igen kevesen tudtak a szombatok szentségére rájönni és azokra ügyelni, vagy ünnepelni. Ma már, Bibliával a kezében, mindenki rájöhetne, hogy – a lehetőségekhez képest – minden egyház mekkora lelki hanyatlás állapotában van.

Most mindenki el tudná olvasni a Bibliából az Isten akaratát, hogy engedelmeskedni tudjon – de ki az, aki el merné képzelni, hogy most az egyházaktól be van csapva, és saját maga kellene kutasson az igazság után? Isten elvárja ezt, de senkit sem kényszerít rá, csak felszólít minket Jézus:

Keressetek, és találtok; zörgessetek, és megnyitattik néktek. A Krisztus nevét viselő sok keresztény vallás és híveik azt állítják, hogy szeretik Jézust, de tudni nem akarják, hogy az mivel jár:

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok!” (János 14, 15.)

A vallások specialistái, tanítói éppen ennek az ellenkezőjét tanítják, azt ugyanis, hogy Jézus felfüggesztette a parancsolatokat (Efézus. 2,15; ökuménikus fordítás). Jézus a következő paranccsal hagyta itt követőit: **„Tanítsátok meg őket [az embereket], hogy megtartsák mindazt, amit ÉN parancsoltam néktek; és íme, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”** (Máté 28, 20.)

„Szeresd azért az Urat, a te Istenedet, tartsd meg az Ő megtartani valóit, rendeléseit, végzéseit és parancsolatait minden időben!” (V.Mózes 11,1.) Miért nem tudják a hívők felfogni, hogy úgy az ó-szövetségben, mint az új-ban, egészen a világ végéig, az Isten parancsolataitól való mindenemű eltérés kárhozatot eredményez? Az Isten rendeleteihez és végzéseikhez tartani kell magunkat, minden időben.

Az Izráel királyai idejében is már annyira messzire kerültek az Isten követelményeitől, hogy még a törvény-könyvet is eltüntették, nehogy valaki rájöhhessen, hogy hamis, amit művelnek. Jósias király uralkodásának 18-ik évében előkerült a törvény-könyv (i.e. 630), és amint ő megtudta Isten utasításait, nagyon megrendítette, és változtatást végzett. De már túl késő volt ahhoz, hogy ezáltal a babiloni fogságot elkerüljék.

Az oltáiraikon, amiken bálvány-isteneiknek áldoztak, Jósias a magaslatok papjait elégette, hogy senkinek se jusson többé eszébe azokon bálványoknak áldozni. **Ekkor egy olyan nagy páskha-szombat ünnepet készített, amit 500 éve, a Bírák ideje óta nem láttak** (II.Királyok 23, 20-23).

Csak kevés van leírva azokból az Istent haragító dolgokból, amiket Izráel és Júda királyai cselekedtek, valószínű azért, hogy a következő generációk ne tudják hamar leutánozni azokat.

Manassé, Júda királya nem sokkal később élt, miután Izráel 10 törzsét (i.e. 726-ban) az asszíriaiak fogságba vitték, ahonnan soha nem tértek vissza. Manassé (i.e. 703-649-ig uralkodott) nem tanult a szörnyű eseményekből, hanem a legrettenetesebb dolgokat művelte, amikkel Istent újra felingerelte. **Ilyeneket lehet olvasni felőle:**

II. Királyok. 21, 1-től: Manassé tizenkét esztendő volt, amikor uralkodni kezdett, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; és az ő anyjának Hefsiba volt a neve. ² És gonoszul cselekedett az Úr szemei előtt, a pogányok utálatossága szerint, akiket az Úr kiűzött az Izráel fiai elől. ³ Mert újra megépítette a magaslatokat, amelyeket Ezékiás, az ő atyja lerontott, és oltárokat emelt Baálnak, és Aserát állított, mint ahogy Akháb, az Izráel királya cselekedett, és imádta az összes mennyei seregeket és azoknak szolgált. ⁴ És oltárokat is épített az Úr házában, amely felől azt mondta az Úr:

Jeruzsálemben helyeztetem az én nevemet! ⁵ Oltárokat épített az egész mennyei seregnek, az Úr házában mind a két pitvarában. ⁶ És átvitte a fiát a tűzön, és igézést és jegymagyarázást űzött, és ördögösöket és titokfejtőket tartott. Sok gonosz dolgot cselekedett az Úr szemei előtt, hogy Őt haragra ingerelje. ⁷ És az Asera-bálványt, amit készített, bevitte abba a házba, amely felől azt mondta az Úr Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak: Ebben a házban és Jeruzsálemben, amelyet magamnak választottam Izráelnek minden nemzetségei közül, helyeztetem az én nevemet mindörökké; ⁸ És ki nem mozdítom többé Izráel lábát erről a földről, amelyet adtam az ő elődeiknek, **ha szorgalmasan az én parancsolataim szerint cselekesznek, és az egész törvény szerint, amelyet nekik Mózes, az én szolgám parancsolt.** ⁹ Ők azonban nem engedelmeskedtek, mert tévelygésbe ejtette őket Manasse, hogy még gonoszabbul viselkedjenek azoknál a pogányoknál, akiket az Úr kivisztett az Izráel fiai elől. ¹⁰ Akkor szólt az Úr az Ő szolgái, a próféták által, és mondta:

¹¹ Mivelhogy Manassé, Júda királya ezeket az utálatosságokat cselekedte, és gonoszabb dolgokat cselekedett mindazoknál, amiket az előtte való Emoreusok cselekedtek, a Júdát is vétekbe ejtette az ő bálványai által. ¹² Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Íme, én oly veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy mindenkinek, aki azt hallja, megcsendül bele mind a két füle. ¹³ És kiterjesztem Jeruzsálemre a Samaria mérőzsinórnját és az Akháb házában mértékét; és kitörölöm Jeruzsálemet, amint kitörlik a tálat, és kitörölve leborítják azt; ¹⁴ És elhagyom az én örökségem maradékát, és adom őt ellenségei kezébe, és zsákmánya és ragadománya lesz minden ellenségeinek.

¹⁵ **Azért, mert gonoszul cselekedtek énelöttem, és engem haragra ingereltek az ő atyáinknak Egyiptomból való kijövetelük napjától fogva, mind e mai napig.** ¹⁶ És Manassé nagyon sok ártatlan vért is ontott ki, úgyhogy Jeruzsálem minden felől megtelt vele, azon a vétkén kívül, amellyel vétekbe ejtette Júdát, gonoszul cselekedve az Úr szemei előtt. ¹⁸ És elaludt Manassé az ő atyáival, ... és az ő fia, Amon uralkodott helyette.

¹⁹ Amon huszonkét esztendő volt, amikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Mésullémet volt, a Jótha-beli Hárus leánya. ²⁰ És gonoszul cselekedett az Úr szemei előtt, amint cselekedett Manassé, az ő atyja. ²¹ És tökéletesen azon az úton járt, amelyen járt az ő atyja, és szolgált a bálványoknak, akiknek szolgált az atyja, és azokat imádta. ²² **És elhagyta az Urat, atyái Istenét, és nem járt az Úrnak útában.** ²³ És pártot ütöttek Amon ellen a maga szolgái, és megölték a királyt az ő házában.

²⁶ És eltemették őt az ő sírjába, Uzza kertjében, és a fia, **Józiás lett a király helyette.**

II. Kir. 22, 1-től: Nyolc esztendő volt Józiás, amikor uralkodni kezdett, és harmincegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; ² **És kedves dolgot cselekedett az Úr szemei előtt, és járt az ő atyjának, Dávidnak minden útában, és nem tért el sem jobbra, sem balra.** ³ És történt Józiás király tizennyolcadik esztendejében, elküldte a király Sáfánt, Asaliának, Messullám fiának fiát, az íródeákot, az Úr házához, és mondta: ⁴ Menj fel Hilkiához, a főpaphoz, és számlálják meg az Úr házába begyűlt pénzt, amelyet gyűjtöttek az ajtóőrízők a néptől. ⁵ És adják azt az Úr házában való művesek pallérainak kezébe, hogy adják a munkásoknak, akik az Úrnak házában dolgoznak, hogy a háznak romlásait kijavítsák: ⁸ És mondta Hilkia, a főpap, Sáfánnak, az íródeáknak:

Megtaláltam a törvénykönyvet az Úr házában. ¹⁰ És mondta Sáfán, az íródeák, a királynak: Egy könyvet adott nekem Hilkia pap. És felolvasta azt Sáfán a király előtt. ¹¹ **Mikor pedig hallotta a király a törvény könyvének beszédeit, megszagatta az ő ruháit.** ¹² És parancsot adott a király... ¹³ Menjetek el, kérdezzétek meg az Urat érettem és a népért és az egész Júdáért, e könyvnek beszédei felől, amely megtaláltatott; mert nagy az Úr haragja, mely felgerjedett ellenünk, mivel a mi atyáink nem engedelmeskedtek e könyv beszédeinek, hogy mindent úgy cselekedtek volna, amint megíratott nekünk. ¹⁴ És elment Hilkia pap... Hulda próféta asszonyhoz, ¹⁵ És ő mondta nekik: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfinak, aki titeket hozzám küldött: ¹⁶ Ezt mondja az Úr: Íme, én veszedelmet hozok e helyre és e helyen lakozókra – a könyv minden beszédei szerint, amelyet olvasott a Júda királya. ¹⁷ Mert elhagytak engem, és idegen isteneknek áldoztak jóillattal, hogy engem haragra indítsanak az ő kezüknek minden csinálmányával; azért felgerjed az én haragom e hely ellen, és el sem oltatik. ¹⁸ A Júda királyának pedig, aki elküldött titeket, hogy megkérdezzétek az Urat, ezt mondjátok: Azt mondja az Úr, Izráel Istene:

Mivelhogy e beszédekre, amelyeket hallottál, ¹⁹ Meglágyult a szíved, és magadat megaláztad az Úr előtt, és azok hallására, amiket e hely és az ezen a helyen lakók ellen szoltam, hogy pusztulássá és átokká lesznek, és megszagattad a te ruháidat, és sírtál előttem, azért én is meghallgattalak – azt mondja az Úr. ²⁰ Azért íme, én téged a te atyáidhoz gyűjtelek, és a te sírodba békességgel visznek téged, és **meg nem látják a te szemeid azt a nagy veszedelmet, amelyet én e helyre hozok.** És elvitték a királynak a választ.

II. Kir. 23, 1-től: És elküldött a király, és hozzá gyűltek Júdának és Jeruzsálemnek minden vénei. ² És felment a király az Úr házába, és Júdából minden férfi és Jeruzsálem minden lakosa vele volt: a papok, a próféták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig. És minden beszédét elolvasta előttük a szövetség könyvének, amely megtaláltatott az Úr házában. ³ És odaállt a király az emelvényre, és kötést tett az Úr előtt, hogy ők az Urat akarják követni, és az Ő parancsolatait, bizonyágtételeit és rendelkezéseit teljes szívből és lélekből megőrizni, és beteljesíteni e szövetség beszédeit, amelyek meg vannak írva abban a könyvben. És ráállt az egész nép a kötésre.

⁴ És megparancsolta a király Hilkiának, a főpapnak és a másodrendbeli papoknak és az ajtó-őrízőknek, hogy **az Úr templomából hordjanak ki minden edényt, amiket a Baálnak, az Aserának és az egész égi seregnek csináltak, és**

megégette azokat Jeruzsálemen kívül, a Kidron völgyében, és azok hamvait Béthelbe vitte. ⁵ És kiirtotta a bálvány-papokat is, akiket Júda királyai állítottak be, hogy a magaslatokon tömjénezenek Júda városaiban és Jeruzsálem körül, és mindazokat is, **akik a Baálnak, a Napnak, Holdnak, égi jeleknek és az egész égi seregnek tömjénezték.** ⁶ **Kivitte az Úr házából az Aserát is** Jeruzsálemen kívül, a Kidron patakja mellé, és megégette azt a Kidron völgyében, és porrá zúzta, és annak porát a község temetőhelyére hintette. ⁷ És lerontotta a **férfi paráznák házait**, amelyek az Úr háza mellett voltak, és **amelyekben az asszonyok kárpitokat szőttek az Aserának.** ⁸ És behozatta az összes papokat Júda városaiból, és megfertőztette a magaslatokat, amelyeken a papok tömjénezték, Gebától egész Beersebaig, és lerontotta a **kapuk mellett levő magaslatokat is [Naposzlop, Obelix]**, amelyek Józsueának, a város fejedelmének kapuja előtt voltak, balkéz felől, a város kapujában. ⁹ (De a magaslatok papjai sohasem áldoztak az Úr oltárán Jeruzsálemben, hanem a kovásztalan kenyeret az ő atyjukfiai között ették.)

¹⁰ Megfertőztette a Tófetet, a Hinnom fiainak völgyében, hogy **senki az ő fiát, vagy leányát át ne vihesse a tűzön Moloknak.**

[Gyermekeiket égették meg tűz-áldozatként].

¹¹ És eltávolította a **lovakat**, amelyeket Júda királyai a **Napnak szenteltek** az Úr házában bemenetelénél, a Nátán-Mélek udvari szolgáló háza mellett, amely a Pharvarimban volt, és a **Nap szekereit tűzzel elégette.** ¹² És az oltárokat, amelyek az Akház palotájának tetején voltak, amiket a Júda királyai csináltak, és azokat az oltárokat is, amiket Manasse csinált az Úr házában mindkét pitvarába, lerontotta a király, és elhárta, és porukat a Kidron patakjába szóratta. ¹³ Azokat a magaslatokat is megfertőztette a király, amelyek Jeruzsálem előtt voltak, az Olajfák-hegyének jobbfelől levő oldalán, amelyeket még Salamon, az Izráel királyja épített Astóret-nak: a Sídon-beliek utálatosságának; és Kámós-nak: a Moábiták utálatosságának; és Milkóm-nak: az Ammon fiai utálatosságának.

¹⁴ És összetörte az oszlopokat és kivágta az Aserákat, és azok helyeit embercsontokkal töltötte meg. ¹⁵ Még az oltárt is, ami Béthelben volt, a magaslatot, ami Jeroboám, a Nébát fia csinált – aki vétékbe ejtette az Izráelt – azt az oltárt is és azt a magaslatot is letörte, és a magaslatot felégette, porrá tette, és az Aserát megégette [Asera-bálványt]. ¹⁶ És körütekintett Jósiás, és meglátta a sírokat, amik ott a hegyen voltak, és elküldött és elhozatta a csontokat a sírokból, és megégette az oltáron, és megfertőztette azt az Úr beszéde szerint, amelyet mondott az Isten embere, aki e dolgot megjövendölte.

¹⁷ És mondta: Miféle síremlék ez, amelyet látok? És feleltek neki a város férfiai: Az Isten emberének sírja ez, aki Júdából jött, és mindezeket megjövendölte a Béthelbeli oltár felől, amiket most cselekedtél. ¹⁸ És mondta: Hagyjatok békét neki, és senki meg ne mozdítsa az ő tetemeit! És megmentették az ő tetemeit annak a prófétának a tetemeivel együtt, aki Samariából jött. ¹⁹ És lerontotta Jósiás a magaslatok minden házát is, amelyek Samária városaiban voltak, amiket az Izráel királyai csináltak, hogy **az Urat haragra ingereljék**, és éppen úgy cselekedett azokkal mindenben, amint Béthelben cselekedett. ²⁰ És **megáldozta a magaslatok összes papjait – akik ott voltak – az oltárokon, és emberi csontokat égetett meg azokon, és úgy tért vissza Jeruzsálembe.**

²¹ És **parancsolt a király az egész népnek, és mondta: Ünnepeljétek páskhát az Úrnak, a ti Istenteknek, amint meg van írva e szövetség könyvében.** ²² **Mert nem szerezte-tett olyan páscha a bírák idejétől fogva, akik az Izráelt ítélték, sem pedig az Izráel és a Júda királyainak minden idejében,** ²³ **hanem csak Jósiás király tizennyolcadik esztendejében szerezte-tett ilyen páscha az Úrnak Jeruzsálemben.**

²⁴ És kivesztette Jósiás király az ördögösöket és a titokfejtőket, a teráfokat és a bálványokat, és mindazokat az utálatosságokat, amelyek láttattak Júda földjén és Jeruzsálemben, hogy helyreállítsa a törvény beszédeit, amelyek meg voltak írva a könyvben, amelyet Hilkia pap talált meg az Úr házában. ²⁵ Nem is volt őhozzá hasonló király őelőtte, aki úgy megtért volna az Úrhoz teljes szívéből és teljes lelkéből és teljes erejéből, **Mózesnek minden törvénye szerint; de utána sem támadott hozzá hasonló. Ez volt Jósiás.**

(Ezekből a Nap és Hold és termékenység kultuszokból erednek a mai karácsony és húsvét ünnepek, ahol bálványaiknak gyermekeket égettek meg, és Istennek ma ezeket kell haraggal néznie. Mi ezek helyett Páscha ünnepre emlékezünk és a kovásztalan kenyerek ünnepére, amit Isten parancsolt, amit Jézus ünnepelt, és amelyen Őt felfeszítették és amelyen halálával a megváltásunk árát lefizette. Az Istentől elrendelt idejében emlékezünk ezekre a nagy szombatoknak nevezett ünnepnapokra (II.Krónika 8,13). A Bibliában a húsvét szó nem található meg, azt csak a fordítók csempészték bele. Dániel 7,25 írja, hogy jönni fog egy hatalom aki véli, hogy a Biblia ünnepein változtat, **megváltoztatja az időket és törvényt.** Nem az ó-szövetség Istene volt kegyetlen – mint ahogy azt a protestáns teológusok gyakran ráfogják, hanem a kiválasztott kedvenc népe lett hűtlen Őhozzá, és azért saját bűneik miatt kellett anyit szenvedniük.

Iste nem változik, csak türelmes, visszatartja haragját és a végítéletben a mostani keresztények is meg lesznek büntetve, mert nem keresték meg az Úr könyvében az Isten parancsait, Jézus parancsait és utasításait. Kevesen vannak, akik igyekeznek bemenni a szoros kapun és megtalálni a keskeny utat, amely az életre vezet. A sok vallásban levő hívó szereti a széles utat, nem akarnak az árral szembe úszni, az egyházaikkal szembe, inkább a parancs adó Úrral, Jézussal úsznak szembe, nem akarnak engedelmeskedni Neki.)

A „Királyok könyvéből” valamennyire láthatjuk, hogy miket vittek véghez Izráelben és mik váltották ki Isten haragját. Izráel és Júda népét az ő királyai és hamis prófétái vitték a veszedelembe. Ezért nem akart Isten királyt adni nekik, hanem bírakkal és igaz-prófétákkal tanácsolta őket; de ők királyt követeltek.

„És mondta az Úr Sámuelnek: Fogadd meg a nép szavát mindenben, amit mondtak neked, mert **nem téged utáltak meg, hanem engem utáltak meg, hogy ne uralkodjam felettük.** Mindama cselekedetek szerint, amelyeket véghez vittek attól a naptól kezdve, amelyen kihoztam őket Egyiptomból, egészen a mai napig (hogy **elhagytak engem, és idegen isteneknek szolgáltak**): veled is aszerint cselekedsz. Most azért hallgass a szavukra; mindazáltal, tégy ellenük bizonyosságot, és add tudtukra a király hatalmát, aki uralkodni fog felettük.” (1.Sámuel 8, 7-9.)

Nemcsak Izráel népe választott így, hanem minden hívő nép hasonló módon emberi vezetőikben és tanításaikban bízik. Láthatjuk, hogy mennyire veszélyes uralkodókra hagyatkozni, és milyen könnyű miattuk elveszni. Az emberi uralkodók Isten helyét foglalják el, ezért **hamis krisztusoknak** nevezte őket Jézus. A legnagyobb vallási uralkodót ma is az Isten Fia helytartójának nevezik, mintha Istent a Földön helyettesíteni kellene.

Jézus világosan megmondta, hogy **sok mondanivalója van számunkra**, amiket majd később a maga idejében fog elmondani. **De hogyan mondja el? Kik által? Már említettük, hogy Jézus nem egyházak tanítóin keresztül vezet, mert akkor felmerülne a kérdés, hogy melyik egyház az igaz?** Mint az Igazság-Lelke, Jézus maga akar elvezetni minden igazságra, de legtöbbször nem álmokon vagy látomásokon keresztül, hanem az Ő általa kiválasztott emberek által, akik szeretik és szívesen továbbadják az igazságot, a nagyobb világosságot, még akkor is, ha gyülekezetek, az egyházbeli emberek tűzzel-vassal ellene állnak. Ezt mondta Jézus, amit a mi tanulságunkra íratott le:

„**Íme, prófétákat, bölcséket és írástudókat küldök én hozzátok, és azok közül némelyeket megöltök és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban (gyülekezeteitekben) megostoroztok és városról-városra üldöztök...**” (Máté 23, 34.)

Jézus meg tudná tenni, hogy egy éjszaka, álomban minden embernek megjelentené, hogy mit kell higgyen; de akkor mire kellene az embereknek a hit, és az igazság iránti kutatás öröme? – és akkor veszélyben volna az önálló gondolkozási szabadságuk. **Akik felismerik a Jézus parancsait, azoknak kötelességük továbbadni azt: „tanítsátok meg őket, hogy megtartsák mindazt, amiket én parancsoltam néktek...”** Akik pedig meghallják, le kell kontrolálniuk, hogy az megfelel-e a Biblia össztanításának. Ennyit elvár Isten tőlünk, hogy önállósítsuk magunkat a hit terén, és ne ugorjunk be a kelepcebe, amit – esetleg jóhiszeműleg – az egyik, vagy másik vallási csoport emberei tanítanak.

Jézus parancsára készült ez a korszerű Biblia-ismerető – egy hívő se álljon ennek büszkeségből ellene! Aki Jézust szereti és parancsait tiszteli, forduljon most az igazság felé! „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!” (Zsid. 4, 7.)

Lássunk azonnal egy példát arra, hogy Isten valóban meg tudná tenni, hogy a ránk vonatkozó tudnivalókat elárulná nekünk, és ezáltal talán a legtöbb ember komolyan venné azokat és üdvözülhetne is. Csakhogy akkor nem kellene tovább gondolkoznunk, sem a Bibliát kutatnunk, **sem kérnünk, sem keresnünk, sem zörgetnünk.** Ez olyan unalmas vallás lenne, kb. mint a sok mostani egyháztagoké, akik azt gondolják, hogy nekik már a hiteles tanítók mindent elmondtak, le sem kell kontrolálniuk amiket tanítanak, az üdvösségük a saját vallásuk szerint biztos, csak el kell hinnünk és helyeselni kell azokat.

A Babiloni Birodalom 76 évig tartott: i.e.614-től i.e.538-ig. Babilon királyának Isten megjelentette álomban tömören az egész utána következő, velünk kapcsolatos világtörténelmet.

Dániel próféta könyvének 2-ik részében olvashatjuk a következőket: Babilon királya, Nabukodonozor, mielőtt ágyában elaludt, elgondolkozott afelett, hogy mi lesz majd őutána. Isten megmutatta neki álomban, nagy lépésekben, a világtörténelmet, és pedig **egészen az utolsó napokig**, amiben most élünk. Az álmot elfelejtette, pedig nagyon szeretne volna még az álom értelmét is megtudni. A bölcsék, varázslók, a káldeus csillagjósok nem tudtak neki kérdésére megfelelni, ezért, haragjában a király meg akarta őket öletni. Az izraelita Júda foglyai közül való Dániel és társai, akik a bölcsék közé tartoztak, kérték Istent, hogy segítsen. Éjjeli látásban Dániel meg is kapta a választ, és elmondta a királynak.

Egy nagy, fényes, rettenetes ábrázatú emberi szobrot látott a király, amely által Isten bemutatta tömören a világtörténelmet egészen napjainkig, a Jézus visszajövetelének idejéig, és magyarázatot is adott hozzá neki. A történelmi álom az akkori Babiloni világbirodalommal kezdődött, amit a szobor **arany feje** jelképezett. Az **ezüst mellkas a két karral:** a Babilont felváltó Médeknek és Perzsáknak világbirodalmát szimbolizálta. A **réz has és altest:** a Görög birodalomra utalt, amely Nagy-Sándornak köszönheti gyors győzelmi futását. A két hosszú, erős, **vas lábszár** a hosszadalmas pogány- és a keresztény Római birodalom jelképe, és annak politikai és vallási hatalmára célzott.

A lábfej és a 10 lábujj részben erős vasból, részben gyenge, törékeny cserépből volt: a most fennálló Európa nemzeteit mutatja be képnyelven – mint 10 királyt; de nemcsak a politikai hatalmakat, országokat, hanem az összes mai egyház-hatalmakat is szimbolizálja, akik mint királyok büszkélkednek, akik ott állnak az Isten és a nép között, hogy tanácsaikkal és tanításaikkal az embertömegek gondolatait és tetteit befolyásolják (pl. a választásoknál). A 10 ujjunkat, amikor felmutatjuk, az az összeset jelenti abból, amiről éppen szó van. Sokszor mutatták a TV-ben a német pápát, amikor felállt és a kamera elé lépett, mindkét kezét magasba emelve, a 10 ujját erősen szíjjel-terpesztve üdvözölte mosolyogva a népet. Akarva-akaratlan bemutatta, hogy most a Dániel könyvében megjövendölt 10 király idejében élünk.

Dániel 2, 42-43: „*És hogy a lába ujjai részben vas, részben cserép: az a birodalom részben erős, részben pedig törékeny lesz. Hogy pedig vasat elegyülve láttál agyagcseréppel: azok emberi mag által vegyülnek össze, de egymással nem egyesülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel.*”

Az Európai Unió, emberileg szemlélve, egy nagyon szép, kívánatos egyesülésre való törekvés, ha csak arra gondolunk, hogy mennyit harcoltak az Európa nemzetei egymás ellen, mennyi ártatlan vér folyt hiába, és most egymást segítik. Nem ezt énekeltük emberöltőkön keresztül a magyar himnuszban?:

„*Isten áld meg a magyart... Nyújts feléje védő kart, ha küzd ellenséggel. Balsors akit régen tép, hozz reá víg esztendőt...*”

Ki nem vágott szívből ez után? Háborúk és gyűlölködések helyett béke és barátság! Nagyon közel vagyunk a teljes egyesüléshez. Azonban éppen a gazdasági viszonyok nagy különbözősége nehezen oldható meg: *a vas nem elegyedik a cseréppel.* Isten a képek által nem azt adta tudtunkra, hogy ez nem szép törekvés, hanem azt, hogy ez teljesen nem valósítható meg. Ebben az időben jön Jézus vissza, amit Ő sokszor megígért, és Ő fogja megvalósítani a vidám és a boldog életet.

A látomás a következőképpen folytatódott: *Egy nagy kő a hegyről, kéz érintése nélkül leszakadt, a szobor lábujjaira esett – tehát hamarosan várható –, de az egész szobor arany, ezüst, réz, vas és cserép részeit összezúzta, és olyanná lett, mint a nyári szérún a polyva, és felkapta azokat a szél, és helyük sem találatott többé. Az a kő pedig, amelyik leütötte az álló emberiszobrot, olyan nagy hegygé lett, hogy betöltötte az egész Földet. Ez a birodalom örökre megmarad, mert a Jézus visszajövetelekor elkezdődő Isten országát jelképezi.*

Dániel 2, 44: „*És azoknak a királyoknak idejében támaszt az eget Istene birodalmat, amely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át, hanem széttűzza és elrontja mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké.*”

Ez tehát Istennek a prófétikus kinyilatkoztatása napjainkra, mi most ennek az idejében élünk. Hozz reánk víg esztendőt! **Jöjjön el a Te országod és legyen meg a Te akaratom, mint a mennyben, úgy a Földön is!** – imádkozzák a keresztény hívő emberek milliói naponta. A következőket is mondta Jézus, amikor testben elment, de megígérte, hogy Lélekben visszajön: *Tegyetek tanítványokká minden népeket... tanítsátok meg őket, hogy megtartsák mindazt, amelyet én parancsoltam néktek, és ÉN tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.*

Jézus visszajövetelekor lesz tehát ennek a bűnös, szenvedő világnak a vége. Így biztatott Jézus: **Ne nyugtalanodjék a ti szívetek... Ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.** (János 14, 1-2.)

„*Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd be e könyvet a végső időkhöz: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás... Te pedig menj el a vég felé; és majd nyugoszol, és felkelsz a te sorsodra a napoknak végén.*” (Dániel 12, 4. 13.) Dániel is – a többi elhunyt igaz hívőkkel – most, Jézus visszajövetelekor fog feltámadni.

Dánielnek, mielőtt meghalt, Isten több, nehezen érthető jövendölést is adott, amit ő akkor, két és fél ezer évvel ezelőtt, még meg nem érthetett, **csak most, a végső időkben érthetik meg**, és pedig azok, akik őszinte és szorgalmas Biblia-kutatók, és azok, akik cselekedni akarják az Úr törvényét. Most a végső időben – az olvasott jövendölés szerint – szabad többet tudni, mint ezelőtt; de Isten el is várja tőlünk, hogy visszaállítsuk és tanítsuk az elveszett igazságokat. Luther elkezdte a reformációt 500 évvel ezelőtt, de sohasem lett befejezve. Most rajtunk a sor, tudakozzuk hát az Írásokat, hogy megismerjük, és sokakat az igazságra vezessünk.

„**Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.**” (Dániel 12, 3.)

És most tanuljunk a Júda királyainak idejéből, amiket olvastunk. Isten törvénykönyve, amit Mózes írt le, az ma is el van veszve, mint Manassé király idejében. A hívők elől el van rejtve, amennyiben azt tanítják róla, hogy az már nem érvényes, de saját hamis tanításaikat annál inkább szigorúan fontosnak tanítják. Amit Jósias csinált, azt csak ő tehetette meg akkor, Isten ítéleteként. Most csak elvként tanulhatunk belőle, hogy Isten meg fogja büntetni a hamis tanítókat a végítéletben. A jelenlegi hívőknek elő kell venniük a Bibliájukat, és fel kell ismerniük, hogy nincsenek a Jézus hitében, és ott kell hagyni hamis hitüket, és vissza kell térniük az Isten összes korszerű parancsaihoz, hogyha nem akarnak elveszni:

„**Hagyjátok ott őket!, vakoknak vak vezetői ők. Ha pedig vak vezet a vakot, mind a ketten a verembe esnek.**” (Máté 15, 14.) **„Jaj Sion! Szabadítsd ki magadat, aki Babilon leányánál lakozol.”** (Zakariás 2, 7.)

„**Ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság**” (II.Kor. 3, 17). Aki felszabadult a hamisságokból, annak meg kell találni Jézus tanításait.

„**Itt van a szenteknek békeséges tőrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!**” (Jelenések 14, 12.)

Egyértelmű, hogy egy lelki reformációra van szükségünk most, fel kell ismernünk az elfelejtett igazságokat és meg kell tartanunk, ha azt akarjuk, hogy gyermekeiként elfogadjon Jézus minket (lásd János 14, 21).

Úgy a próféták, Dániel, Ésaías, Malakiás, mint Jézus és Péter apostol is kijelentették nekünk, hogy Jézus visszajövetele előtt egy nagy ismeretbeli fejlődés várható, és némelyeknél talán lelki ébredést von maga után. Ésaías 58-ból ezt már olvastuk, Dánieltől pedig azt olvastuk, hogy a végidőben a prófétai írásokat, tehát a Bibliát, **tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás,**

bővül az ismeretük. A végidőben ugyanis minden embernek lehet saját Bibliája – és tudnak olvasni az emberek! Néhány-száz éve az még utópiaként hangzott volna, hogy mindenkinek a szobájában a teljes Szentírás ott lehet, sokféle fordításban, akár több nyelven is, és szabadon, halálbüntetés fenyegetése nélkül tanulmányozhatja azt, és magyarázatot is írhat hozzá, amit szabad lesz másokkal is közölni. Mi most ebben a megjövendőlt időben élünk. Használjuk ki ezt az előjogot, és kutassuk az örök élet feltételeit!

Jézus mindaddig nem jön vissza, amíg helyre nem lesznek igazítva mindazok a tanítások, amiket a próféták kezdettől fogva tanítottak.

Zsoltár 103, 7: „Megismertette az Ő utait Mózesel, Izráel fiaival az Ő cselekedeteit.” Mózes volt a legkiemelkedőbb próféta, akit Isten – Izráel népének elindítása kezdetén – minden parancsolatra megtanított, aki a törvényeket le is írta, aki az áldozati törvényben a Messiásról, Jézusról írt.

Jézus „az égnek kell magába fogadnia mind azidőig, míg újjá teremtetnek mindenk, amikről szólt az Isten minden Ő szent prófétájának szája által eleitől fogva.” Ezt Péter apostol hirdette ki (Apcs. 3, 21).

Ezt a nagy megújító, restauráló, **„újjáteremtő”** munkálatokat végezzük mi is most ezen tanulmányok által, hogy **Jézus visszajövetelének útját egyengessük, úgy, mint Keresztelő János tette, akit Jézus ILLÉS-nek nevezett,** mert feladatát vele hozta kapcsolatba. ILLÉS idejében Akháb király uralkodott Izráelben, aki feleségével, Jézabellel szinte az egész népet eltérítette az Úrtól; az Isten prófétáit pedig – egy híján – mind kiölték. 450 Baál-próféta és 400 Asera próféta volt akkor, ingyenélő hamis papok, akik naponta a király asztaláról ettek. **ILLÉS azonban visszavezette a népet az élő Istenhez.** Ezt kell nekünk is ma tenni!

A mai egyházak sem ismerik már az Egy-Igaz-Istent, sem parancsolatait, így hát szükség van ILLÉSRE.

„Íme, én elküldöm néktek ILLÉST, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja”,

– ezt a reménységgel teljes ígéretet tette Isten az ószövetség idejében (Malakiás 4, 5).

„Illés bizony eljön előbb, és mindent helyreállít”

– így erősítette meg ezt az ígéretet Jézus az új-szövetség idejére (Máté 17,11). Minél több „ILLÉS” lenne, akik felismernek és helyre akarnák állítani az elfelejtett drága igazságokat, újraépítenék a **romokat**, annál nagyobb lenne Jézus győzelme, és sokakat tudna magával vinni a mennybe.

Már olvastuk, hogy a romlás nagyrészen a szombatok szentségének nem-ismerése, valamint az élvhajhászás miatti szombatrontások. Hogy mondta Isten?

„Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt”, ezután adja a jó ígéreteket (Ésaiás 58).

Hogyan szenteljük meg, hogyan ünnepeljük korszerű módon a szombatokat?

Ha megtartóztatod szombaton lábadat.. (Ésaiás 58, 13) – mit akarhatott ezzel Isten mondani? Lábaival indul el az ember a munkába; tehát dolgaidat nem teszed, nem kezdesz valamilyen munkát végezni, sem üzletelni, visszatartod magadat a hétköznapi foglalatosságoktól; beszéded és gondolkodásod nem a pénzszerzés körül forog, sem kétértelmű viccelődéseken – amik különben egy hívőhöz még hétköznapiokon sem illenek. A szátokon ki ne jöjjön „se undokság, vagy bolond beszéd, vagy trágárság, amelyek nem illenek!” Ugyanabból a szájából jön ki áldás és átok – nem kellene ezeknek így lenni! (Efézus. 5, 4; Jakab 3, 10.)

A szombatok megszentelése a háziasszonyok kikapcsolódását is biztosítja; szakácsnak lenni – ez sok munkával jár és külön foglalkozási ág, amit a háziasszonyok jól ismernek. Nekik is szükségük van pihenő napra, ezért, amit csak lehet, az előző napon kell megfőzni, megsütni, hogy se a gond, se a nagy munka ne terheljen szombaton. Ma már nagy könnyebbséget nyújtanak ehhez a hűtőszekrények.

Különben manapság jól el vagyunk látva; sok esetben főttétel nélkül is meg lehet lenni, kenyérrel, gyümölcsökkel, hidegtállal stb. Még úgy is marad elég tennivaló, ha kicsi gyerekek vannak, rokkantak, vagy idős beteg szülők, rokonok, barátok..., akik segítségre szorulnak. Akiknek házi állataik vannak, tudják, hogy azok ellátásával is mennyi teendő van, amit szombatokon is muszáj elvégezni. Az igazi Isten-tisztelet nem a gyülekezetbe-járás szombatokon. Szent gyülekezés napja – ez akkorra szólt, amikor nem volt mindenkinek saját Szentírása, és olvasni sem tudott mindenki. Különböző okokból fontos volt, hogy tartsák egymással a kapcsolatot, találkozzanak, ismerkedjenek a gyerekek, a fiatalok. Természetesen nem kellett egész nap gyülekezni, hiszen a szombat az pihenésre adatott. Gyülekezetekben a régi ismeretek állandó ismételtetése, az csupán hamis magabiztosságot eredményez. Inkább mentsük meg az embereket, pl. ilyen jelenvaló igazságú tanulmányok terjesztése és megbeszélgetése által. I.Péter 2, 9-10:

„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok: hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, Aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket; Akik hajdan nem-nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik nem-kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.”

Hogyan tudjuk leginkább megszentelni a szombatokat? „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.” (Jakab 1, 27.)

Amikor Isten kihozta Izráel népét Egyiptomból, be akarta vezetni őket gyakorlatilag a szombat megünneplésébe. Sokféle csodát művelt Isten ezzel kapcsolatban. Az állataikkal, a juhnyájakkal jöttek ugyan ki onnan, de az hamarosan elfogyott, és aztán a pusztában nem volt tovább hús, sem egyéb élelmiszer, így hát meseszerűen, „terülj-terülj asztalkám” módjára gondoskodott róluk Isten.

Mannát hullatott az égből minden hajnalban, amit megehettek, és ami az élet fenntartásához minden tápértéket tartalmazott. Egy különleges ennivaló volt, a koriánder maghoz volt hasonló, fehér színű, az íze pedig, mint a mézes

kalácsé; nyersen is eheték, vagy kézi malmokkal összeőrölték, vagy mozsárban megtörték, gyúrhatták, pogácsának megsüthették – az íze akkor olyan volt, mint az olajos kalácsé. De főzni is lehetett, és úgy megint valamilyen más ízt kaptak belőle. Ez volt az egész munkájuk: mielőtt felkelt a Nap, ki kellett menni jól a táboron kívül, ott hullott, ott szedhettek belőle, amennyit akartak – a táborban nem esett. Amikor felkelt a Nap, el kezdett olvadni, mint a jég, és eltűnt. Aki erős, szorgalmas, vagy kapzsi volt, az sokat szedett; aki gyenge és öreg volt, az keveset szedett. De az semmit sem számított; le van nekünk írva –magasrendű tanulságképpen, és ez volt az egyik fantasztikus csoda benne –, hogy **aki többet szedett, annak nem lett többje, aki keveset szedett, annak nem volt kevesebbje**; mindenki egy ómert kapott, jó 3½ litert. (Lásd II.Mózes 16. részét. Egy hómer az ómernek százszorosa, 369 liter, és ugyanennyi egy kór; az éfa, vagy véka pedig 36,9 liter.)

Fel tudja ezt fogni valaki? Meg tudja ezt valaki érteni? És mégis igaz! Ezt az elvet Jézus is megerősíti, és biztat, hogy ne mindig a földiekkel törődjünk, hanem a lelkiekkel, amely megmarad az örök életre. Az emberek megmentésén munkálkodjunk tehát, és Ő a szükségleteinkről gondoskodik (János 6,27). *A madarak nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; de a mennyei gondviselő Atya eltartja azokat. Mennyivel drágábbak vagytok, ti emberek, a madaraknál!* – így biztat Jézus (Máté 6, 26-34).

A manából mindenki ehetett aznap annyit, amennyit csak akart. Ha valaki másnapra eltett belőle, az megféggesedett és megbüdösödött. Minden reggel dolgozni kellett menni érte, tálakba szedni, aztán lehetett dolgozni vele, ételt készíteni. Tüzeléshez fát is kellett szedegetni, és Isten biztosan gondoskodott róla, hogy elegendő fát sodorjon oda nekik a szél. Így volt ez mindig a szombat előtti napig.

És most jövünk ahhoz, hogy mi köze ennek a szombatok ünnepléséhez. Szombati napokon nem hullott manna, amit pedig eltettek belőle, az másnapra, szombatra nem romlott meg, hanem friss maradt. A heti szombatok előtti előkészületi napot ma péntek-nek nevezzük. **A szombatok előtti napon,** tehát a 6-ik napon dupla mennyiségű mannat hullatott Isten, amiből el kellett tenni szombatra. **Azt is megparancsolta Isten, hogy az előkészületi napon, amit akarnak, süssék meg és főzzék meg.**

Kell ennél még érthetőbb, még kézenfekvőbb tanítás a naponkénti munkához és a szombati nyugalom-napokhoz való bevezetéshez?

Minden héten legalább 7 szombattal kapcsolatos csodát adott Isten. Minden nap manna hullott. Aki többet szedett, nem lett többje. Aki kevesebbet szedett, annak nem volt kevesebbje, mindenki jóllakott. Ha valaki eltett belőle, pl. azért, hogy másnap ne kelljen neki korán kimenni és dolgozni, akkor az nem volt lehetséges, mert az másnapra megromlott. Pénteken duplán hullott, vagy fejenként duplamennyiség lett belőle. Szombaton nem hullott. Az eltett manna, vagy a belőle elkészített étel pedig szombatra nem romlott meg.

Kell egy ilyen gyakorlati tanítás megértéséhez még teológiai végzettség? Nem megértheti ezt minden kisgyermek, hogy a 7-ik napi szombat az Úr-Isten napja, és nem a vasárnap? Manapság ezt mindenki elolvashatja, felvilágosulhat és változtathat rossz hitén. Nem elég érthetően tanít a világmindenség bölcs Alkotója, a testet-öltött IGE, Jézus Krisztus? Mert Jézus volt az, Akivel Ábrahám beszélt, 2010 évvel ezelőtt, mint ahogy a zsidóknak ezt elárulta.

„Mondta nekik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, **ÉN VAGYOK.**” (János 8, 58; I.Mózes 18, 17) De ezért a kijelentésért meg akarták Őt ölni. Jézus volt az is, aki egykor kivezette Izráel népét Egyiptomból, *a rabszolgaságból.* Ő volt a Tűz- és Felhő-oszlop, aki vezette Izráel népét a pusztában. Ha a felhő felemelkedett a szent sátorról, akkor az egész tábornak el kellett indulni és tovább menni. Egyszer elfogyott a vizük, de Jézus oda állt a szikla elé, és Mózesnek rá kellett **ütni a sziklára,** és a sziklából ömlött a víz, hogy igyon a nép. **„E kőszikla pedig a Krisztus volt”** (II. Mózes 17, 6; I.Korinthus 10, 4). Ezzel Jézus azt mutatta be, hogy földi testében, amikor közöttük lesz, kész lesz arra is, hogy **megverjék Őt. Meg is verték** úgy a gyülekezetben, mint Pilátus, pogány helytartó előtt.

Ahogy az egyedüli Mester, Krisztus tanít, azok igazi gyakorlati tanítások. Egy másik alkalommal nagyon ki akarta próbálni Isten a népet, hogy bíznak-e Benne, és 3 napig nem kaptak vizet. Persze a nép lázadott Mózes ellen, és majdnem meglincselték. Akkor ezt mondta Mózesnek Isten: *Vedd magad mellé Áront, és most beszéljetek a kősziklával, és folyni fog a víz.* Mózes azonban a nép annyira felmérgecséltette, hogy nem beszélt a sziklához, hanem botjával kétszer is rávágott. És mi történt? Elkezdett folyni nekik a víz – mint nekünk a csapból? Vagy mint tíz csapból? Vitte mindenki a korsóját, és várta egész nap, hogy rákerüljön a sor, hogy igyon? Napokat kellett volna várniuk az embermillióknak, hogy végre ihassanak! És még szívesen meg is fürödtek volna!

Isten nem szűkmarkú, hanem bőkezű. A sziklából vízesés módjára ömlött a víz, patakok keletkeztek és folyóvá nőtt, mindenki egyhamar meríthetett belőle, ihatott, amennyit csak akart, és fürödhetett. Nehéz elhinni? Olvassuk el a Zsoltárokból: *„Sziklákat hasított meg a pusztában, és inniuk adott bőségesen, akárcsak a mélységes vizekből. Patakokat fakasztott a kősziklából, és folyók módjára vizeket ömlesztett. Mégis folyást vétkeztek Ellene, és haragították a Felségest a pusztában.”* (Zsoltár 78, 15-17; 105, 41.)

Lázadása miatt Isten a népet később megbüntette, de nemcsak őket, hanem Mózeset és Áront is (IV. Mózes 20). Odahívta az Úr magához Mózeset, és azt mondta neki: **Te nem voltál engedelmes szavamhoz, amit mondtam, ezért nem vihetlek be az ígéret földjére.** Kánaánba való bemenetel előtt Mózesnek és Áronnak meg kellett halnia (V. Mózes 34, 4-8). Mózes néhányszor kérte az Urat, hogy engedje be őt mégis arra a jó földre, de Isten megtiltotta neki, hogy még egyszer kérje Őt emiatt (V. Mózes 3, 26).

Azt hiszem, a gyerekek megértik Isten tanítását, hogy Isten komolyan gondolja, amit kimond, és megalkuvás nélkül felelősségre is vonja a parancsolatok áthágóit. Még Mózes bűnét sem nézte el.

Nehogy azt képzelje valaki, hogy azért, mert ő nagy egyházi pozícióban áll és nagy tiszteletet élvez, azért Isten majd neki sok bűnét és mulasztását el fogja nézni. Az egyházak tanítói, sajnos, nem értik Isten szavának komolyságát, és merészelik Isten parancsait kétségbe vonni vagy érvénytelennek nyilvánítani. Hogyha ők a tanításukban melléfognak, akkor rengeteg embert magukkal együtt a bűnbe rántanak és halálba vezetnek (pl. azzal, hogy tisztátalanul élnek, és tiltott, *fertelmes eledel*ek vannak tálaikban - Ésaías 65, 4; 66, 17). Még a szombatok megünneplésének parancsait is merészelik áthúzni. De, hogy fogják magukat kibeszélni a végtéletben? Pl. így: Ez volt az egyházunk hivatalos tanítása, a papjaink így prédikálták; így olvastuk a kiadott keresztény vallásos könyvekben; mindenki így hitte, azért hittem én is így... De ezt fogja mondani nekik Jézus, az igazságos Bíró:

„Mondom néktek, nem tudom honnét valók vagytok ti; távozzatok el éntőlem mindnyájan, akik hamisságot cselekesztek!”

Mentegetőzhetnek a rövidlátó hívők, ahogy csak tudnak: *Teelötted ettünk és ittunk, tudod, úrvacsoráztunk, a mi gyülekezetünkben az istentiszteleteken Te tanítottál – ezt képzelték.* De Jézus nem fogja elismerni őket, mert parancsait nem kutatták fel, és nem teljesítették.

„Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve.” (Lukács 13, 26-28.) Az Isten országából való kirekesztetés lesz minden mulasztás bűnének is a következménye!

Ádám az Isten kezéből került ki, de az engedelmességi próbában elbukott, és egy tiltott gyümölcs miatt meg kellett halnia. Leszármazottai is, mind a mai napig, szenvednek miatta. Ilyen súlyos és messziremenő hatású a bűn. Ádám teremtése után 1656 év múlva Isten ki kellett hogy irtsa Ádám leszármazottait, azon a földterületen, ahol azok együtt éltek, azért, hogy erőszakos, gonosz életük nehogy az egész planétát betöltsé. Csupán Noé maradt meg és családja, nyolcan voltak mindössze. Ez i.e. 2348-ban volt.

390 év múlva, Ábrahám 99 éves korában, i.e. 1957-ben, Isten már megint ítéletet tartott: Sodomát és a környező városokat tűzben elsüllyesztette. Lót fiait, leányait, családjaikkal együtt, két lányát kivéve, mind megégték, akik a parancs ellenére sem voltak hajlandók elhagyni a várost. Még Lót felesége is odaveszett, mert a hegyre menekülésük közben, a parancs dacára, hogy ne nézzenek hátra, ő nem engedelmeskedett, és sószoborrá változott. Egy elrettentő példa lett, és Jézus figyelmeztet mindnyájunkat, hogy *emlékezzünk Lót feleségére* (Lukács 17,32). Jól nyissuk ki hát mindig füleinket, ha Isten valamit mond. Isten egyszerű parancsainak elvetése halálbüntetéssel járt, olyasmikért is, amik ma már nem tűnnek súlyos bűnöknek, mint pl. a paráznaság.

Sodoma és Gomora és a körülöttük levő városok népe is, akik azokhoz hasonlóan paráználkodtak, és más test után jártak örök tűznek büntetését szenvedték. Ezek a testet megfertőztették, férfiak a férfikkal fertelmeskedtek... (Lásd Júdás levele 7-8-ik versei; I.Mózes 19, 4-5; Róm. 1, 27. 32.)

Az ilyen emberek lehetnek akár nagy tiszteletben álló, kedves, jóakarató emberek, de Jézus nem adhat nekik örök boldog életet, mert parancsolatait megvetették. „Boldogságukat” csupán erre a földi életük idejére rezerválták, megelégedtek ennyivel. Mivelhogy ezek a bűnök nem csak 2 és 4 ezer évvel ezelőtt voltak, hanem manapság is nagyon terjednek, érdemes Pál apostol tollából olvasni valamit ezzel kapcsolatban.

Róm. 1,27-32: *„Hasonlóképpen a férfiak is: elhagyva az asszonyéppel való természetes életet, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfikkal fertelmeskedtek, és az ő tévelygésüknek méltó jutalmát elvették önmagukban”* [maguk vesztik el magukat emiatt]. ²⁸ „És mert nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák, azért odaadta őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy **illetlen dolgokat cselekedjenek;** ²⁹ Akik teljesek minden hamissággal, **paráznasággal, gonosszággal, kapzsisággal, rosszasággal; rakva irigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölccsel;** ³⁰ Súsárlók, rágalmazók, istengyűlölők, dölyfösek, kevélyek, dicsekedők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek, ³¹ Balgatagok, összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok. ³² **Akik, jóllehet, az Isten végzését ismerik, hogy akik ilyeneket cselekesznek, méltók a halálra, mégis nemcsak cselekszik azokat, hanem az akképpen cselekvőkkel egyet is értenek.”**

A megvetendő példákat sorolhatnánk tovább. Ezt írta Pál a régen megtörtént eseményekről: **„Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett.”** (I.Kor. 10, 11.) Aki nem akar tanulni a múlt eseményeiből, az a végén, az ítélet napon csupán saját magát hibáztathatja. Ne felejtjük el, hogy mi most az elmúlt eseményekből tanulni akarunk; Jézus tanítványai vagyunk, és a valódi, igaz, boldog, örök élet elérésének lehetőségéről tanulmányozunk, Ábrahám óta 4 ezer éve Istennek nagy iskolájában vagyunk.

Jézustól kell tanuljunk, és nem vallások vezetőitől. **„Jobb az Úrban bízni, mint főemberekben reménykedni.”** **„Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, aki meg nem menthet!”** *„Óh szűnjetek meg hát az emberben bízni, akinek egy lehellet van orrában!, – mert hát ugyan mire becsülhető ő?”* (Zsoltár. 118, 9; 146, 3; Ésaías 3, 1) Akik emberi tanítóknak bíznak, akik nem tanulják meg soha, hogy a Törvényadó és Megtartó Krisztus parancsainak kell mindenben engedelmeskedniük, azoknak sajnos örökre el kell veszniük.

Nincs senkinek felírva a homlokára, hogy ő az Isten gyermeke, benne nyugodtan megbízhatnak, mert Isten akarata szerint tanít. De van ismertetőjel. **Saját magunk meg kell ismerjünk az Isten akaratát, és helyesen kell értelmezni az igazság beszédét, hogy ahhoz tudjuk szabni életünket.**

„Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, melynek pecsége ez: Isméri az Úr az övét; és: Álljon el a hamisságtól mindaz, aki Krisztus nevét vallja.” (II.Tim. 2, 19).

Eláll a hamisságtól, tehát az összes hamis egyházaktól is mindenki, aki Krisztus nevét vallja – ezzel tudják biztosítani magukat az igaz hívők, hogy ők a Jézus tanítványai. Ez az elsődleges ismertető jelük, hogy ők az Isten erős fundamentumán állnak. Az élő Kősziklából merítik az igazság utáni szomjukat, Jézustól, a Tanítómestertől veszik Biblia-ismertüket, a **hamisságokat pedig otthagyják, és így vannak elpecsételve** a Krisztus számára. Akiket tehát Jézus-Urunk kész sajtájainak elfogadni, azok minden emberi hamis tanítást, minden vallási szervezetet otthagynak.

Akik ismerik a Jézus parancsait és meg is tartják, azok szeretik Őt, és ezeket barátainak és gyermekeinek nevezi, és megmenti. A többi, nagy, beképzelt hívőket, akik lelkiileg gazdagoknak érzik magukat és nem tudnak alázatosan az ismeretekben mindig fejlődni, azokat bűneikben hagyja, a veszedelemre. **I.Korinthus. 1. 19:** „Mert meg van írva: Elvesztem a bölcsenek bölcsességét, és az értelmeseinek értelmét elvetem.” Most még mindenkinek van sansza az életre, aki felocsúdik az álmából.

Máté 11, 25: „Abban az időben szólt Jézus, és mondta: Hálát adok néked, Atyám, mennynek és Földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.”

Ne csodálkozz tehát, hogyha te egyszerű ember vagy, és mégis megérted az Úr törvényét, **miközben a tanult nagy-képessé-gűek bolyonganak. Isten akarja ezt így, hogy a hivatalos és fizetett vallás tanítók, az írástudók, akik a Szent-Írás tudósai, ne értsék meg azokat a világos tanításokat, amiket egyszerű, Isten szavát szomjazó lelkek megértének. „A világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse.”** (I.Korinthus. 1, 28.)

Menjünk vissza a manna-hullás történetéhez, és tanuljunk tovább belőle.

Gondoljunk már jól bele, értelmes ésszel: ez a mannahullás nem egy egyszeri véletlen esemény volt, hanem 40 éven keresztül, éspedig olyan kietlen helyen történt, ahol egy embertömegnek lehetetlen megélni. Azt az ételt senki sem ismeri. Az a pusztaság hely Istennek nagy tanterme volt 40 éven keresztül, hogy bele vezesse őket parancsolatainak megtartásába, és betanítsa őket engedelmeskedni. Legalább 3,5 millió embert látott el Isten naponta étellel, vízzel, sátorlakásokkal, ruhával, saruval stb.

Ha valaki eszik, akkor WC-re is kell mennie. Ez úgy volt megoldva, ahol sok ember együtt volt, mint a táborban, még a harcra felkészült táborban is, hogy senkinek sem jelentett ügyet (ugyanúgy, mint ma a szennyvíz-csatornás, fürdőszobás házakban sem jelent senkinek gondot, hanem nagyon higiénikusan meg van oldva). Szükség esetén a táboron kívül kellett menni egy bizonyos helyre; az oldalukon volt egy kis ásócska, és ami elment tőlük, azt egy kis gödörbe el kellett hantolni (V.Mózes 23, 12-14). (A múlt század háborúiban történt – ilyen vonatkozású – negatív tapasztalatokat, tisztátalanságokat, sok katona elmondogatta.) Akkoriban még nem lehettek olyan szegénylősek az emberek; nem voltak sok ruhához szokva, mint most, és alsóneműjük sem volt – ami a tisztulási parancsokból kitűnik. WC-papír nem létezett, de nem is volt rá szükség, mert egészségesek voltak, és olyan

ételt kaptak, amely az ürüléket úgy normalizálta, hogy nem kellett pucolni utána. A tanulmányban a tisztátalanságokkal is foglalkoznunk kellett, és láttuk, hogy, ha valaki valamilyen tisztátalansághoz ért, akkor tisztátalan lett estig, és csak miután megfürdött, mehetett vissza a táborba. Ahol Isten – ígéret szerint, vagy láthatólag – jelen volt, mint ott a felhőben, ott nagyon **megkövetelte a tisztaságot.**

(Sok-sok millió ember van még most is, 3,5 ezer év után, akiknek nincs törőpapírjuk. Az emberiség felének pedig nincsen modern WC-je.) Ha a tisztaságról beszélünk, sajnos, ezekről is szó kell legyen, hiszen minden embernek, naponta többször is, foglalkozni kell az ilyen ügyekkel. Izrael táborában tisztaságban kellett hogy éljenek, rendszeresen mosdottak, az Isten gondoskodott mindenről, mindenféle dologra volt rendelkezése; **szentek legyetek!** – így mondta ismételtlen.

Egyiptomból akik kijöttek, valóban olyan sokan voltak? II. Mózes 12, 37-38: „És elindultak Izrael fiai Ramszeszből Szukhóthba, mintegy **hatszáz ezren** gyalog, csupán férfiak, a gyermekeken kívül. Sok elegy nép is ment fel velük; juh is, szarvasmarha is, felette sok barom.” Ha 600 ezer férfi volt, akkor legalább 900 ezer nő – mert azok nem hullnak el olyan számban. A férfiak rizikósabb életet élnek még ma is; a Fáraó is a fiú gyerekeket ölte mindig, ahogy csak tudta – ismerjük Mózes különleges életben-maradását. Sok férfinak több felesége is volt, talán más nemzetbeliek is, hiszen sok idegen és velük keveredett elegy nép is kiment velük. Hogyha a 600 ezer férfinak átlagban csak 3 gyereke volt, akkor is az már 1,8 millió gyerek. Sok egyiptomi család is kiment velük, tehát legalább 3,5 millió gyalogos ember mehetett ki Mózes vezetésével a pusztába, akit Isten étellel és néha, ha szükség volt rá, még sziklából fakasztott vízzel is ellátott. Nappal vastag felhőként volt felettük és hűtötte a tábor, éjszaka pedig tűzoszlopként bevilágította az egész környéket. Mindenről gondoskodott, kezében hordozta őket. **„Nemzetségeikben nem volt beteges”** (Zsoltár 105, 37).

Ruhájukat sohasem kellett varrogatni, sem kicserélni, esetleg ki kellett mosni, de 40 éven keresztül is mindig ép maradt. Nekünk minden évben cipőt is vennünk kell, de ők 40 évig ugyanabban a saruban jártak, éspedig nagyon sokat jártak, és sohasem szakadt el, sohasem kopott el. Isten ilyen hatalmas és egyedülálló csodákat tett velük. V.Mózes 29, 5: **„Mindemellett is vezettelek titeket a pusztában negyven esztendeig; nem koptak le a ruháitok rólatok, és a sarud sem koptak le lábadról.”**

Ez tündérmesének tűnik az embereknek, de ilyen csodálatos a mi Istenünk. Isten megjelentette egy angyal képében Sámson születését, és akkor *Manoah megkérdezte: Kicsoda a te neved, hogy majd tisztelhesünk téged? Ezt mondta: Miért kérdezősköddöl **nevem** után, amely olyan **csodálatos**?* Isten ezennel a csodálatos nevét adta tudtul, mivelhogy Sámsonnal kapcsolatosan sok csodát művelt (lásd Bírák 13-16-ik részeket).

A születendő Jézus elsődleges neve is ez volt, amit Ésaiás írt le: **Csodálatos** (Ésaiás 9, 6).

Isten bemutatta és leírta nekünk, hogy Ő az övéi érdekében sok csodálatos dolgot képes megtenni. Az üdvözültek mindnyájan majdan nemcsak mannáat fognak kapni (angyalok eledelét), hanem minden ínycsiklandozó ételt. A manná az Izrael népe olyan hosszú ideig, 40 évig csak engedetlen-ségük miatti büntetésként kapta. Isten rövid időn belül be akarta őket vinni az ígéret földjére, de lázadásuk miatt nem lehettek be.

Jézus többször is megmutatta, amikor, kétezer évvel ezelőtt, emberként ott élt közöttük, hogy Ő volt az, aki az élelmet meg tudja szaporítani. Meg is tette. Egy alkalommal 4 ezer férfit számoltak meg, egyszer pedig 5 ezret, ehhez jött még a sok-ezer asszony és a még több-ezer gyerek, akiket kenyerekkel és halakkal mind jóllakatott (lásd Máté 14. és 15. részében).

Mózesen keresztül Isten megmondta, hogy szombaton nem fog hullani a manna, és mégis voltak, akik kimentek és szedni akartak. Isten haragudott érte, hogy miért ilyen engedetlenek. **Egy embert találtak aztán, aki a parancs ellenére szombaton fát szedegetett, rá se hederített az Isten parancsára.** Mózes megkérdezte az Urat amiatt, és az Úr azt parancsolta, hogy a tábor népe kövezzék agyon azt az embert. **Jó, ha mindenki megtudja Isten szavának komolyságát.** Isten szereti ugyan az embert, irgalmas és kegyelmes, de igazságos is, és megbünteti az engedetleneket (IV.Mózes 15, 32-36).

II.Mózes 34. 6-7: *Az Úr elvonult Mózes előtt, és kiáltotta: „Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú; Aki irgalmas marad ezer-ízigen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt, **de nem hagyja a bűnt bűntetlenül; megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedíziglen.**”*

Sokan úgy érzik, hogy Isten büntetése alatt vannak, holott ömaguk nem érdemelték meg. Sokan vannak, akik már betegségekben születtek. Ne csodálkozzunk ezen, mert amint olvastuk, az elődeik is lehetnek az okai annak, de nem mindig. Isten azonban az ártatlan szenvedőket biztosan meg is fogja jutalmazni azért, mert mások bűnei miatt szenvedtek. Isten ezt biztosan megteszi, mert igazságossága folytán, vagy a szülőknek vagy gyermekeiknek bűnhődniük kell. De Ő szerető Isten is, ezért az ártatlan, szellemi és fizikaibeteg szülőtteket üdvözítheti is. Jézus ezt tanította: *Boldogok, vagyis üdvözülnek a lelki szegények, és azok is üdvözülnek, akik háborúságot szenvednek az igazságért, mert övék a mennyeknek országa.* (Máté 5, 3. 10.)

Csodákkal-teljes körülmények között tanította Isten azt a nagy embersereget a legbölcsebb törvényekre, amelyeknek legkiemelkedőbb parancsa a 7-ik napi szombat parancsa, meg az újhordak ünnepe és az évenkénti ünnepek nagy szombatjai voltak. Egy elképzelhetetlen földön-túli Lénynek földön-túli tanításai voltak ezek az egész emberiség számára – 3500 év óta. Ezek a szombat-ünneplési parancsok évezredekken keresztül irány-alapelvként állnak, mind a mai napig.

Így beszélt Mózes a néphez, mielőtt tőlük elbúcsúzott. V.Mózes 4, 2. 6-9: *„Semmit se tegyetek az ígéhez, amelyet én parancsolok néktek, se el ne vegyetek abból, hogy megtarthassátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, amelyeket én parancsolok néktek. **6** Megtartsátok azért, és megcselekedjétek! Mert ez lesz a ti bölcsességetek és értelmetek a népek előtt, akik meghallják majd mind e rendeléseket, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet! **7** Mert melyik nagy nemzet az, amelyhez olyan közel volna az ő Istene, mint mihozánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor Hozzá kiáltunk? **8** És melyik nagy nemzet az, amelynek olyan rendelései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, amelyet én ma adok elétek? **9** Csak vigyázz magadra, és őrizd jól a te lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, amelyeket láttak a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a te szívedtől teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival.”*

Jöjjünk vissza a megkezdett szöveg elemzéséhez és napjainkhoz (Ésaiás 58,13)

Ne űzd kedvtelésedet szombaton, a szent napomon!

Ez azt jelenti pl., hogy nem nézel szórakoztató és bűnöket, erőszakosságokat mutató TV-adásokat, vagy válogatás nélkül mindent, ami jön. Ha kikapcsolódásból valamilyen szép természeti, vagy természet-tudományú tudósítást megnézel, amely a Teremtőre irányítja figyelmedet, az áldásos, felemelő lehet; szintén a jóirányú, vagy egészségügyi, vagy vallásos diszkussziók, amik informálnak, vagy nyugtató zenék stb. Mindenki gondoljon utána, és döntse el maga, hogyha valamit tenni akar, hogy az a szent szombattal megegyező lehet-e, vagy nem. Pl. őrizkedni kell a versenyzést célzó izgalmas, fárasztó vagy nyereszkedésre menő játékoktól, amik nem a kikapcsolódást és felüdülést szolgálják, hanem amik megzavarnák az Istennel való kapcsolatodat.

Ne űzd kedvtelésedet, többek között azt is jelenti, hogy különböztess meg ezt a napot azáltal is, hogy tartóztasd meg magad a szexuális örömeiktől. Ahol a tisztátalanságokról tárgyaltunk, megtudtuk, hogy a nemi aktus után – ha meg is mosdik az ember – estig tisztátalannak számít. Ez érthetővé teszi, hogy a szent szombatokon a közönség miatt lett megtiltva: **egyidőben nem lehet szentnek is lenni, és tisztátalannak is.** Ez nem egyeztethető össze a szombatok megszentelésével (lásd pl. V.Mózes 23. részét).

„Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok. Az ő anyját és atyját minden ember tisztelje, és az én szombatjaimat megtartsátok. Én vagyok az ÚR, a ti Istenetek.” (III. Mózes 19, 1-3.)

Ha jól megfigyeljük, a 10-parancsolatban ez a két parancs egymás után van, a 4-ik és 5-ik helyen, és ezek pozitív jellegűek, aktivitásra serkentők. Az emberek iránti elsődleges parancs a szülők iránti tiszteletadás, és pedig amit jó ígéret követ: **hogy hosszú ideig élj...** Az Isten iránti parancsok között, ami pozitív jellegű, ami tettekre készítt, ez: **megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt** (különítsd el szent célra). Ehhez a parancshoz is jó ígéret kapcsolódna, mert ha megpihenünk, magunknak teszünk jót, ez testi-lelki egészségünket szolgálja.

Ebben a parancsolatban mutatkozik be Isten, mint az Univerzum legnagyobbja, a Teremtő. A jó ígéreteit a szombatok megszentelőinek adta – olvashatjuk pl. Ésaiás 58, 13-14-ben: **Ha megszenteled, akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és Jákób örökségét ígérte, vagyis üdvösséget ígért.**

A szombatok főleg pihenésre vannak adva, és nincs sok instrukció arra, hogy hogyan kell megtartani, hanem inkább egy néhány tilalom. A különböző korokban oly nagy változások voltak, hogy nehéz lett volna megadni, hogy mikor miket lehet csinálni a szombatokon, és miket nem. Pl.: volt, amikor fontos és értelemszerű volt a szombatokon a közelben lakókkal összegyülekezni, beszélgetni, különösen az Isten dolgairól, énekelni és együtt enni. Későbbi időben, lehetett a Szent-Írások kéziratait olvasgatni, amikor már voltak, tanulni lehetett belőlük, egymást bátorítaniuk és tanácsolniuk.

Ma már mindenkinek kezében lehet a Biblia, de másokkal együtt is jó olvasgatni benne. **Jézus minden nap kész volt tanítani, szombatokon meg különösen, de ha úgy adódott, akkor gyógyított is, ami miatt az akkori vallásánitók szombat-rontással vádolták. Jézus ezt mondta:**

„A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért; azért az embernek fia a szombaton is ura.”

(Márk 2, 27-28.)

Isten nem valami áldozatnak, vagy semmit-tevés borzalmának szánta a szombat megszentelését, hanem a mi javunkra adta. A Teremtő tudja, hogy szükségünk van rá, és amennyire lehetséges, fel akar szabadítani minket a hétköznapi terhektől. Az immun-rendszerünknek, amely a szervezetünk regenerálódására és a betegségek elleni védelemre szolgál, pihenésre, alvásra és jó, megfelelő táplálék felvételére van szüksége.

Ha valaki egész héten nem valami nehéz munkát végez, hanem egész nap ülő vagy szellemi munkája van, annak megint egy egész napi üldögélés és fejmunka nem jelent kikapcsolódást. Annak, ha jól kialudta magát, inkább mozogni kell többet, kimenni a természetbe, gyalogolni, és több ilyesmit is csinálni, hogy szombaton felüdüljön. Rövid látogatásokat is lehet tenni gyengélkedőknél, azoknál, akik azt szívesen veszik, erősíteni őket és segítséget nyújtani. Ha valaki nyugdíjas, és jól bírja még magát, nincs elgyengülve, az sokat tud tenni lelki téren az igazság után vágyakozókért. Amiatt is fontos a szombati nap, hogy időnk legyen az embertársaink megmentésén tevékenykedni, és mert a dolgozó nép is szombaton ér rá legjobban, ugyanis sokaknak szabad szombatjuk van.

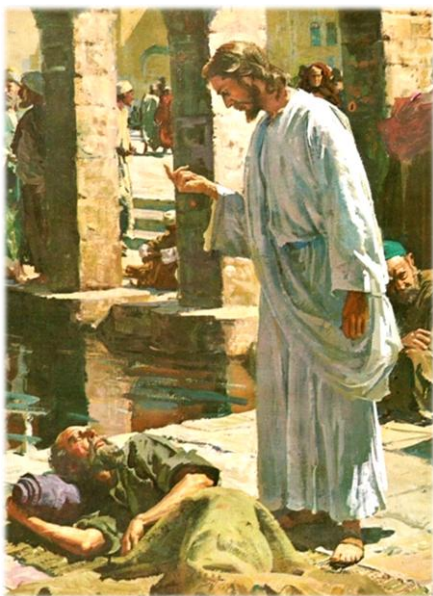
Sokan szeretnének valamit tudni az üdvösség elérése útjáról, de ki az, aki megbízható Biblia-ismeretekkel rendelkezik? Ez a tanulmány most segít ebben.

Nem azokkal kell akarni szombatoként találkozni, akiknek nincs szükségük rá, akik azt képzelik, hogy ők már eleget tudnak, hanem inkább azokkal, akik az igazság jobb megismerésére vágnak. Istennek nem tetszenek az önelégült hívők, akik azt képzelik, hogy már minden igazságuk megvan, és elfordítják fülüket az igazság hallásától. Így mutatta be őket az Úr:

„Ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem!; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen...” (Jelenések 3, 17.)

Új igazságok felismeréséhez alázatosság kell, sokan azonban szégyellik ezt mondani: Tévedtem, ezután másképpen gondolkozok és cselekszek.

Jézus nem a beképzeltet társaságát kereste, akik már el voltak tanítva, hanem akik éhesek és szomjasak voltak az igazságra. *„Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek. Elmenvén pedig, tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot! Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre.”* (Máté 9, 12-13.)

Szombatünneplés modern világunkban, Izrael állam határain kívül.

Csak a szombat és a szombatokra való előkészület napja van megnevezve a Bibliában; a többi napok, a hétköznapiak csak számozva voltak. A szombat héber nyelven **Sabbath**: az előtte való előkészületi nap naplementekor kezdődik, és másnap naplementig tart – az Engesztelési ünnep parancsára hivatkozva (III.Mózes 23, 32). Hogyan lehet arra előkészülni, hogy a szombat ne legyen megterhelve mindenféle nehéz munkákkal? Úgy, hogy amit csak lehet, az előtte való napon kell elvégezni.

Most, hogy teljesen más körülmények között élünk, mint az emberek több-ezer évvel ezelőtt Izrael országában, ezért a mai kornak és annak az országnak megfelelően kell a szombat parancsát is értelmezni, amelyben lakunk. Az önálló iparosnak és termelőnek valamivel könnyebb a szombat megszentelése, mint aki alkalmazott, magát leszerződte munkára, és nincsen szabad-szombatja. Ma már nagyon sok munkahelyen két szabadnap van a hétvégén, és az egy könnyebbség. Még a különböző korosztályú embereknek és a családoknak is a szombat megtartása más-más gyakorlatú lehet, a nyugdíjas embereknek jóval egyszerűbb, mint fiatal, családos embereknek.

Akiknek szombaton dolgozniuk kell, és most – pl. e tanulmány által – megismerik az Isten akaratát a szombatokkal kapcsolatban is, azok nem mehetnek egyszerűen ki az emberek közül remetének, hanem ott kell megállniuk a helyüket, ahol vannak.

Mindenesetre igyekezniük kell azon, hogy olyan körülményeket alakítsanak ki maguknak, hogy a szombatot mindig nagyobb mértékben meg tudják szentelni. Most sajnos egy olyan világban élünk, ahol az emberek legnagyobb része nem ismeri a Bibliát és Isten utasításait; van, aki sem a Bibliában, sem Istenben nem hisz. Mindenféle vallású ember van, akikkel együtt élünk, akik nem ismerik el teljesen Isten parancsolatait és tudomást sem akarnak szerezni róla, úgyhogy kénytelen az ember egymáshoz alkalmazkodni.

Mi nem tudunk kimenni ebből a világból, és a hitetleneket sem tudjuk kiküldeni a világból, szükségünk van egymásra, tehát szeretettel egymás segítségére kell hogy éljünk. *Szeresd felebarátodat, úgy, mint magadat szereted* – ezt tanította Jézus nekünk. Ez az elv a konfliktusokat fékezi. Mégis, az akadályok ellenére, meg lehet próbálni a szombat megszentelését, valamilyen módon. Vannak sokan, akik a kollégáikkal kicserélik a napot, ahol vasárnap is munkanap van. Van, aki munkahelyet változtat, ahol szabadra engedik neki a szombatot, esetleg kevesebb fizetést kap. Van, aki átképezteti magát olyan munkára, ahol szabad-szombat van. Van, aki egészségügyi vonalon és hasonló munkában helyezkedik el, ahol lelkiismeret-furdalás nélkül megronthatja a szombatot. Ilyen esetben természetesen bölcs dolog, ha a szabadnapját, vagy annak nagy részét pihenéssel és szent dolgokkal tölti. A három műszakban dolgozóknak még nehezebb a szombatok pontos megtartása.

Vannak tevékenységek, fontos, elkerülhetetlen munkák, amik az élet fenntartásához elengedhetetlenek, amiket – akár szeretünk, akár nem – minden napon végezni kell. Pl. a betegápolás, kórházak, gyógyszertárak akadályok nélküli működése, különbözőféle mentőszolgálatok, öregotthonok, gondozó otthonok és azok ellátása, ételmezés, ápolás, takarítás, különösen ezen a napon a vendégfogadással járó pluszmunkák stb. Vízellátásnak, áramszolgáltatásnak, fűtésnek funkcionálnia kell. Vízi-, hő- és egyéb erőműveket, mint

atomerómű, nem lehet leállítani. Az internet, a világhálózat is megy szünet nélkül az egész földkerekségen, de a posta és a telefon is üzemel. Ezek fontos szükségletek.

De a rendfenntartásához tartozó munkák is mind biztosítva kell legyenek egy országban, mint pl. a rendőrség, éjjeli őrség, tűzoltóság stb. Az utazással kapcsolatos gyakori munkák is beletartoznak; nem állhat le a szombatünnepők miatt a közlekedés, sem a forgalom-irányítók, sem a közlekedő eszközök: repülő, hajók, vonatok, buszok, villamosok, benzinkutak, autómotók stb. Az iskolák is funkcióképesek kell hogy legyenek, a tanári kar munkája és az iskolák ellátása, étkezések stb. Különösen a nagy városokban az embereknek szükségük van egymásra, egymástól függünk, épp ezért sok munkát el kell végezni.

Az állatkeretekben és az állattenyésztésben is vannak mindennapos munkák, amik elkerülhetetlenek, legeltetés, etetés, fejés, a tej elszállítása, feldolgozása, az állatok pucolása stb.

A földművelőknek, a kertészeknek is a melegházakban fűteni, szellőztetni, locsolni kell... Körülményeinkhez mérten, a felebaráti szeretet kiélése miatt, a szombatünnepülésünket meg szabad és meg kell reformálni. Már Jézus is sokat változtatott az akkori vallásfelfogások ellenére.

Gyűlöltek, kergették és meg is akarták ölni érte, hogy, szerintük a szombatot megrontotta. Szombaton nem áll meg semmi a természetben és a szervezetünkben sem. Éhesek és szomjasak vagyunk, a testi szükségleteinkről gondoskodnunk kell. Az anyagcserénk működésben van, lélegzünk, a szívünk ver; a méhek is szorgoskodnak, minden mozog és működik. Földünk is forog, az időjárás is változik, a Nap pedig szünet nélkül ragyog, és ezeket mind a mi Teremtő Urunk tartja fenn, hogy az embereknek jól legyen dolga.

Itt röviden álljunk meg. Izráel népének Isten a következő parancsot is adta: „*Hat napon munkálkodjál, a hetedik napon pedig pihenj; szántás és aratás idején is pihenj!*” (II. Mózes 34, 21.)

Csak az tud, és csak az mer egy ilyen parancsot kiadni, akinek az időjárás szabályozása is hatalmában áll. Ezt csak a Mindenható Isten, az egyedüli igaz Isten teheti meg. Izráelben Ő gondoskodott arról is, hogy az időjárás a többi napokon kedvező legyen. Tudjuk, hogy több alkalommal is, Jézus szavára a tenger lecsendesedett, hatalma volt a természeti erők felett. Arról is van ismeretünk, hogy Jónás próféta nem akarta elvinni Isten üzenetét Ninivébe, és az ellenkező irányba menő hajóra szállt fel. De ott olyan vihar keletkezett, hogy már a hajó majdnem elsüllyedt. Ő aludt, de felköltötték, hogy ő is könyörögjön az ő Istenéhez. Ekkor elmondta nekik, hogy ő a hibás, mert az ég Istenének parancsa elől menekül; dobják csak be őt a tengerbe, és akkor megmenekülnek. Be is dobták, és erre a vihar tombolása leállt. Ilyen erős a mi Istenünk, Akinek az időjárás felett is hatalma van (lásd Jónás 1. részét).

Természetesen Isten most is meg tudná tenni azt, amiket Izráel akkori területén megtett, de ahhoz egy egész országnak, vagy az egész világnak el kellene határoznia, hogy az Isten akarata szerint akar élni. Ez azonban csak utópia.

Folytassuk, hogy miket kell megtenni sajnos szombatokon is.

A családotknál is van sok elkerülhetetlen tennivaló. Anyáknak a csecsemők gondozása, tisztába-tevése, szoptatás; a családot is el kell látnia élelemmel –még akkor is munka az, ha elő van főzve, és csak a hűtőszekrényből kell feltálni,

melegíteni, elmosni, elpakolni. Saját maga elkészülésével is sok időt tölt el az ember: toalett, mosdás, öltözködés, fésülködés a hosszú-hajúaknak stb.

Hogyha valaki **házi bibliakört szervez otthonában**, vagy másvalakinél, ahol több ember találkozására ideális körülmények vannak, de ahova el kell utaznia autóval, busszal, vagy vonattal, ezek mind törődések, és lényegében munkák, amit azonban egy magasabb rendű parancs, a megmentő szeretetparancsa érdekében meg kell tenni. Amikor vakbuzgó, akkori hívó emberek Jézust vádolták, mert egy 38 év óta fekvő-beteget szombaton meggyógyított, a következőket mondta nekik: „**Az én Atyám mind ezideig munkálkodik, én is munkálkodom.**” (János 5, 17.)

„**Aki nékem szolgál, engem kövessen: és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is!** És aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.” (János 12, 26.) Kiket mond Jézus szenteknek? Akik elkülönítették magukat, hogy a Jézus hitét tartsák meg:

„**Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét!**” (Jel. 14, 12.) Nem elég világos ez, hogy nekünk a Jézus hitét kell megtartani, és nem valamilyen egyházaknak a tanítását? **Nekünk tovább kell lépni annál, mint az akkori és a mostani egyháztanítók!** Jézus ezeket tanította: „**Mert mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok (ismeretetek) nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába**” (Máté 5, 20.)

Ha Jézust követed, természetes, hogy gyűlölni fognak a testvéreid: „**Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt tinálatoknál.**” (János 15,18.) Jézus világiaknak nevezte a hívőket, akik gyűlöltek Őt és nem követték.

Egy másik szombaton pedig egy megszáradt kezű embert gyógyított meg Jézus, és mondta:

Szabad szombat-napon jól cselekedni.

És ezt is mondta: „**Nem olvastátok a törvényben, hogy szombatnapon megtörik a papok a szombatot a templomban, és nem vétkeznek?**” (Lásd Máté 12, 5-14.)

Az ó-szövetségbeli papoknak a szombatokon volt a legtöbb munkájuk. Sok és nagy állatot kellett áldozni: leölni, lenyúzni, kipucolni, feldarabolni, megmosni, megsütni, tüzelni, kihamuzni, az állatok maradványát eltakarítani és a táboron kívülre szállítani, lefürödni, átöltözgetni stb. Az ember-tömegeket kontrolálni kellett, hogy nem tisztátalanok-e, ami az ajtónál-lók munkája volt. **Minden szombaton 12 kovásztalan kenyeret kellett frissen sütni a papok eledeleként**, és a tiszta aranyból készült, szentkenyerek asztalára felrakni.

„**Szombat-napról szombat-napra rakja fel azt a pap az Úr elé szüntelen: örök szövetség ez Izráel fiaival. Azután legyen az Ároné és az ő fiaié, akik egyék meg azokat szent helyen, mert mint igen szentséges, az övéké az – az Úrnak tűzáldozataiból, örök rendelés szerint.**” (III. Mózes 24, 5-6. 16-17.)

Egy prédikátor hívott fel telefonon az egyik szombat este, mert missziós jellegű anyagokra volt szüksége, és közben elpanaszolta, hogy nagyon nehéz napja volt, csak most ért haza autóval. Egy távoleső kis gyülekezetbe volt kirendelve, és 500 kilométert kellett utaznia. Csak tizen-valahányan voltak ott, és azok, akik régóta tudják már, amit nekik valaki is elmondhat. Én ezt mondtam neki: Nem azokat kell tanítani, akik már úgyis tudják, amiket mondasz nekik. Ha ezt az erődöt is és minden hasznos képességedet a vesztükbe rohánók emberek megmentésére investálnád, és az örökkévaló

evangéliumot hirdetné nekik, akkor hasznos lenne a szombatod, nem kellene fizetésért prédikálni, hanem Jézus, az Ő ígéretei szerint, kirendelné szükségleiteidet.

A bűnösök megtéréséért jött Jézus – tehát az emberek megmentésén szabad és kell is fáradozni. A hívőknek nem kell magukat lelki gyámság alá helyezni, szabad önállóan a Bibliát olvasni, megbeszélni és esetleg házi Biblia-körök keretén belül tanítani, ahol mindenki beleszólhat. Éppen ilyenekre adta ígéretét Jézus: **„Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”** (Máté 18, 20.) Beszélgetés, kérdezőtetők közben tudnának a hívők maguk is tanulni és ismeretekben fejlődni. Sokkal több örömben volna részük, minthogy évtizedeken keresztül a gyülekezeteikben mindig ugyanazokat az arcokat látják, és végül is, mivelhogy nem szaporodnak, előbb-utóbb kihalnak. A jó gyümölcsfa az terem! – és ez a hívők feladata: növekedni, gyümölcsözni, az ismeretekben érni, nem pedig ismételtetni mindig csak a régit. Pál apostol is karikatúrájával erre intette a hívőket: nem kell a cumis üvegnél maradni, hanem fel kell nőni!

Zsid. 5. 12-14: *„Mert noha ezidő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, mint akiknek tejre van szükségetek, és nem kemény eledelre. Mert mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédeiben, mivelhogy kiskorú. Az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzéseik a jó és rossz között való különbség-tételre.”*

Hogyha utánagondol az ember, akkor hamar rájön, hogy a szombati nyugalom a gyakorlatban időről időre kisebb-nagyobb változáson ment át. A bűn betörése előtt az Édenkertben a szombatok megszentelése másra irányult, mint most. Hétköznapokon az emberpár kigondolhatta magának foglalatosságokat, pl. úszni, hegyet mászni, állatokkal játszani... Amerre elvándoroltak megismerkedhettek az új növényzettel, ha kedvük volt, építhettek maguknak itt-ott egy kerti kunyhót. Az élmük beszerzésével volt egy kis munkájuk, mindenestre nem voltak sem fizikai, sem szellemi terhek alatt. Pihenésre mindig volt elég idejük, fáradságos munkát csak a bűnbeesés után voltak kénytelenek végezni, miután a föld meg lett átkozva miattuk. Szombatjaik nem sokat különböztek, hiszen teljes nyugalomban éltek Istennel. Esetleg több időt tölthettek el a Teremtőjükkel, a jövődöbéli Jézus Krisztussal.

Izrael lakóterületén, amikor Isten irányítása alatt voltak, ahol az Isten polgári törvénye is érvényben volt (az ítélet-hozatal és a büntetés is), akkor teljesen az Isten parancsolataihoz kellett szabni magukat. Amikor azonban idegen uralkodók leigázták őket, vagy fogságba kerültek, akkor az idegenek törvénye alá kerültek, és volt, hogy nem tarthatták magukat tovább a szombat parancsához, de olykor-olykor mégcsak tisztán sem tudtak étkezni. **„Asszíriában tisztátalan esznek.”** (Hóseás 9, 3-5.) Dániel és néhány társa a babiloni király udvarában csak Isten csodálatos segítségével kapták meg az engedélyt, hogy tisztán étkezhessenek, és – a komplikációk elkerülése végett – **inkább teljesen lemondtak a húsokról és a főtt ételekről, és sokáig csak nyerskoszton éltek, minimum 3 évig, a kiképzésük alatt** (Dániel 1, 8-16).

A középkorban, amikor az emberek a Bibliához még nem tudtak úgy hozzájutni, mint most, sőt pápai Bullák tiltották meg a Szentírás lefordítását és olvasását, akkor hosszú időn

keresztül úgy a szombatok megszentelése, mint a tisztátalan ételek tilalma, valószínű, sok helyen feledésbe merült, és lehetetlenné vált azok megtartása. Ezek nem tartoztak a morális bűnökhöz, embertársaikat nem bántották meg vele; így hát ezirányban a **tudatlanság idejét valószínű elnézi nekik az Isten** (Apcs. 17, 30). Isten elleni bűnök maradtak azok ugyan továbbra is (III. Mózes 5, 17), de a tudatlanságból elkövetett bűnöket a Jézus keresztáldozata befedezte, Ő szenvedte el a büntetést azok helyett.

A reformáció idejében a helyzet változni kezdett, amikor Luther Márton és mások is a saját népük nyelvére lefordították a Bibliát. Luther az Új-Testamentum fordítását 1521-re, az egész Szentírást pedig 1534-re végezte be.

Kisebbségi szombat-ünneplő csoportok mindig léteztek, tisztán étkezők is, azonban a heti szombatok megszentelésére, amiről tudunk, már csak 1800 körül jöttek rá, és csak néhány kis felekezet egy része kezdte megtartani azt. A baptisták közül voltak szombat-ünneplők, akiktől több kis felekezet átvette, mint később a hetednap adventisták. Ezek 1863-ban alapítottak egyházat, és hitelveikbe bevezették, de ők is csupán a heti szombatokat ismerték el. Az nem ment olyan gyorsan. (Miller Vilmos 1843 és 44-ben, vagy 50 ezer emberrel együtt 3-szor a Jézus visszajövetelét várta és hirdette – elvileg az ő munkája nyomán álltak elő az adventisták – de ő **egészen haláláig, csaknem a századfordulóig, sohasem fogadta el a szombatot.**)

Kezdetben voltak úgy szombat-, mint vasárnap-ünneplő adventisták. A szombat kezdetét először este 6-tól másnap este 6-ig tartották, később vették át a naplementtől naplementig való ünneplést, valószínű a hívő zsidóktól.

Istennek azonban nemcsak a heti, hanem a nagy ünnepi szombatjait is helyre kellene állítani még a Jézus visszajövetele előtt. Biztosan nagy örömet okozna az Úrnak, ha sokan felismernék ezeket, és az Úr szombatjait tiszteletben tartanák és méltatnák.

A szombatok megtartásában Jézus idejében is nagy különbségek voltak. A zsidó papok magyarázata más volt erről, mint a Jézusé. Ő azt mondta, hogy **szabad szombatnapon jót cselekedni**, a bajbajutottakon segíteni kell. **Jézus gyógyított és tanított is szombat napokon.** Egyszer úton volt tanítványával, azok megéheztek, és érett kalászatokat tépdelték le, kimorzsolták és eszegették. Látva ezt, a farizeusok mondták Neki: **Tanítványaid azt cselekszik, amit szombaton nem szabad tenni:** „aratnak, csépelnek és őrölnék” – kicsiben. Jézus azonban megvédte őket, és magyarázta nekik, hogy szükség esetén lehet figyelmen kívül hagyni a parancsot, úgy, mint Dávid is tette, amikor menekülésben volt és megéhezett (lásd Máté 12-ben).

A zsidók úgy magyarázták, hogy csak akkor szabad szombatot rontani, ha életmentésről van szó. Jézus ezt kiszélesítette és a hosszú-idő-óta betegeket is meggyógyította, akik nem voltak betegségük miatt élet-halál között. **Szabad szombatot jót cselekedni** – mondta. Ha valaki ezt elmulasztja, vétkezik: „**Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak**” (Jakab 4, 17).

Jól figyeljenek fel arra, amit most hallhatnak!: Istennek némely parancsai, a körülmények miatt, néha keresztezik egymást. **Az emberségességhez tartozó parancsai magasabban állnak a többi parancsainál.** Ezt Ő gyakorlatban bemutatta, amiért a rövidlátó hívők elítélték Őt. A szombat pihenés-parancsa, úgy az emberek, mint az állatok számára adatott. Hogyha valaki a szombat parancsa jogán elmulaszt jót cselekedni – **legyen az akár a saját családja is – akkor vétkezik.** A szombat az emberek jóléte érdekében adatott, és nem azért, hogy Isten gyötörje vele az embereket.

Ma, ebben a modern és gépesített világban a szombatok megszentelését sokmindenben másképpen kell értelmezni, mint régen, Mózes idejében, amikor Isten látta el népét. Istennek sok olyan parancsával találkozunk a Bibliában, amik csupán egy bizonyos időre, bizonyos embernek, vagy embereknek szóltak (pl. **Mózesnek egyszer rá kellett ütnie a sziklára, hogy folyjon az ivóvíz, máskor meg csak beszélni kellett a sziklához** – az eredmény ugyanaz, de más a parancs). A manna-hullás idejében is több parancs volt.

Lásd II.Mózes 16. részében: **Naponként szedjék, és pedig arra a napra valót; de az előkészületi napon dupla mennyiséget kapnak és szedhetnek** (4-5); **szombatot ki ne menjenek szedni, senki se menjen ki az ő lakhelyéből a hetedik napon** (29); **a hatodik napon tegyenek el belőle másnapra, és ha sütni vagy főzni is akarnak belőle, azt még a hatodik napon csinálják meg, és ne szombaton; szombatot ne süssenek-főzzenek** (23-29). **Tűzet se gerjesszenek szombatot** (II.Mózes 35,3).

Ezzel meg lett különböztetve a szombat a hétköznapiaktól. **A parancsot Isten kísértésként adta, próbaként adta nekik, hogy megtudja, akarnak-e Neki engedelmeskedni, vagy nem** (lásd, 16, 4-5. verseket). A Miatyánkban is **próbának** értjük a kísértés szót: **ne vígy minket a kísértésbe**, vagyis próbába.

Később, szinte az ellenkezője volt parancsba adva, ami nekik a szombatot megkülönböztette.

Amikor bőven voltak állataik, és az Úrnak felajánlott áldozatokat ették, éppen a szombatok, a munkaszüneti napok voltak, amikor nem dolgoztak, tehát ráérték és a törzsükhöz tartozó emberekkel találkoztak, az Istentől meghatározott helyen. Olyankor, úgy, mint ahogy az Úr templomában a szolgálattevő papok állatokat áldoztak, leölték, süttették és ették, úgy ők is a lakhelyeiken az Istentől meghatározott helyen a Lévitákkal együtt – akiknek 48 városuk volt az egész Izráelben szétszórva – állatokat és kenyereket süttettek és ettek. Valahogy kívánatosan kellett eltölteniük a szombatot, hogy vágyjanak utána, és ne irtózzanak tőle.

6 napon át, a parancs szerint, munkálkodtak, de ha hétköznapiakon kellett volna elvinni az összes áldozataikat, akkor honnan gyűjtötték volna annyi embert, akik azt megeszik, hiszen a munkanapokon reggeltől estig dolgoztak (lásd Zsoltár 104, 23). Hány ünnepnapot kellett volna még a sok szombatjaikhoz ragasztani, hogy arra a bizonyos kiválasztott helyre elgyalogoljanak, áldozataikat elvigyék, és kedvük szerint húst is ehessenek.

Amennyiben sok jószáguk volt, természetesen nemcsak a szombatokon és ünnepeken ehettek húst, hanem saját maguk is a saját kapuikban vághattak állatokat, süthették, ették és szétosztották a kenyerekkel és az italokkal együtt.

Voltak olyan áldozatok, amiket szigorúan csak az arra kiválasztott helyen volt szabad áldozni. Hogyha egy pap, vagy ha az egész nép teljes egészében tudatlanságból vétkezett, és ha kitudódott, teljes tűzáldozatot kellett hozni. Egy fiatal ép marhát kellett leölni, és véréből a szentélyben hétszer a kárpit-függöny felé hinteni. A belei közötti zsírtját a vesékkel és a májon levő hárttyákkal együtt az égőáldozat oltárán el kellett füstölögtetni, a vért pedig az oltár aljára kellett önteni. Az állat többi részét mindenestől a táboron kívül, egy tiszta helyen – ott, ahova a hamut kihordták; mondhatnánk: a gyehennán – fával tűzelve kellett elégetni. **Egy főember, vagy közember bűnéért és vétekért való áldozatának húsát azonban a papok megehették** (III.Mózes 4-7 rész).

A bűnös és a nép, természetesen, a bűnért való áldozat húsát nem ehette – különben bűnre lettek volna serkentve, ha húst kívántak volna enni. **A dicsőítő hála-áldozatnak a húsát csak aznap ehették meg, ezért sok ember kaphatott belőle: Ami különben** (ezt a dicsőítő hála-áldozatnak a húsát illeti) **a húst illeti, mindenki eheti, aki tiszta** (lásd III. Mózes 7, 15-19; 19, 5-7).

A papok szombatot tüzelhettek, ölthették az állatokat, süttették a legfinomabb friss húsokat, de sokan azt gondolják, hogy csak a papok ettek-ittak jókat még a szombatokon is, a nép pedig közben éhezett, vagy silány másnapos húst kellett enniük, mert úgy képzelik, hogy a népnek meg volt tiltva a tüzelés és a sütés. **Nem, nem! Az csak a mannahullás 40 éves ideje alatt volt megtiltva, hogy valamilyen különbség legyen a hétköznapiaktól.**

Ha meg lett volna tiltva, akkor Istennek egy másik fontos parancsával kerültek volna szembe; mert az áldozati állatokat frissen kellett megsütni, és lehetőleg még aznap megenni. **Volt olyan áldozat, amit szigorúan csak a leölés napján volt szabad megenni, mint pl. a dicsőítő hálaáldozatnak a húsát és a páskha bárányt is.**

Volt olyan áldozat is, amiből, ha maradt, másnap is megehették, de harmad-napra a maradékot szigorúan el kellett égetni. Ha már az ünnep előkészületi napján (pénteken) kellett volna azon a meleg éghajlaton az ételeket szombatra elkészíteni, **másnapos hideg sült-főtt húsokat**, kenyereket, megsavanyodott leveseket, **silány, romlott ételeket** kellett volna a népnek enni **éppen az ünnepi szombatokon, akkor hogy lett volna a szombat gyönyörűsége és örömnapp?** (II. Mózes 12,16.) Nem lett volna kívánatos, hanem szomorkás, unalomtól fáradságos; alig várták volna már, hogy elmúljon, és naplementekor kezdtek volna tüzet rakni, mécses-világítás mellett állatot ölni, lenyúzni, szétvagdalni, sütni-főzni, későn éjszaka enni, mert hiszen **másnap reggel, a hét első napján menniük kellett dolgozni.** Nincs sehol szó róla, hogy hozzá kellett volna tenniük egy „vasárnapot”, hogy süthessenek, főzhessenek, jókat ehessenek, örülhessenek és vigadhassanak. Böjt-szombatjuk egy évben csak egyszer volt, az Engesztelés ünnepén, a 7-ik Hold-hónapjuk tizedikén.

Isten éppen a romlott ételektől óvta az embereket, többnapos húst tilos volt megenni. Az állatokat, mihelyt levágták, azonnal meg kellett sütni. Tudhatjuk miért: néhány órával a halál után beáll a hulla-merevség, és a hús feldolgozása nagyon nehéz lenne, az ízéből is sokat veszít, és utána a sütés ideje is megnövekszik.

Most is a vágóhidakon pl. a nagy állatokat mihelyt levágják, a fejét leveszik, azonnal lenyúzzák, a testet kinyitják, belsejüket kiürítik, aztán kettévágják, ami egy fél órán belül készen van. A hulla-merevséget nem tudják kiküszöbölni; azt úgy oldják meg, hogy a fél-marhákat egészen alacsony hőmérsékleten 2-3 hétre félreteszik, „érlelik” a húst; amikor az izom-merevség feloldódik, felvagdalthatják, és az üzleteket hússal ellátják. Ilyesmit egy meleg éghajlaton hűtőházak nélkül nem lehet megtenni, tehát azonnal sütni-főzni kellett és mindjárt fogyasztani. Egy példát látunk erre a Bibliában (I.Mózes 18,6-8).

Ábrahámot két angyal kíséretében meglátogatta az Úr, mielőtt Sodomát és a környező városokat tűzben elsüllyesztette. Ábrahám azonnal szólt Sárának, hogy gyúrjon olajos pogácsát, aztán a szolgának szólt, hogy vágjon le egy borjút; egy néhány szeletet kikanyarítottak belőle, rádobták a parázsra és kb. 15-20 perc múlva vihette a vendégeknek az enivalót, a húst, vaját, tejet és a kovásztalan pogácsákat.

Talán némelyeknek gondot okoz, hogy Isten a manna-hullás idején adott parancsokat megváltoztatta. Már említve volt, hogy Isten azokat a parancsokat próbának szánta, mert engedelmességre akarta őket serkenteni. De különben mindig újra találkozhatunk parancsokkal, amiket a különböző körülményekhez mérten aktualizálni kell. Pl. itt egy parancs:

„Ha valaki Izráel házából ökröt, vagy bárányt, vagy kecskét öl le a táborban, vagy aki őt a táboron kívül, és nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy áldozattal járuljon az Úrhoz az Úrnak hajléka előtt: vérontásként tulajdoníttassék az annak az embernek.” (III. Mózes 17, 3-7.) Később, amikor nagy területen laktak, Isten az Izráel minden törzsének meghatározott egy helyet, hogy bizonyos áldozatokat oda vigyenek, és csak ott eheték meg (V. Mózes 12, 5-7 és 17. vers). Hogyha túl messzire költöztek attól a kiválasztott helytől, akkor otthon is ehetek barmaikból, juhaikból – a kapuikban (21-27. vers). **Látjuk a körülmények miatti változó parancsokat?**

Egy másik parancs-változtatás a következő: Isten elhatározta (időszámításunk előtt 1957-ben), hogy Sodoma, Gomora és a környező városok gonosz lakosait tűzben elsüllyeszti. Lót és családját azonban kész volt megmenteni. Lót megpróbálta éjjel a családjá összes tagját rábírní, hogy jöjjenek és meneküljenek ők is, de azoknak csak tréfának tűnt, és nem mentek. Végül két angyal megragadta Lót és felesége és két hajadon lánya kezét, és kivitte őket a városból. Aztán megparancsolták nekik, hogy meneküljenek fel a hegyre, és **hátra ne nézzenek, hogy el ne vesszenek**. Lót ekkor alkudozni kezdett, hogy ne a hegyre, mert az messze van, az nehéz neki, meghal útközben; hadd meneküljön egy közeli kis városkába, Coárba. **Ekkor megengedte neki az Úr, hogy odamenjen, és őmiatta azt a városkát megkíméli. Amint látjuk, Isten változtatott a parancsán kivételes esetekben.**

Szombati napokon Izráelben bőséges ünnepi evés volt. Napjainkban is a hívő zsidóknak egyenesen meg van tiltva, hogy szombaton böjtöljenek, inkább a háromszori étkezést hozták szokásba, mert **az egy öröm-nap**.

Sőt Isten azt akarja, hogy **gyönyörűséget** találjunk a szombatban, ami többmindent jelenthet, hiszen az egy nagyon értékes ajándék. Végre egy kicsit szünetelhetünk a gondteli és nehéz munkáktól, végre több időnk nyílik a szeretett Bibliánkban olvasgatni, kutatni; esetleg találkozni olyanokkal, akik vágnak az Isten szava után.

Aki nem igyekszik azon, hogy legalább a szombatokon, valamilyen módon az embertársainak megmentésén fáradozzon, az alig tudja megérteni, hogy mit jelentsen **gyönyörűséget találni a szombatban**. Aki nem szerzett még megmentő munkából fakadó lelki örömeket, annál könnyen érthető, hogy alig várja már, hogy a szombatnak vége legyen, és pl. egy jó meleg vacsorát készíthessen, vagy valamivel szórakozhasson. De van olyan is, aki alig várja már, hogy elég ideje legyen arra, hogy másoknak örömet szerezzen, életmentő missziós anyagokat készíthessen, vagy valamilyen módon lelki felüdülést nyújtson. Aki Jézust teljes szívéből szereti és parancsolatait felismerve, hűségesen feltárja embertársainak, akik azt örömmel fogadják és megtérnek, az megtudja, mit jelent az igazi öröm, és gyönyörűséget fog találni a szombatban. Térjünk vissza témánkhoz.

Most nagy könnyebbségünk van a konyhában, mert amit megfőz vagy megsüt az ember, azt beteheti a hűtőszekrénybe, vagy hosszabb időre is a mélyhűtőbe, és ha kell, szombaton felmelegítheti. Ma többnyire rendelkezésünkre állnak befőttek és konzervek is, amik régen nem voltak. Ha szombaton a mi környezetünkben ma már legtöbb esetben nem muszáj főzni, ha ki tudjuk kerülni a sütést-főzést, az különösen a háziasszonyoknak igazi megnyugvás és öröm, nekik is nagyobb nyugodalmuk lehet azon a napon. (Többet is olvashatsz ezekről III.Mózes 4.-7. részekben; V.Mózes 12. és 15. részeiben.)

Mindenesetre a mai szombatünneplők többmindent nem jöttek rá a szombatünnepléssel kapcsolatban. A hasznalásból eredő munkavégzés és robotmunkák vannak Istentől megtiltva, és nem az, ami az ember élelmezésével kapcsolatos. Egyiptomból kijövetelük előtt már megtanította velük az Úr, hogy **még az ünnepi nagy szombatokon is, mint a pászka-szombaton, gyülekezésük napján, „ami eledelére való minden embernek, azt el lehet készítenetek”** (II.Mózes 12, 14-16).

A pászka-szombat még az Új-Testamentumban is **nagy szombatnak** van nevezve. Így is van megírva: **„Mert annak a szombatnak napja nagy nap volt”** (János 19, 31). **Az évenkénti ünnepek, azok főünnepeknek vannak nevezve** (II.Krónika 8, 13). **Tehát még a főünnepek szombatjain is, amik még a heti szombatoknál is nagyobb ünnepek, megengedte Isten, hogy az emberek eledelére való dolgokat elkészíthessük.**

Szombatra vonatkozóan a manna-hullás idején azt is megparancsolta Isten, hogy ne gerjessenek tüzet (II.Mózes 35, 3). Ezt csak amiatt rendelhette, hogy ne főzzenek – mert hideg ott nem volt! Vannak olyan vallásos hívő emberek, akik teljesen más éghajlaton, más körülmények között élnek, mint ahol és amikor ez a parancs, 3 és fél ezer évvel ezelőtt, a mannahullás idejében ki lett adva, és még ma is némely parancsot betű szerint akarnak megtartani.

Nemcsak a gázzal, vagy olajjal való tüzelést, hanem még az árammal-melegítést is tüzelésnek tartják, és mégcsak vizet sem melegítenek fel szombaton; esetleg egy nagy termoszban tartanak meleg vizet maguknak. Nem gyújtanak meg sem villanyt, sem gyertyát; de hogy szombat éjszaka ne legyenek teljesen sötétben, pénteken naplemente előtt gyertyákat gyújtanak. Isten parancsának ilyenfajta értelmezése nem lehet az ember örömére. Nekünk a Bibliát helyesen, logikusan kell magyarázni, a mi korunknak megfelelően kell értelmezni, mert Isten értelmes, gondolkozó embereknek írta azt le.

Nem szabad azt a látszatot kelteni, mintha Ő akarna ilyen körülmények között nem alkalmazható, embereket megalázó parancsokat ránk erőltetni.

A mannahullás idejében meg volt ígérve azoknak, hogy nem romlik meg szombat, amit előtte való nap a mannából megfőztek, de nekünk mára nincsen megígérve ez; ebből le kellene tudni vonatkoztatni, hogy nekünk az a parancs a mai időre nem szól.

Néhány példája által Jézus bemutatta, hogyan kell a szombat szentségét helyesen értelmezni és megtartani: mindig a körülménynek és annak az időnek megfelelően, amelyben éppen élünk. Akinek a Biblia a kezében van, az rájöhet, hogy Jézus nem más, mint a Teremtő, Ő szentelte meg a hetedik napot, Ő adta parancsba a szombat megszentelését, és Ő be is mutatta nekünk, hogy jócselekedetekkel és az emberek megmentésén munkálkodva tartjuk meg leghelyesebben azt. Nekünk a Jézus hitével kell megismerkednünk és az Ő cselekedő hitét kell megtartanunk és leutánoznunk! Figyeljünk jól oda mindig, hogy Jézus mit cselekedett és miket parancsolt, hiszen azzal ment el, hogy tanítsuk meg az embereket mindarra, amiket Ő parancsolt. Mit tanítsanak meg a hívők az emberekkel, ha ők maguk sem tudják? Kérdezz rájuk!

Máté 12, 1-15: „Abban az időben a vetéseken haladt át Jézus szombat-napon; tanítványai pedig megéheztek, és kezdték a kalászatokat tépni és enni. Látták pedig ezt a farizeusok, és mondták Neki: Íme, a Te tanítványaid azt cselekszik, amit nem szabad szombatnapon cselekedni. Ő pedig mondta nekik: Nem olvastátok, mit cselekedett Dávid, amikor megéhezett ő és akik vele voltak? Hogyan ment be az Isten házába, és ette meg a szentelt kenyereket, amelyeket nem volt szabad megennie neki, sem azoknak, akik ővele voltak, hanem csak a papoknak? Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombatnapon megtörik a papok a szombatot a templomban, és nem vétkeznek? Mondom pedig néktek, hogy a templomnál nagyobb van itt! Ha pedig tudjátok, mi ez: Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot! – nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat.

⁸ Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia.

⁹ És eltávozott onnan, és bement az ő zsinagógájukba. És íme, volt ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdezték Őt, hogy szabad-e szombatnapon gyógyítani? – **hogy vádolhas-sák Őt.** Ő pedig mondta nekik: **Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombat napon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt?**

Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombaton jól cselekedni!

¹³ Akkor mondta annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! És ő kinyújtotta, és olyan éppé lett, mint a másik. ¹⁴ A farizeusok pedig kimentek, és tanácsot tartottak Ellene, hogyan veszíthetnék el Őt. Jézus pedig észrevéve azt, eltávozott onnan. És követte Őt nagy sokaság, és Ő meggyógyította mindnyájukat.”

Ezeket mind szombaton tette meg Jézus, azért, hogy a későbbi hívők, mint mi most, tanulhas-sunk belőle.

Úgy látszik, sokan olyan fontosnak tartották a szombati semmit-tevésüket, hogy az éhes tanítványokat védő és a betegeket meggyógyító –szerintük szombat-rontó – Jézust képesek lettek volna megölni. Minden értelmes ember észreveszi, hogy ez a fanatizmus teteje. Ebből a dokumentációból nagyon fellelhető, hogy Jézus nemcsak az

életveszélyben levő betegeket gyógyította meg, **hanem minden beteget meggyógyított szombat-napon, akiknek csak szükségük volt rá.**

Most készült egy film Jézus életéről, és hozzáértő specialistákat kérdezgettek. Ezt mondták:

„Jézus a munkássága elején korán észrevette, hogy neki gyógyításra való képessége van; valóban, volt is vagy öt-hat betegség, amiket meggyógyított.” Ezek a kommentálók, úgy látszik, túl keveset ismertek és még kevesebbet hisznek el Jézus csodatetteiből.

Örült a sok beteg ember, hogy talált végre valakit, aki valóban gyógyítani tud, és özönlöttek utána, hogy legalább megérint-hessék. Akkor nem volt ilyen orvosi ellátás, mint most! De még ma is mennyi szenvedő beteg van, milyen sok fájdalmat kell elviselni, a fájdalom-csillapítók és kórházak mellett is – és mennyi pénzbe kerül. A juhokat legeltetik szombaton; és az ember mennyivel drágább a juhnál! **Szabad tehát szombaton jól cselekedni!** – ez Jézus Isten tanítása.

Nem elég nagy örömteli jócselekedet az, ha az emberek frissen elkészíthetik maguknak és gyermekeiknek az eledelüket szombaton?

Főképpen azokról van szó, akiknek nincsen hűtőszekrényük, vagy **egyéb nyomós okok miatt:** pl. ha pénteken túl későn érkezett haza a munkából; hogyha ügyintézés miatt az előkészületi napon nem tudott elegendő időt szakítani arra, hogy mindent elkészítsen; ha betegség érte; ha más bajba-jutottaknak kellett segítenie, ami elkerülhetetlen volt; hogyha jó misszió-lehetőség adódott, vagy sürgősen egy fontos tanulmányt kellett elkészítenie, amivel embereknek a Kriszushoz, az Igazsághoz vezetését előmozdíthatta; hogyha vendégek érkeztek, amire nem számított... Tehát sok más egyéb dolog történhet, ami akadályozhat valakit.

Természetesen szombaton jól kell érezzék magukat a hívő családok, örüljenek az Úr jóságának, dicsérjék Őt és örvendezzenek (lásd V.Mózes 8, 10). De nem azt mondta Jézus, hogy **„szombatnapon megtörik a papok a szom-batot a templomban, és nem vétkeznek?”** (Lásd Máté 12, 5-14.) Akkor abból az következne, hogy a többiek vétkeznek, ha szombaton tüzet gyújtanak, állatot vágnak, megsütik és megeszik? Isten tudta, hogy az emberek hajlamosak a túlkapasokra, épp ezért jó előre figyelmeztetett:

„Semmit se tegyetek az Ígéhez, amelyet Én parancsolok néktek, se el ne vegyetek abból, hogy megtarthassátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait.” (V.Mózes 4, 2; 12, 32.)

Jézus idejében a vallás-tanítók éppen átestek a lónak másik oldalára: nemhogy elmulasztották volna a szombat megszen-telését, hanem inkább fanatikusan, nagyon szigorúan megtar-tották, és olyan parancsokkal terhelték a hívő népet, amikkel megnehezítették az Isten-szolgálatot. Pl. Márk 7, 4-9:

„És piacról megjövén sem esznek, ha meg nem mosakodnak. **És sok egyéb is van, aminek megtartását átvették:** poharaknak, korsóknak, rézedényeknek és ágyaknak megmo-sását. Azután megkérdezték Őt a farizeusok és az írástudók: Mi az oka, hogy a Te tanítványaid nem járnak a **régiak rendelése szerint**, hanem mosdatlan kézzel esznek kenyeret? Ő pedig felelt, és mondta nekik: Igazán jövendölt felőletek, képmutatók felől, Ésaías próféta, amint meg van írva: Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívük pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudomán-yokat tanítanak, amelyek **emberek parancsolatai.**

Mert az Isten parancsoatját elhagyva, az emberek rendelkezését tartjátok meg: korszónak és poharoknak mosását; és sok egyéb efféléket is cselekesztek. És mondta nekik: Az Isten parancsolatját szépen félre teszitek, azért, hogy a magatok rendelkezését tartjátok meg.

Máté 23. 1-4: „Akkor szólt Jézus a sokaságnak és az Ő tanítványainak, és mondta: **Az írástudók és a farizeusok a Mózes székében ülnek. Ezért, amit parancsolnak néktek, mindazt megtartsátok és megcselekedjétek**” [amíg azt parancsolják, amiket Mózes leírt]; „**de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjétek, mert ők mondják, de nem cselekszik. Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik; de ők az ujjukkal sem akarják azokat megmozdítani.**”

Jézus nem azért jött, hogy a zsidó vallásban egy reformációt hajtson végre, ezzel csak az idejét és erejét elpazarolta volna, és a vallás tanítókat még előbb és még jobban magára haragította volna. Jézus azért jött, hogy az engedelmes emberek számára a megváltást, az üdvösség útját elkészítse. A papok böjtöltették a népet, és Jézus elmondott egy néhány dolgot, amiket főlegesen ráerőltettek a népre, de az összeset nem mondta el: **Sok egyéb efféléket is cselekesznek. De ők egy ujjal sem nyúlnak hozzá.**

Mik lehetnek ezek a sok effélék, amikhez ők egy ujjal sem nyúlnak, de másoktól megkövetelik?

Sokan próbálták már megoldani, hogy mik lehetnek ezek a sok effélék, de nem jöttek rá.

Pl. kitalálták a szombatnapi járó földet, hogy szombaton csak egy bizonyos távolságra szabad elmenni, kb. 1 km (Apc. 1, 12). Még azt a kis gyékényt, matracot (nyoszolyát), amin a 38 év óta a beteg ember feküdt, amit összegöngyölíthetett, azt sem volt szabad az embernek szombaton felvenni, a hóna alá kapni és magával vinni, miután Jézus meggyógyította őt. Jézus azonban éppen ezt mondta neki: **vegye fel, amin feküdt, és elmehet. Ezért Jézust halálra keresték, hogy szombat-rontás miatt megöljék** (János 5, 5-16).

Egy másik alkalommal, ahogy tanított Jézus szombaton a zsinagógában, ott volt egy asszony, aki, napra pontosan, 18 év óta meg volt görnyedve és nem tudott felegyenesedni. „És amikor azt látta Jézus, előszólitotta őt, és mondta neki: **Asszony, feloldattál a te betegségedből! És rátette a kezeit; és azonnal felegyenesedett, és dicsőítette az Istent. A zsinagógafő haragudott, hogy szombatnapon gyógyított Jézus, és ezt mondta a sokaságnak: Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek azért és gyógytassátok magatokat, és ne szombatnapon! Felelt neki azért az Úr, és ezt mondta:**

Képmutató, szombatnapon nem oldja el mindegyikötök az ökrét, vagy samarát a jászoltól, és nem viszi itatni? Hát ezt az Ábrahám leányát, akit sátán megkötözött éppen ma 18 esztendeje, nem kellett feloldani e kötélből szombatnapon? És amikor ezeket mondta, megszegyenültek mindnyájan, akik magukat Neki ellenébe vetették. És az egész nép örült mindazokon a dicsőséges dolgokon, amelyek Ő általa lettek.” (Lukács 13, 10-17.)

Tüzet sem volt szabad rakni, vagy sütni-főzni a szombaton.

Itt van ez a nagy dolog, hogy a papok a szombatokon tüzeltek, állatokat vágtak, sütötték és ették, miközben a népnek ugyanezt nem engedték meg.

Már olvastuk, hogy Isten az étkezéssel kapcsolatos dolgokat a szombatokon mindenki számára megengedte: **„ami eledelére való minden embernek, azt el lehet készítenetek”** (II. Mózes 12,14-16).

A papoknak muszáj volt tüzelni, áldozni és ehetek belőle – de a népnek ez tilos volt? Lehet, hogy üzleti okokból tanítottak így: ők jobban jártak akkor, hogyha az emberek elviszik a templomhoz a pénzt, és ott vásárolják meg az áldozati állatokat, a lisztet, olajat és a szőlő-italokat, és ott költik el a pénzüket, hogy jóllakjanak. A különböző pénzeket ott át kellett váltaniuk, és abból is lehetett **nyerészkedni.**

Jézust ez a nagy üzletelés úgy felháborította, hogy felborította nekik egyszer-kétszer az árusasztalait, és rájuk szólt, mert üzletházzá tették a templomot és rablók barlangjává (Máté 21,13; János 2,16). Amint látjuk, a vallási gyakorlataik hibásak voltak.

A szombat-ünneplésük sem volt helyes, nagy terheket raktak az emberek vállaira. Szombaton még a búzakalász evését is munkának minősítették, de még a gyógyításokat is. Az Isten parancsainak értelmezése nem volt helyes, ki volt csavarva. Így érthetjük meg Jézus felhívását, amit a zsidók főemberének, Izráel tanítójának, Nikodémusnak mondott:

„**Ne csodálkozz azon, hogy azt mondtam néked: Szükség néktek újonnan születnetek... Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket?**” (János 3, 7-10.)

Nem azt mondta Jézus, hogy szükség néked, hanem szükség néktek. Izráel minden tanítójának szükséges újonnan születnie. Rosszul tanítjátok a népet, a ti tanításaitok ferdék, ezért a ti cselekedeteitek sem helyesek. A népet olyan helyzetben látta Jézus, mint a **pásztor nélkül való juhokat; az Íge új értelmezésére van szükségetek. Újra kell kezdenetek megtanulni az Isten akaratát, mint egy újszülött.**

A szombat megszentelése terén is új átgondolásra, az **értelmük megújulására** lett volna szükségük. Nekik fel kellett volna tudni fogni azt, hogy **Isten szombaton is irgalmasságot akar, és nem áldozatot, terheket** (lásd Máté 12, 7). A papok a néptől áldozatkésztséget követeltek meg, de saját maguktól nem, mert ők a szombatokon is nyugodtan ettek-ittak, tüzeltek, sütöttek, melegedtek.

A hívők számára egy óriási áldozat az, hogy hat napon át dolgozniuk kell, és nehezen jutnak egy jó ételhez; amikor azonban nem kell robotolniuk, amikor végre nyugodtan, élvezettel ehetnének, akkor meg van tiltva, hogy elkészítsenek egy jó eledelt. **Isten nem terhelte meg így az embereket, hanem az emberek-alkotta egyházak találtak ki plusz-parancsokat, és ők terheltek meg a hívőket, mind a mai napig.** Jézus bemutatta, hogy Ő szombaton is jót cselekedett, gyógyított, tanított, úton volt, és a **papoktól, egyháztanítóktól elrendelt terhektől eltanácsolta az embereket.**

A vallás-tanítók ma sem a Jézus akarata szerint tanítanak. Az Isten jó parancsaira, amik javunkat szolgálják, azokra nem figyelnek, és ahelyett a körülményekhez nem passzoló emberi rendelkezésekkel terhelik a hívőket. Ahogy megért valamit az ember, aszerint hisz és cselekszik, vagy helyesen, vagy pedig rosszul. Ezért fontos az Íge helyes értelmezése, **a Jézus hite** szerinti igazság ismerete. Jézus, mint az *Igazság Lelke*, el akar minket vezetni minden igazságra.

Máté 11, 28-30: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugtatlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok; és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.*”

Akiket Jézus magához hív, érthető, hogy azokat valahonnan hívja. Azok tehát eddig nem voltak az övéi, hanem az egyházakéi voltak. Hívőkhöz beszél, akik hamis vallásos terheket viselnek fölöslegesen, amikbe belefáradtak. Bensőjükben nyugtalanok, hogy amit hisznek és tesznek elegendő lesz-e az üdvösséghez. Jézus nyugalmat kínál fel a zaklatott egyházi terhek, szokások, ceremóniák és egyházi épületek és gyülekezetek helyett.

Jézus bemutatja magát, hogy **Ő szelíd és alázatos szívű**, tehát nem olyan, mint akik nehéz egyházi terhekkal magukhoz kötik híveiket, megterhelik az emberek lelkiismeretét, szolgáltatják őket, és **vásárt üznek belőlük.** Pénz- és hatalmivágy a képmutató törekvésük. II.Péter 2, 3: „**És a telhetetlenség miatt költött beszédekkel vásárt üznek belőlük.**”

Költött beszédek azt jelentik, hogy tanításaik félremagyarázott Biblia-szövegekből erednek. Nem jelenvaló igazságok, nem időszerű helyes magyarázatok, hanem kitalált beszédek.

Pl. Vízkeresztségnél azt mondják, hogy szövetséget köt az ember Jézussal. Nem, nem! Egyszerűen egy egyház-nevet vett fel valaki a víz-kereszttség által, egy egyházzal kötött szövetséget, és nem Jézussal. Sem Jézus, sem mások, akiket János vízbemerített, az által nem vettek fel egyház nevet.

A Jelenések angyali üzenete szerint egy valamelyik **egyház nevével bélyegezte meg magát a megkeresztelt**, amit nem lett volna szabad megtennie, amitől Jézus óvni akarja. **Az is iszik az Isten haragjának borából, aki a fenevad képét és bélyegét felveszi, és kinlódik, ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi.** Lásd az üzenetet Jelenések 14,9-11-ben. Az egyházakhoz tartozók valamelyik egyház-névvvel bélyegezték meg magukat. **Világos ez?**

Bizonyára ezt kevesen ismerik, mivelhogy a vallás-tanítók, a Szent-Írások-tudói a Jelenések tanulmányozásától általában eltanácsolják az embereket, hiszen ők is csak keveset tudnak belőle. Magyarázatuk ritkán lehet helyes, mert – ismeretük híján – nem tudják a Biblia ossztanításába beleilleszteni.

Az Igazság Lelkétől kelleme tanulniuk, a Lélektől újonnan születniük. és mint egy újszülött csecsemő, a kisebb igazságokat be kellene tartaniuk, engedelmeskedni kellene. Mindehhez alázatosság szükséges, és akkor kaphatnának keményebb lelki eledelt. Nem elég egyhelyben topogni, hanem az igazságban járni, fejlődni kell, nagyobb ismeretekre kell szert tenni, aztán tudnának másokat is az igazsághoz vezetni. Azok akik nem ismerték fel eddig a Jézus parancsait, akik a vallásukba belefáradtak, Jézushoz jöhetnek és nyugalmat találnak. A vallás igája helyett **az Ő könnyű és gyönyörűt adó igáját kínálja fel**, hogy néki engedelmeskedjünk. Tehát Jézus hív magához, halld meg az Ő szavát: **Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok.** Ez az olvasott Máté szöveg rövid magyarázata.

A vallás tanítóit elítélte, újjászületésre és értelmi változásra szólította fel. **A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért. Azért az embernek Fia a Szombatnak is ura.** (Márk 2, 27-28.) Mielőtt Jézus ezt kijelentette, nem Őt vádolták meg a szombatrontással, hanem a tanítványait, tehát nem csak magára vonatkoztatta, hogy csak Ő lenne a szombatnak az Ura, hanem azok is. **De akkor lényegében mi is, minden ember fia a szombatnak is ura.**

A szombat parancsánál a körülmények miatt lehet, és sok esetben muszáj változtatásokat beiktatni. Csak akkor válik bűnözéssé, ha valaki tud róla, és meg is tudná tartani, de dacol Istennel, és más napot akar ünnepelni helyette. Jézus, az Úr azt akarja, hogy szombatokon testileg-lelkileg felüdüljön minden ember, jól érezze magát **egész családjával együtt, és még az igavonó állatok is ki legyenek kímélve.**

A mai szombat-ünneplő zsidók és keresztények a régi rosszul magyarázott egyház-tanításokat átvették, és sohasem jöttek rá a helyes értelmezésére. Pl. szigorúan meg van tiltva nekik a sütés-főzés. Hidegben pedig, mivelhogy tüzet nem gyújthatnak, közülük sokan fagyoskodnak. Így hát mind a mai napig az Isten engedményét, parancsát félreteszik, és az emberi rendelkezéseket tartják meg. **Sok egyéb efféléket is cselekednek** – mondta Jézus. A TV-ben egy kisgyermek elmondta, hogy ők még a törlopapírt is már az előkészületi napon letépkedik.

Jézusnak az újjászületésre való felhívása a szeretet nélküli szombatünneplésükre is vonatkozott, és arra ma is vonatkozik. Milyen szombatünneplés az, ha a gyermekek nem tudnak annak örülni és az egész héten robotoló szülők sem? Éppen a nyugalom és öröm napján el van tiltva tőlük a friss meleg eledel, amikor végre együtt van a család?

Emlékszem, gyerekkoromban a szombatünneplő szomszédra, amikor még nem voltak hűtőszekrények, nyáron a kerekes kútba engedték le a főtt-ételt, különben sokszor megromlott, megsavanyodott, és ki kellett dobni. Leginkább csak száraz étel és kenyeret lehetett enni. Milyen szombati öröm az, ha valakit szenvedés, vagy károsodás ér a szombat ünneplése miatt?

Hallhattunk olyanokról, akik nem engedték iskolába a gyerekeiket a szombatokon, és amiatt minden hónapban magas pénzbírságot kellett fizetniük. Voltak, akiket kidobtak a jófizetésű szakmunkájukból, és ahelyett felepézésért, nehéz alkalmi- és segédmunkákat kellett vállalniuk, és a családjaik nagyon sokat nélkülöztek emiatt. A gyülekezetük még a kis fizetésüknek a tizedét is elfogadta tőlük.

Aztán, sok-gyerekes apák, hogy szabad-szombatos munkahelyet találjanak, messzire elutazva keresték meg szűkösen a pénzt a család számára. Még a hétvégére sem tudtak mindig

hazamenni, csak ritkán, és akkor is csak éjfél körül értek haza, nagy fáradtan; nem voltak jó utazási lehetőségek. Akkor még nem volt öt-napos munkahét, mint most van sok helyen, Minden ilyen esetben az anyákra hárult a sok gyerek gondozásának és nevelésének minden terhe. **Sokan csak nagy áldozatok árán tudták és tudják megtartani még ma is a szombatot.** Ezen el kellene gondolkozni, és amit csak lehet, helyesbíteni rajta.

Egy ilyen **önfeláldozó** szombatünneplést természetesen nem lehetett örömmel továbbmondani sem, inkább takarni kellett – mert hol van elrejtve benne az áldás és a nyugalom? Pontosan ilyen helytelen vallás-magyarázatokra hívta fel a figyelmünket Jézus: „**Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek. Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.**” (János 3, 20-21.)

Aki hamisan cselekszik, a Szent-Írás helytelen magyarázata miatt, annak meg kell térni, megfordulni, irányt változtatni, újjá kell születnie. „Változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” Az elménkel tehát újra át kell gondolni a helyzetet, hogy az adott viszonyoknak megfelelően, a Jézus szeretet parancsához hűen, helyesen cselekszünk-e vagy nem (Róm. 12, 2.)

Pál apostol, aki többnyire nem emberi tradíciók után ment, hanem Jézustól tanult, a következőket jelentette ki azokról, akik a családjuk megélhetéséről nem gondoskodtak, csakhogy Istennek – az akkori ő-esetükben helytelenül értelmezett – szombatra szóló parancsát minden körülmények között, áldozatokon keresztül is megtartsák:

„Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő házanépéről gondot nem visel: az a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél.” (I.Timóth. 5, 8.) Isten fontosabbnak tartja tehát az ember családjának jólétét, mint a nyugalomnap parancsát. Ének:

„*Mondd, mit érlel annak a sorsa, akinek nem jut kapanyél?, Akinek bajszán nem billeg morzsa, aki éhes-gondok közt henyél?*”

Ezek a munka-nélküliek, akiknek éhezik a családjá, mert nincs munka-lehetősége, vagy akik szombattal nem hajlandók munkát vállalni, és amiatt kell a családjuknak nagy hátrányokat szenvedni.

Lehet szombatot rontani és nem vétkezni és jócselekedetnek nevezni azt. De lehet szombatot ünnepleni és elmulasztani a családról való gondoskodást, ami békétlenséget, szomorúságot eredményez, ami rosszabb mint a szombatrontás! – sőt a jóra való törekvés elmulasztásának a bűne lehet az.

Péter és Pál idejében sok hívó szolgaságban élt. Ismételten nyugtatták őket, hogy ne háborogjanak, hanem engedelmeskedjenek az uraiknak, még a kegyetleneknek is. Ma is a legtöbb hívó elkötelezte magát munkára. A szabad-szombatot meg kell próbálni megkapni, és megtenni, amit lehet. De ha nincs más kiút, akkor kénytelen az ember szombaton is dolgozni, hogy magát és családját ellássa. Ezt a szükségállapotot Jézus elnézi, ez világos kell hogy legyen.

Ha pedig szabad-szombatot kap, arra kellene törekedni, hogy, amennyire erejéből és képességéből teheti, mások megmentésére használja, és nem gyülekezetbe-járásra. Ott azokat hallja

ismételten, amiket már tudnia kellene. *Már régen tanítóknak kellene lennetek, és nem tejet cumizni* – írja Pál apostol karikatúrista módon (lásd Zsid. 5, 12-14). Rengeteg örömtapasztalatot elmulaszt, aki nem látogatásokra és házi Biblia-körben való olvasgatásokra használja fel idejét.

Titus. 2. 9: *A szolgálakat intsed, hogy az ő uraiknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvüket keressék, ne ellenkezzenek.*
Efézus. 6, 5: *Ti szolgálak, engedelmesek legyetek a ti test szerint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyenességében, mint a Krisztusnak.*
Kolossé. 3, 22: *Ti szolgálak, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak... szíveteknek egyenességében, félve az Istent.*

I.Péter 2. 18: *A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is.*

Ilyen esetekben, amikor a megtért emberek más urak szolgálatában álltak, bizonyára sokszor szombatokon is dolgozniuk kellett, mégis az apostolok teljes engedelmességre szólították fel őket. Mit mondott Jézus a szombattal kapcsolatban, amikor útközben a tanítványai megéheztek, kalászatokat téptek, és a „vaskalapos” hívők őket megvádolták?

Ha tudnátok, mit jelent: Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot! – nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat. Nem azt akarta Isten, hogy a hívők feláldozzák magukat a szombat-ünneplésükért. A szombat az emberiség hasznára és örömére adatott!

Volt a szomszédunkban egy fiatal prédikátor, akit behívtak katonának, de ő tisztán akart étkezni és a szombatnapot szabadra akarta kapni. Nagy testi-lelki **meghurcoltatás** után 4-8 évi fogságra ítélték, és a legnehezebb, a veszélyes kényszermunkát kellett végeznie kőbányában, ahol a munkások sérülések miatt sok vért veszítettek, és sok energiára volt szükségük. Én kisgyerekként úgy hallottam, hogy hite miatt szenved, de hitét már feladta. Esti imámba minden nap belefoglaltam őt, hogy megtérjen. Nem sokáig bírta, és egy pár hónap után beadta a derekát, megette a tisztátalan ételeket, hogy meg ne haljon. A büntetést is el kellett szenvednie, a szombatot is meg kellett rontania, és utálatos ételeket is meg kellett ennie, amiket életében addig sohasem evett. De ekkor a gyülekezet vezetősége – nemhogy bátorította volna, hogy ne féljen, az Úr nem hagyja el őt, hiszen Ő tudja, mit jelent ártatlanul szenvedni –, hanem a közösségből kizárta. Valószínű, hogy a börtön-büntetése lejárta után, soha többé nem vette fel gyülekezettel a kapcsolatot. Ma már megértem őt, és remélem, hogy Istennek sohasem fordított hátat.

Nem ő volt egyedül hite miatt a kőbányában, hanem mások is: voltak, akik sok évet töltöttek a fogságban – ha túléltek. Sok keserves tapasztalatot kellett a szombatért a hívőknek átélniük, nemcsak a háború ideje alatt, hanem később, még azután is. Csupán azért, mert – a meglevő körülményekhez mérten – nem tudták helyesen értelmezni az Isten parancsolatait.

„Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot!”

Isten meg fogja jutalmazni ezeket a hithősöket, akik szenvedtek az igazságért, a szombatért, de helyesebb teológiai ismeretek mellett sok **áldozatot és szenvedést** elkerülhettek volna, **családjaikkal együtt.**

Pál apostol (a Zsidókhöz írt levél 11-ben) leírja az akkori hithősökről, hogy mi mindent állottak ki. Jézus bátorítja a szombatünneplőket, hogyha futniuk és menekülniük is kell néha a hitük miatt, imádkozzanak, hogy ne télen és ne szombaton kelljen futniuk (Máté 24, 20).

Jézus nem azt mondta, hogy szombaton sohasem fog kelleni nektek menekülni, hanem kérjék, hogy legalább ne akkor kelljen futniuk. „E földön nyomorúságotok lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot.” (János 16, 33.) Hogyha a hívőket kikerülne minden rossz, akkor a gonoszok is látszatból megtérnének, de Isten nem akarja képmutatókkal megtölteni a mennyországot. Inkább Jézus vállalta értünk és velünk együtt is a szenvedéseket.

Szombati munkát szükségállapotban Isten elnézi. A háború után, az 50-es évektől, 6-éves kortól minden gyereknek szombatokon is iskola-kötelezettség volt, a felnőtteknek pedig munka-kötelezettség. Szinte minden gyerek szó nélkül végigjárta a 8 osztályt, és aztán valamit tovább kellett tanulnia: vagy felsőbb iskolára ment, vagy azonnal elkezdhetette a 3 éves ipari iskolát. Szombatokon hol iskolába kellett menni, hol dolgozni. **Helyes lett volna egy fiatalnak szakmunkát nem kitanulnia a szombat miatt?** A szakmunkás-vizsga után munkát kellett vállalni. Most még nagyobb próba következett: vagy jó fizetésért elhelyezkedik, vagy fiatalon, 17 évesen kis fizetésért segédmunkát vállal. Szabad-szombatot még úgyszólván csak ritkán, nagy áldozatok árán kaphatott. Szombaton-dolgozó embert nem kereszteltek meg, tehát a legtöbb fiatal – a szükségállapot ellenére – a gyülekezetbe sohasem vették fel. Senkitől nem várhatott el tanácsot ezen a téren. Most itt van az idő, hogy megértsük Isten hozzáállását napjainkra vonatkozóan a szombat megünneplésének terén.

Jézus azt mondta, hogy büntetés vár a Biblia tanítóira, akik hamisan tanítanak, nem igazat mondanak, hanem tudatosan rosszat képesek tanítani. Némely vallás-tanítót olyan magasra emelnek a hívek, hogy saját maga is elhiszi már, hogy őt valóban az Isten tanítja, és a hamis magyarázatokat aztán ő maga is elhiszi. Olyan lesz lassan, mint a Fáraók, akik azt gondolták, hogy ők valóban istenek, mivelhogy olyan sok ember engedelmessé vált nekik. **Lukács 11, 46. és 52: „Laj néktek, törvénytudók! Mert elvettétek a tudományok kulcsát: ti magatok nem mentetek be a tudományba, és akik be akartak menni, azokat meggátoltátok.”**

A hivatalos Biblia-tanítók tehát maguknak tulajdonították a tanítás jogát, és nem engedték meg, hogy abba valaki beleszóljon, mint pl. a tanulatlan Jézus. *Nincs új a Nap alatt.* Most hasonló a helyzet: a hívők saját egyház-tanítói elképzelései szerint akarják szolgálni Istenet. A vallástanítók, ami nekik a Bibliából nem passzol, azokat átugorják, vagy átértelmezik, és helyébe a maguk rendeleteivel terhelik híveiket, tehát amiket Isten nem parancsolt, sőt világosan megtiltott, mert azok nem feltételei az üdvözülésnek.

A Biblia helyes értelmezése és helyes tanítása, az a Lélek adománya. Róm. 12, 6-7: *Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint, akár **Írás-magyarázás**: a hitnek szabálya szerint teljesítsük; akár szolgálat a szolgálatban; akár **tanító a tanításban**.*

Isten némelyeket megbíz azzal, hogy a Szentírást magyarázni tudja. De ezek nem kell hogy papi iskolákban szerezzék az ismereteket, mert akik ott tanulnak, azoknak az ismerete mind hasonló lesz, és ha nem, akkor kidobják maguk közül őket. Istennek megvannak az Őtőle kiválasztott igazságszatórnái. Már láttuk, de ismételjük meg ezt a verset Máté 23, 34-ből: **„Íme, prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok, és azok közül némelyeket megöltök és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban (gyülekezeteitekben) megostoroztok és városról-városra üldöztök...”** Ezeket ma is befeketítik és letiltják és üldözik.

Ne üzd kedvtelésedet szombaton, a szent napomon!

Azonban, hogy a „kedvtelés” kijelentés a nemi közösülést is magába foglalja, egy ilyen magyarázatot a keresztény vallások tanításában nem lehet megtalálni. Valószínű azért, mivelhogy ez a parancs és hasonló tiltott dolgok az egyház-alapítók és tanítóknak nehezen megtarthatónak tűntek, tehát tanításaikból inkább kihagyták. Istennek ezt a kijelentését (az Ésaíasnál írt szövegben) **a legtöbb mai átdolgozott Biblia már ki is hagyja, le sem írja. A szentség és a szombatok összetartoznak, és így a tisztaság is. Példa erre:**

Mielőtt Isten – a rengő hegyről, a tűz közepéből, megrendítő módon – az egész nép hallatára elmondta a Tízparancsolatot, Mózeset felszólította, hogy készítse fel a népet, mert 3 nap múlva megjelenik nekik, és **szenteljék meg magukat.** De hogyan? **Asszonyhoz ne közelítsenek!** Ez nem azt jelentette, hogy közösítsék ki maguk közül őket – mint ahogy ma némelyek ezt is megteszik. **Ne közelítsenek, ezt most így mondhatjuk világosan: ne szeretkezzenek; fürödjének meg, és a ruháikat is mossák ki – így szentelték meg magukat** (lásd II.Mózes 19). Egy ilyen egyedülálló nagy esemény előtt, amikor maga Isten akart beszélni hozzájuk (amit soha semmilyen más népnek szeme és füle hallatára nem tett meg), akkor egy ilyen szigorú parancs teljesen érthető volt.

Jegyezzük hát meg: **a szent szombatokon a nemi közösülés tilos.** Sokféle módon lehet egymásnak örülni és tetszelegni, lehet sok örömben részünk, evés, ivás, séta, éneklés, Bibliatanulmányozás, misszió-levelezés, és főképpen más emberekkel az örökélet feltételeiről tanulmányozni... – ez mind nagyon sok örömet, élményt és lelki megelégedést eredményez.

Már az ószövetség idejében is, amikor a Szentírások nem voltak a nép kezében, a papok szívesen kihagyták ezeket a szombattal és a tisztátalan dolgokkal kapcsolatos parancsokat tanítani, hogy a nép előtt népszerűbbek legyenek, és mert ők maguk sem akarták megtartani. Ismerjük Isten rosszsallását emiatt:

Papjai... különbséget nem tettek aközött, ami szent, és ami közönséges, és a tisztátalan és tiszta között különbséget nem tanítottak, és szombataimtól elrejtették szemeiket. (Ezékiel 22, 26.) **A mostani egyháztanítók sem tanítják a szent és a tisztátalan közötti különbséget, és az Isten szombatjaitól is elrejtik szemeiket. Lehetőleg el sem olvassák azokat a rendeleteket, amikre Isten utasított, tudni sem akarnak róla, holott Jézus erre szólított fel minket: tanítsátok meg az embereket, hogy megtartsák mindazt, amiket ÉN parancsoltam néktek.**

De nekünk nem az kell számíton, hogy ők mit tanítanak, hanem az számít, hogy mi az Isten akarata és az örökélet feltételeihez tartozó parancsa.

Isten a legtöbb szép ígéreteit, áldásait a szombatokhoz kötötte. Az örökélet, ami kilátásban van, amit az ember elnyerhet, az Isten nyugodalmának, az Ő szombatjának van nevezve. Akik Isten összes parancsát tisztelettel megtartják, az örökéletben Istennel nyugalomban fognak élni; az engedetleneket pedig egyáltalán nem viszi a mennybe.

„Kiknek esküdött meg, hogy nem mennek be az Ő nyugodalomába, hanemha az engedetleneknek?... Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az Ő nyugodalomába való bemenetel ígérete, valaki közületek fogyatkozásban levőnek ne láttassék. Mert mi, hívők bemegyünk a nyugodalomba... Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének... **Igyekezünk tehát bemenni abba a nyugodalomba!**, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék.” (Zsid. 3, 17-től 4, 11-ig kivonatolva.)

Az Isten gyermekei szombat-ünneplők, a szombatot megszentelik, és el vannak merülve a szombatnak Urában, Krisztusban, Aki a nyugalmat és az örök életet adja. Örök szombatban fogunk élni, amit már itt a Földön elkezdhetünk.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugtatlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok; és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűség, és az én terem könnyű.” (Máté 11, 28-30.)

Mikor és hogyan nyugtat meg minket Jézus? Az emberi magyarázatok szerinti igába befáradt embereket hívja Jézus az Ő nyugalmatadó munkájába; és azt főleg a nyugalomnapokon, a heti, a havi és az évenkénti nagy ünnepi szombatokon, az Ő napjain végezhetjük. És hogyan ad nyugalmat? Az Isten iránti szelíd, alázatos és engedelmes szolgálat által, és az emberek megmentése gyönyörűség munkájának teherviselése által ad lelki felüdülést.

Igazi nyugalmat az kap, aki megismeri Jézus parancsait és megszabadul a hamis tanításoktól. Jézus figyelmeztetése nekünk is szól, ha a mennyországba készülünk:

„Mert mondom néktek, hogy **ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehetnek be a mennyeknek országába.**” (Máté 5, 17-20.) Jézus eme kijelentése szerint, hogyha be akarunk menni a mennyeknek országába, akkor nekünk több igazság-ismerettel kell rendelkezünk, mint a Szentírás magyarázó (ma az egyháztanítók) és a farizeusok. (Kik azok most, akik a farizeusokhoz hasonlóak? A lelki szemeikkel látni nem-akaró, ember-testvéreiket nem tisztelő fanatikus vallásos emberek – lásd Máté 23. részét.)

„Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizony az én tanítványaim vagytok; és **megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.**... Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek... **Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.**” (János 8, 31-36.) A Jézus neve jelentése Szabadító, a Jézus hite pedig: szabadulás!

Csodálkozhatunk, de Jézus e beszédek a nagy hívő embereknek mondta. Ezeknek nem volt meg minden igazságuk, a bűn szolgái voltak, mert *nem éheztek és nem szomjúhozták az igazságot*, nem kutatták fel teljesen, hanem tanítóik hamis tanításaival megelégedtek, és ómiattuk nem is üdvözülhetnek – így tanította ezt Jézus (Máté 23,13). Nekünk először föl kell ismerni a bűnöket ahhoz, hogy megszabadulhassunk tőlük.

Csak a szabad „fiak” maradnak mindig az Isten közelében. A szombatrontók és tisztátalanok azok mind a bűn szolgái. A hamis tanítások nehéz terhek, és nem adnak nyugalmat az embereknek. Csak a világos, korunkhoz szabott, a Biblia össztanításával megegyező igazságok felismerése és megtartása ad lelki békét.

A hamis tanítások **lelkileg tisztátalanná tesznek**, tehát a vallások, egyházak – Isten kijelentése szerint – tisztátalanok, ezért a Mindenható Úr-Isten utasítására *el kell szakadni tőlük*, és Ő akkor lakozik bennünk, akkor fogad fiaivá és leányaivá, akkor leszünk az Ő népe. II.Korinthus. 6, 14-18:

„Mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? **Azért menjetek ki közülük, és szakadjatok el – azt mondja az ÚR –, és tisztátalant ne érintsetek!; és én magamhoz fogadlak titeket, és leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá – azt mondja a Mindenható ÚR.**”

Itt Isten a lányokat külön megemlíti, mert ebben az életbevágóan fontos elhatározásban a lányoknak és a nőknek is saját maguknak kell döntenet, és inkább a Mindenható Istennek engedelmeskedni, mint a férjüknek, vagy szüleiknek, vagy testvéreiknek, hogyha azok másképpen döntenének.

A szombatok és Isten több elfelejtett tanításai és parancsai, amik „romokban hevernek”, újra fel lesznek építve azok által, akik a Jézus igáját felveszik és Isten népszerűtlen utasításait választják; akik üdvözülni akarnak; akik készülnek és sóvárogva várják Üdvözítőjüket, **várják és sóvárognak az Isten napjának eljövetelét** – amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! (II.Péter, 3, 12).

Boldogok, akik éheznek és szomjúhoznak az igazságot: mert ők megelégtettek. **Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért:** mert övék a mennyeknek országa. (Máté 5,6.10.)

Már megismertük az évenkénti ünnepi szombatokat; a 7-ik holdhónap 10-ik napján van az engesztelés napja, amit Isten a szombatok szombatjának nevezett. Ott már többmindent megtárgyaltunk a szombatokkal kapcsolatosan. Vasárnap a hét első napja, a szombat pedig a 7-ik nap. **Beszéljünk hát valamit a hetesekről.**

7-es számok misztériuma és a hozzácsatolt ígéretek.

A 7-ik nap, a szombati nap, a nyugalom napja. Isten a 7-ik napot szentelte meg, és erre is adta áldását, amit Ésaiaáknál olvastunk: **Ha megszenteled, akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a Föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj – mert az Úr szája szól!** Üdvösség a Jákób öröksége, aki új nevet kapott Istentől: Izráel, a Győzedelmes.

7-ik évek Izraelben szombat-évek voltak, amikor nem volt szabad sem vetni, sem aratni, sem szüretelni. A föld, az állatvilág, az igavonó állatok, a növényvilág, a fák, az erdők, a gyümölcsös, a szőlő és az összes ember Istentől **1** egész évi szabadságot kaptak.

Minden 7-ik évben, úgy a természet, mint az emberek, teljes felújítást kaptak, minden és mindenki megújult. Mindenki ehetett mindenhol a termésből, amit a föld magától termelt, de nem volt szabad belőle szüretelni, eladni, üzletelni. Isten nagy áldását adta ezekre a szombat-évekre, sőt már az előtte levő években bőséges termést ígért.

7-ik évek, a szombat-évek a felszabadulás évei is voltak azoknak, akik valamilyen okból kifolyólag elszegényedtek, eladósodtak, és ha nem volt nekik más kiút, eladták magukat, és szolgálatra szerződve robotoltak. De 6 év szolgálat után, a **7-ik évben** szabadon kellett bocsátani őket (II.Mózes 21, 2). Ma az emberek nagy százaléka vagyontalan, másoknak dolgozik valahol, munkára, szolgálatra szerződve; sőt még örülnie is kell manapság, ha munkát kap.

7-ik hét: a Hetek ünnepe (vagy Hetesek ünnepe) a Páskha-szombat után **7 Hét (7 x 7 = 49 nap)** után, az **50-ik napon van.** Ez a búza-aratás ünnepe (a keresztények most ezt az ünnepet a pünkösdek nevezett ünnepel próbálják helyettesíteni). **Ez a nagy aratás ünnepe az igaz emberek feltámadását jelképezi, ami Jézus visszajövetelekor fog beteljesedni.** Ekkor, képnnyelven, *le lesz aratva a föld: a „búzá”, az igaz-embereket Jézus magával viszi a mennybe. A „konkolyt” és értéktelen polyvát elégetik,* ezek szimbolizálják a gonosz embereket, és a hitetlen, a rosszhitű, az Isten-Jézus parancsaihoz engedetlen embereket, az emberi parancsokat követő vallások hívőit. Előre kijelentette Jézus: **Hiába tisztelik Őt, ha emberi parancsolatokat tanítanak (Máté 15, 9). „Távozzatok el éntőlem mindnyájan, akik hamisságot cselekesztek!”** (Lukács 13, 27.)

Keresztelő János azt mondta, hogy *ő vízzel keresztel, de Aki utána jön, Jézus, az Szent-Lélekkel és tűzzel keresztel. A tűz-keresztység főképpen az ítélet napjára vonatkozik.*

Nem szükséges, hogy valóságos tűzről legyen szó, ez lehet képnnyelv, és az ítéletben elmarasztalt emberek **valamilyen igazságos megbüntetését jelölheti.** Általában azokat fogja visszakapni a bűnös ember, amilyen rosszakat ő másokkal cselekedett. **„Mert közel van az Úrnak napja minden népek ellen. Amint cselekedtél, úgy cselekesznek veled: amit te fizettél, visszaszáll fejedre.”** (Abdiás 1,15.)

I.Péter 4, 12-ben pedig a **megpróbáltatás** van tűzzel jelölve (Ésaia 48, 10-ben szintén). Hogyha valakit nehézség ér, és gyorsan azt gondolja, hogy Isten veri őt, és ha az Ige magva is „köves helyre esett”, nem gyökerezett meg benne – Jézus példázata szerint – az megbotránkozik Istenben (Máté 13, 20-21).

Nem kellene így tenni! Nekünk akkor is ki kell tartani az igazság mellett, ha betegség, vagy bármilyen nehézség érne. Isten minden gyermekét kipróbálja, hogy komoly hívő-e. A **tűz** átvitt értelemben egy próba, ezt tűzkeresztységnek is lehetne nevezni. Amint látjuk, átvitt értelemben, a próbák tüze mutatja meg, hogy Krisztushoz tartozol-e, igaz hitű, igazság-szerető vagy-e és mehetsz-e Jézussal a mennybe. Illés: **tűzeszekerén** vitetett a mennybe – ezt a képet ismeri szinte mindenki. Láthatjuk, hogy a rakéták is mekkora tüzet lövellnek ki és felemelkednek az ég felé. A hitpróbák tehát tűznek vannak nevezve. **„Mert mindenki tűzzel sózatik meg, és minden áldozat sóval sózatik meg”** – mondta Jézus (Márk 9, 49).

Jézus mielőtt elment, tanítványainak ezt mondta: **„Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen énbennem. E világon nyomorúságtok lesz, de biztatok: én legyőztem a világot.”** (János 16, 33.) Ezt is mondta nekik: **„Imádkozzatok, hogy ne télen és ne szombat napon legyen a ti futástok!”**, – ezt azért mondta, hogy ne kelljen megrontani a szent szombatokat – **a későbbi időkre célzott, amikor Ő már nem lesz közöttük** (Máté 24,20). Az Isten gyermekeit gyakran üldözték az igazság beszéde miatt, Isten parancsai miatt a hűséges hívőknek sokszor kellett menekülniük és szenvedniük.

Az Úr Jézust is sokszor üldözőbe vették a nagy hívőséget színlelő vallás-vezetők, és akiket azok elhitettek. A szombatokat Jézus sohasem törölte el, hanem megvédte, mert azt is leszerepelte és megtanította velünk, hogyan kell azokat a kornak megfelelően helyesen megtartani.

Kijelentette tanítói fellépésének kezdetén, hogy Ő nem jött a törvény vagy a próféták tanításainak eltörlésére, hanem hogy azokat betöltse, az áldozatokat ugyanis, valamint a véres körülmetélkedés parancsát is.

Mózes, a legkiemelkedettebb, legismertebb próféta, ő írta le Istennek ezeket az ó-szövetségbeli óriási horderejű tanításait.

Mindezeket az ünnepeket, szombatokat, amiket áttanultunk, úgy Pál apostol, mint Krisztus többi követői is egyaránt ünnepelték. Éppen elég bizonyíték van rá. Természetesen a **heti szombatokat is megtartotta Pál,** mégpedig szokása szerint, szigorúan, mint ahogy az a következő szövegekből is kiténik. (Apcs. 16, 12-13; 17, 1-2) **„Vetekedék pedig minden szombaton a zsinagógában, és igyekezett mind zsidókat, mind görögöket meggyőzni... És ott lakott egy esztendeig és hat hónapig, tanítva köztük az Istennek ígését.”** Ez Korinthusban volt. (Apcs. 18, 4. 11.) Menjünk vissza a hitpróbák tűzéhez:

Úgy a nyomorúság, mint a megpróbáltatás, valamint az ítélet is, tűznek van nevezve. A Biblia össztanítása szerint most a halottak nincsenek sem a tűzben, sem a mennyben, sem a pokolban, sem a purgatóriumban, hanem eltűntek, nincsenek, vízzé, párává és porrá váltak. Istennél azonban minden ember fel van jegyezve, és a feltámadásukhoz Istennek nincs szüksége a földi maradványokra. Jézus visszajövetelekor kezdődik az üdvözültek örök élete fizikailag, amikor a mennybe ragadtatnak, és nem az emberek halálakor.

Visszajövetelekor Jézus az övéit egy új testben feltámasztja – amilyen testben Jézus támadott fel – és akik még élnek, azokat egy pillanat alatt újjá teremti, és **magával viszi őket a mennybe. Ezt a nagy napot jelképezi az Aratás ünnepe** (a Páskha-szombat utáni 50-ik napon), amit Isten **7-ek** (Hetek) **ünnepének nevezett. Jézus tanította, hogy az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok** (Máté 13, 37-42).

És vajon mi történik a „*konkollyal és a polyvával*”, az engedetlenekkel és hitetlenekkel?

„*Mert íme, az Úr eljön tűzben. és mint forgószelel az Ő szekerei, hogy megfizesse búsulásában az Ő haragját, és megfeddését sebesen égő lánggal. Mert az Úr tűzzel ítél, és kardjával minden testet; és sokan lesznek az Úrtól megöltek.*” (Ésaiás 66, 15-16.) *A törvénytaposók a Krisztus megjelenése dicsőségétől megsemmisülnek* (II.Thess. 2, 8).

A halál nem barát, mint ahogy azt sokan képzelik, hanem, mint utolsó ellenség, töröltetik el a halál; a halál is a tűznek távába vettetik, vagyis megszűnik (I.Korinthus. 15, 26; Jelenések 20, 14-15).

50-ik évek. Minden **7x7-ik, a 49-ik év, de főképpen az utána levő 50-ik év egy-egy szombat-év volt Izraelben; 50-ik évek elengedési évek voltak.** Hogyha valaki leszegényedett és elveszítette vagyonát, az 50-ik évben mindent visszakapott. Senki sem vesztette el birtokát örökre. A 49-ik és 50-ik évek tehát egymás után 2 szombat-év, vagyis szabadság-év volt. De hogyan lehetett megélni – kérdezheti valaki –, ha nem ültettek, nem arattak és nem dolgoztak? Isten megígérte, hogyha engedelmesek lesznek mindenben, ha betartják, amiket Ő mondott, akkor gondoskodni fog arról, hogy az előtte való években oly sok termés legyen, hogy az élelem kitartson a következő aratásig. Addig mindig a régiből fognak tudni enni. **Ilyen csodálatos a mi Istenünk!**, és ilyen óriási ígéretek mellett adta ki humánus és bölcs parancsait, amit mindenki csodálhatott, és még mai napig is csodálhat.

Ha nem az önzés (egoizmus) és a pénzszeretet uralkodna az emberekben, és ha az ember hinne Istennek, **ma is megvalósítaná feltételéhez kötött ígérteit.** Ilyeneket mondott Jézus: **Keressétek először az Istennek országát és az ő igazságát, és a szükségleteitek megadatnak néktek** (Máté 6, 33). „*Munkálkodjatok, ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet az Embernek Fia ad majd néktek.*” (János 6, 27.)

Az Embernek Fia, Jézus fogja majd nekünk adni az örök életet – mint ahogy ezt itt megígérte.

50-ik és 500-ik évek.

Nemcsak a 49-ik és 50-ik évekre kell felfigyelnünk, hanem a 10-szereseikre, a **490 és 500 éves időszakokra is. 70 x 7 év = 490 év.**

A próféciaikban (ahol minden nap egy évnek számít, pl. IV.Mózes 14, 34-szerint), **ezeket a nap-éveket** többször felhasználja Isten. A 490-től 3 és fél évvel kevesebb éveket, **487-es éveket** is, többször használja. A leghíresebb időszakasz a 2300 nap-éves prófécianak az első **490 éve**, mert az Jézus idejéhez vezet. Jézus nagyon pontosan: a 70-ik 7 nap-év felén adta áldozatra önmagát, tehát a **487-ik évben**, és aztán a mennybe ragadtatott. Még 3 és fél évnek kellett eltelti a **490-ik évig**, és akkor járt le a Zsidó nép küldetésének prófétikus ideje, és elkezdődött a pogányok ideje.

Izrael királyainak az ideje is pontosan **490 évig tartott (70 x 7 évig, i.e. 1096-tól, i.e. 606-ig Saultól Joákin-ig)**, azután Babilonba, fogságba vitettek. Izrael első két királyának életkora is 70 – 70 év volt, Saul és Dávid királyé.

A **120-éves** időszakaszok is szisztémaként mutatkoznak Isten beavatkozására. Az első 3 király (Saul, Dávid és Salamon), mindegyik 40 esztendeig uralkodott. Ez együtt 120 év.

Pontosan 120 évvel Júda törzsének fogságba vitele előtt, Izrael 10 törzsét az Asszírok fogságba vitték, ahol azok elvegyültek a pogányok között. Csak Júda és Benjamin törzse maradt meg, és a Lévíta papokból valamennyi.

Mózes élete 3 x 40 évre tagolódik, 120 évet élt.

Noé pedig 120 évig építette a Bárnát, amiben ő és **7 családtagja** a vízözön idejében megmaradt. **120 x 50 = 6000 év**, ez a bűn történelmének az ideje a Földünkön – ami hamarosan lejár. Ilyen ismételt bevetett számok Isten terveit, irányítását mutatják nekünk a történelem folyamán.

Ádám teremtésétől a 6 ezer év már lejárt, 1996-97-ben, de Ádám bűnbe-esése idejére csak célozni lehet, ahonnan a bűn történelme kezdődött.

A tanulmány folyamán, és itt az előbbieken, láttuk már a 7-es számokkal kapcsolatos ünnepeket és eseményeket, de most, röviden ismételnünk és időzzünk még a 7-eseknél:

7-ik nap - a szombat: a béke és a nyugalom napja.

7x7-ik nap 7-ik hét – a Páska-szombat utáni 7-ik hét után következő nap, az **50-ik nap**, a búza aratás napja, amely az igazak feltámadásának napját vetíti előre, ami Jézus visszajövetelekor lesz. A feltámadott és élő igaz emberek ekkor érnek az örök nyugalomba, az örök életre.

7-ik év – Izraelben minden 7-ik év, szombati év volt, amikor sem nem vetettek, sem nem arattak, az emberek, állatok és a talaj is nyugodott, és amit a föld magától termelt, azt mindenki ehette. Isten parancsára minden 7-ik évben fel kellett szabaduljanak a szolgák, és minden jóval megrakodva kellett szabadon engedni őket.

7x7-ik év – minden 7x7-ik év utáni év, az **50-ik év**, szintén szombati év volt: egész évi nyugalom és elengedés éve. Aki elveszítette birtokát, vagyonát és leszegényedett, az egész birtok visszaszállt őreá; tehát senki sem szegényedhetett el végérvényesen.

70x7 nap-év = 490 év, ezzel többször találkozunk a Bibliában és **487 évvel** is, ha a 70-ik 7 év el van felezve.

500-évek – Mint ahogy az 50-évek dominálnak, úgy a **10 x 50 = 500-évek is**. Már volt róla szó, hogy az **ó-szövetség kezdetétől** (Istennek Ábrahámmal kötött szövetsége idejétől: i.e. 1957-től) **3 x 500 év** vezetett el a **2300 nap-éves prófécia kezdetéhez**, i.e. 457-hez; ehhez + 487 év = 31-hez, Jézus áldozatához vezetett: az **ó-szövetség végéhez**.

Mindezek a 7-es (hetes) számokkal kapcsolatos események, valahogyan a szombatokkal, nyugalomba-helyezéssel, vagy felszabadulással vannak összefonódva.

7-ik 1000 év – Ádám és Éva bűnbeesése óta ez lesz a szombati ezer-év, amikor az üdvözült emberek új testben, halhatatlanságba öltöznek, számukra elkezdődik az örökkévalóság. Ekkor minden igaz hívő visszanyeri mindazt a jót (az életet, a birtokot...), amit Ádám és Éva őszüleinél elvesztettek.

A **7-ik ezer évben nyugodni fog a Föld a megromlott szombatok miatt, Isten elve szerint, mint ahogy az a babiloni fogság 70 éve alatt megtörtént és nyugodott.**

Az **üdvözülteket Jézus magához veszi, a mennyekbe, az elveszendők Jézus megjelenésétől mind meghalnak, tehát élő emberektől üres lesz a föld.** Az ördög és csatlósai nem tudnak tovább senkit elhíttetni, ezért olyan lesz számukra ez a föld, mint a tömlőc, börtön. Képnnyelven: az ördög egy nagy láncsal meg lesz kötözve, vagyis tétlenségre lesz kárhozhatóva ezer esztendeig (lásd Jelenések 20, 1-7).

Itt még felmerül a kérdés, hogy kik az elveszendők, akik Jézus megjelenésekor meghalnak. Ezek az Isten-Jézus törvényeinek taposói, akik hivatalosan emberi vallási parancsokat vezettek be, az ember-tömegekre kényszerítették, és úgy tanítják, mintha azok Isten akarata szerinti lennének. Ezek a hamis tanítók az elhíttetett hívő emberekkel együtt elvesznek – Pál apostol így írja egyik levelében. Az elhíttetők prófétikusan megjövendölt fellépése, Pálnak még a jövőidőben volt, de nekünk már régen a múltidőben van:

„És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészti az Úr az Ő szájának lehelletével, és megsemmisíti az Ő megjelenésének feltűnésével; Akinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek, mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre.

És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; Hogy elkárhozzanak mind-azok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban.” (II. Thess. 2, 8-12.)

Ez a törvénytaposó hatalom ugyanaz, mint amelyikről a Dániel könyvében már olvastunk, aki véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt. Szinte minden vallás átvette tőle a Biblia tanításait megerősző, erősen elferdített hitet. Láttuk a tanulmányban, hogy tisztátalanul étkeznek és élnek, Isten nagy ünnepeit is mind eltörölték, vagy erősen megváltoztatták. Istenismeretük is elégtelen és hamis. Azt olvastuk, hogy **elkárhoznak mindazok, akik gyönyörködnek a vallásaik igazságtalanságában.**

Amint látjuk, itt vannak bemutatva az elkárhozandók, akik a nagy elhíttető vallás-uraktól átvették és kicsi változatokkal leutánozták a hit-gyakorlataikat, mind, akik megelégedtek a lelki tanítóik ismereteivel, nem szerették, amire az Igazság-Lelke a Biblián keresztül tanít, hanem gyönyörködtek a saját vallásaik hamis tanításaiban. Ezek mind tévelygésben éltek, úgy a hitük, mint hitgyakorlataik igazságtalanok voltak, igazság nélküliek – Jézusnak és a Biblia prófétái sok figyelmeztetése ellenére.

Ezzel tulajdonképpen eljutottunk napjainkig, így hát érthető, hogy a mi időnkben lesz Jézus visszajövetele és ennek a bűnös világnak vége. Örüljünk és örvendezzünk, mert szabadulásunk ideje már kilátásban van! **Adj a Úr, hogy még élve megérhessük azt! Ámen.**

Nagyon sok 7-es számmal kapcsolatos esemény, próféciai képek, példázatok stb. vannak még a Bibliában, de itt csak azokra térünk ki, amiket e tanulmányban érintettünk.

A **7-es szám** teljességre mutat, használva van úgy a jóra, mint a rosszra. Pl. 7-csapás, 7-fejű sárkány, a bárány-Jézus 7-szarva és 7-szeme, Isten 7-Lelke, a 7-egyház történelmi korszak; (a 7-ik a legrosszabb, a mi időnk, ami a Laodiceai korszaknak felel meg).

**Ne fogd meg, meg se kóstold,
ne is érintsd...**

A címben megadott Kolossé. 2-ik részét a 17-ik versig most mind áttanulmányoztuk (22 oldaltól). „Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, vagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában...” de van még egy kijelentés a fejezet végéig, amire érdemes még kitérni. Olvassuk hát tovább a 18-ik versről:

„Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találva alázatoskodásban és az angyalok tisztelésében, amelyeket nem látott, olyanokat tudakozván, ok nélkül felfuvalkodván az ő testének értelmével. ¹⁹ És nem ragaszkodva a Főhöz, Akiből az egész test – az ízületek és inak kapcsolódási segítségével egybeszerkesztette – növekedik az Isten szerint való növekedéssel.”

Nehogy valaki elbuktasson titeket valamilyen emberi kitalálás által! Angyalok tisztelete terjedhetett el, amitől Pál óvni akarta őket; és arra serkentette, hogy inkább fejlődjenek állandóan Krisztusban, Aki a Fej, és növekedjenek, mint ahogy a test növekszik.

20-23. vers: „Ha meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magatokat – mintha e világban élők volnátok – efféle rendelésekkel: ²¹ **Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is érintsd, (amik mind a velük való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint?** ²³ **Amelyek bölcsességnek látszanak ugyan a maga-választotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennük semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók.**” Mit akart mondani ezekkel Pál-apostol?

Sok-sok zsidó elfogadta az új világosságot. Jézus mennybe-menetele után 3 és fél évig tulajdonképpen ők voltak az egyedüliek, akik tudták és hirdették, hogy Jézus a Messiás, a Krisztus. Közülük azonban, akik hagyományainkkal nem tudtak szakítani, azok az új keresztényeket, a pogányokból megtértek értelmét megzavarták. Erőltették őket ugyanis, hogy metélkedjenek körül, és hogy **a bálvány-áldozati húsokat meg ne kóstolják, még csak ne is érintsék.** Hiszen az apostolok is ezt írták nekik:

„A pogányokból lett hívők felől pedig mi írtunk, azt végezvén, hogy ők semmi ilyenfélét ne tartsanak meg, hanem csak **oltalmazzák meg magukat mind a bálványoknak áldozott hústól, mind a vértől, mind a fullva-holt állattól, mind a paráznságtól.**” (Apcs. 21, 25.) A pogányok közül azonban már sokan felfogták, hogy nincsenek bálványok, azok csupán elképzelések, és a nekik áldozott ételeket nyugodtan megehetik. Az Isten jobb megismerését kínálva beszélt Pál olyan csodálatosan a levele elején az Istenről, Akit a zsidók Krisztusban fel kellett volna ismerjenek, hiszen **Őbenne lakik az Istennek egész teljessége, testileg, mi pedig Őbenne lakunk.** Csupán egyetlen Isten van, a bálványok pedig csak emberi fantázia szüleményei, és a világ elemi, vagyis alacsonyfokú tanításához tartoznak.

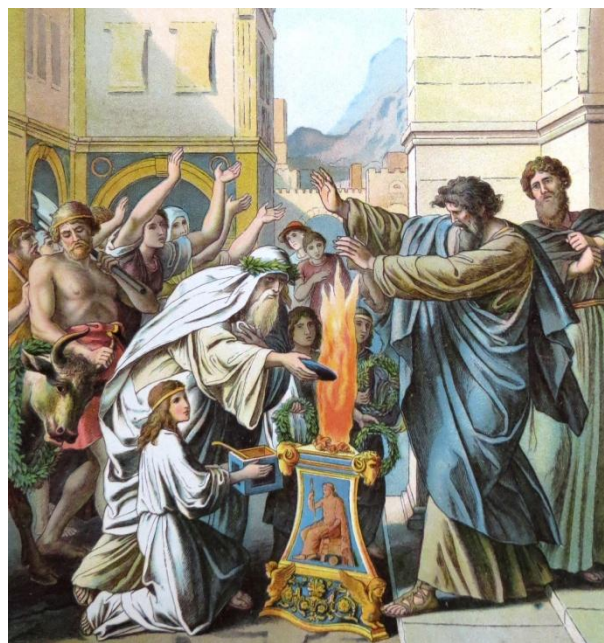
A mai vágóhidakon először árammal leütik az állatokat, vagy elkábítják, vagy máshol egy vastag szőget lőnek a fejükbe, hogy elveszítsék az eszméletüket... és azután magasra felhúzzák és leszúrnák. Azonban sokat kifelejtenek leszúrni, a vérük nem tud kifolyni, és emiatt is néha véres húsok kerülnek eladásra. Sőt azt is nyilvánosságra hozták már, hogy egyes állatok még élnek, amikor leforrázzák, vagy szétvagdalni kezdik. Egyébként, azt is tudni kell, hogy a nagyobb állatoknál, amiknek piros a húsa, a pirossága nem mindig vér. Amikor egy hús le van fagyasztva, vagy hűtve, és becsomagolják eladásra, melegebbre teszik, akkor piros lé szívárog ki belőle. Az a lé nem vér, hanem a myoglobin – így nevezik – ez festi a húst pirosra. Myoglobin raktározza az oxigént a húsban, és sok vasat tartalmaz. Minél pirosabb a hús, annál több vas van benne; de azt is megállapították, hogy a sok piros húst fogyasztó embereknél gyakori a bélrák.

A bálványoknak áldozott húsokat nyugodtan megehettek a tisztán étkezők is. A bálványisteneiknek szentelt állatokat nem ütötték le előbb, hanem levágták, rendesen leszúrták, és vérét kifolyatták; ugyanúgy végezték, ahogy Isten Izráelnek parancsolta. Disznót pedig a pogányok sem áldoztak az isteneiknek. Egy példát erre az Apostolok cselekedeteiben találunk.

Apcs. 14, 8-15: „És Listrában ült egy lábaival tehetetlen ember, aki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, és soha nem járt. Ez hallotta beszélni Pált, aki szemeit reá függesztvén, és látván, hogy van hite, hogy meggyógyul, mondta nagy fenszóval: **Állj fel lábaidra egyenesen! És az felszökött, és járt.** A sokaság pedig mikor látta, amit Pál cselekedett, felkiáltott, likaóniai nyelven, és mondta:

Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban! És elnevezték Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkúriusnak, mivelhogy ő volt a szóvivő. **Jupiter papja pedig, akinek temploma az ő városuk előtt volt, felkoszorúzott bikákat hajtva a kapukhoz, a sokasággal együtt áldozni akart.” Amint itt is látjuk, bikákat akartak áldozni az istenüknek, Jupiternek, és nem tisztátalan állatokat. Pál és Barnabás perszeahogy azonnal leállította őket:**

„Férfiak, miért művelitek ezeket? Mi is hoztátok hasonló természetű emberek vagyunk, és azt az öröndetes üzenetet hirdetjük néktek, hogy **e hiábavalóktól az élő Istenhez térjete**k, Aki teremtette a mennyet, a Földet, a tengert és minden azokban valókat.” A bálványait Pál és Barnabás hiábavalóknak nevezték, és az élő Istenre terelték a figyelmet.

Mint ahogy már az előbbieken is megbizonyosodtunk, itt a Kolossé. 2-ik részében sincs semmiféle tisztátalan állatokról szó, hanem olyan húsokról, amik a szöveg szerint **„mind a velük való élés által elfogyasztásra vannak rendelve”.**

Ez a vers azt is kimondja, hogy nem minden hús, amiket az emberek elkészítenek, van elfogyasztásra rendelve. Hogyha igazság-szeretők vagyunk, azt a tanulságot is le kell ebből szűrni, hogy nem szabad mindent megenni, amit a pogányok, vagy a mai keresztények ételként fogyasztanak.

Ez a magyarázat kézenfekvő és a Biblia össztanításának megfelel. Mindenki könnyen megértheti, és változtathat elégtelen, rossz hitén, eddigi elgondolásán, hogy az üdvösség eme feltételeit is betöltse – amíg nem késő.

Szégyen, ahogy Pál apostol kijelentéseit sokan az egyháztanítók kiforgatják, elcsúrik-csavarják, sajnos, nemcsak a maguk vesztére, hanem sok-sok önállóan gondolkozó, lelkiileg alvó ember vesztére is, akik nem akarják saját vallásos hitüket lekontrollálni, hanem vakon bíznak egyházaik vak vezetőiben – mint ahogy Jézus minket erre figyelmeztetett (Máté 15, 14). Pál apostol leveleiből akik bizonyítani akarják, hogy a tisztátalan ételek egyszerűen tisztákká váltak volna és hogy Jézus a szombatot eltörölte volna, és ahelyett a vasárnapot adta volna, vagy a szombat helyett azt szentesítette volna meg, azok szörnyen melléfogtak és a nép hitetői lettek.

Festus helytartó előtt, amikor Pált a zsidók vádolták, ezt mondta: **„Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen semmit sem vétettem.”** (Apcs. 25, 8). Félix helytartó előtt pedig ezt mondta: **„Erről pedig vallást teszek néked, hogy én aszerint az út szerint, amelyet felekezetnek [szektának] mondanak, úgy szolgálom az én atyáim Istenének, mint aki hiszek mindazokban, amik a törvényben és a prófétákban meg vannak írva.”** (Apcs. 24, 14.) Pál ellen a zsidók a legsúlyosabb vádakat szedték össze, de semmit sem tudtak rábizonyítani; sem tisztátalan étkezéssel, sem szombatrontással nem tudták őt megvádolni. Újra és újra olvasni lehet, hogy a szombatokat is mind megtartotta, és éveken keresztül a szombatnapokon tanított a zsinagógákban, hétköznap pedig megélhetéséért dolgozott. (Apcs 13, 14; 16, 12-13; 17, 1-2; 18, 4.11.)

Pál saját szavaival igazolja, hogy úgy, mint Jézus, ő is a törvényhez és a prófétákhoz hűséges volt. Csak amiket Jézus betöltött, amikre tovább a bűnbocsánathoz nem volt szükség, azok megszüntetését tanította.

Alapjában véve az összes vallások elcsúsztak Pál levelein és Jézus tanításán. Mivelhogy nem ismerik az ó-szövetséget, sem Isten parancsolatait, kívánalmait, rendeléseit, ezért az új-szövetséget nem érthetik meg. A Biblia össztanítását, a jelenvaló igazságot nem ismerték fel, nincs üzenetük, nem tudnak mit tanítani, csak az eddigi rossz tanításaikon **„rágódnak”**. **Lelkisisötétségben vannak**, az 5-ik csapás van rajtuk, még ha nem is tudják, hiszen Laodicea nem tudja, hogy vak, és hogy milyen nyomorult helyzetben van, ezt állítja Jézus a mai vallás-korszak hívóiról (Jel. 3, 17). **Képnnyelven: a nyelvüket rágják kínjukban, mert az Isten szavát nem értik** Jel. 16, 10-11.

Gondoljunk már bele egy kicsit a vallások logikátlanságába. Mindegyik a bűntől szeretné megszabadítani a híveit. Emiatt a legkülönbözőbb egyházi gyakorlatokat találják ki, amikkel magukhoz kötik a hívőket. Mégis az olcsó-kegyelmet tanítják, azt, hogy csak hinni kell és nem kell cselekedni semmit, mert **Jézus a törvényt, tételes parancsolataival és rendelkezéseivel együtt érvénytelenné tette** (Efézus. 2,15 ökf.); Pál is mindent áthúzott, a szombatokat, ünnepeket és a tisztátalanságokat is. Na de akkor milyen bűnöket kell híveiknek levezekelni? **Ha nincsen törvény, akkor törvény elleni cselekedet sincsen.**

Pál írta: **A bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által... mert törvény nélkül holt a bűn.** (Róm. 7, 7-8.) **I. János 3, 4-8:** **„És akiben megvan ez a reménység Óiránta, az mind megtisztítja magát, amiképpen Ő is tiszta. Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenéget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenéget.**

És tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és Őbenne nincsen bűn. Aki Őbenne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta Őt, sem meg nem ismerte Őt. Fiacskáim, senki el ne hitessen benneteket!, aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz; Aki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. Az ördög bűnös munkáit rontsuk hát le magunkban, maradjunk Krisztusban!

Az emberek maguk akarnak mindent megtenni, elvárják, hogy önálló emberekként kezeljék őket, de a legfontosabbat, az üdvösségüket meg emberi vezetőkre, egyházakra, intézményekre bízják, gyámság alá helyezik magukat – Jézus vezetése helyett! Isten figyelmeztetett, hogy akikre az emberek

felneveznek, akiktől a tanításaikat veszik, olyanok, mint a tapasztalatlan, még nem eléggé érett elméjű gyermekek, nem tudják tetteik következményét:

„Népem! a te vezéreid hitetők, és ösvényeidnek útját elrejtik előled!” „A fő: a vén és a főember; a fark pedig: a próféta [ma tanító], aki hazugságot szól. Mert e nép vezérei hitetők lettek, és akiket vezettek, elvesztek.” „És szólt az Úr: Mivel e nép szájjal közelget hozzám, és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgyhogy **irántam való félelmük betanított emberi parancsolat lett, ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan!: és bölcséinek bölcsessége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik.**” (Ésaiás 3, 13; 9, 15-16; 29, 13-15.)

A vallások nagyon sok képmutatót termelnek ki, és a képmutatást Isten gyűlöli. Szörnyű látnia, hogy valaki mást hisz, mást gondol, de valami vagy valakik miatt másképpen cselekszik. Jónak akarja mutatni magát az emberek előtt, vallásoskodik, hívőnek teteti magát, de Isten az ilyen kétkulacsos embereket nem szereti. Kegyességet mutató látszathívókról a következőképpen ír a Biblia:

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, szidalmazók, szülei iránt engedetlenek, háladatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók [besúgók], vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. **Akiknél megvan a kegyességnek [hívőségnek] látszata, de megtagadják annak erejét. Ezeket kerüld...** Akik mindenkor tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak.” (II. Timótheus. 3, 1-7.)

Ezek a szörnyű tulajdonságokkal rendelkező bűnbeteg emberek, akik itt fel vannak sorolva, Jézus idejétől kezdve, mindenféle egyházakhoz és gyülekezetekhez tartozó hívő emberek.

János 12. 42-43: Mindazáltal a főemberek közül is sokan hittek Őbenne, de a farizeusok miatt nem vallották be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből; mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.

Sokan amiatt nem mernek teljesen Jézus oldalára állni, mivelhogy tisztelt vagy becsült emberekben bíznak, és nem akarnak ellenük szólni. Ilyenek lehetnek a szülők számára a gyermekeik, vagy fordítva, a gyermekeik számára a szülei, vagy a papok, és ezek visszatartathatják őket az igazság követésétől. **Ebben az értelemben tanította Jézus:**

„Ha valaki énhozzám jön, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.” (Lukács 14, 26.) Mindenki bálványává válhat, akiknek tanítását előbbre helyezik az Isten tanításánál.

Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon, várva ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusnak dicsősége megjelenését.” (Titus. 2,11-13.) **A mértékletes, igaz és a szent életet elvárja tőlünk Jézus – egészen az Ő visszajöveteléig. Aki ezt nem tanulja meg, az az Isten üdvözítő kegyelmét nem igényelheti.**

„Nem tudjátok, hogy ti Isten **temploma** vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az **Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.**” (I.Korinthus. 3, 16-17.) A bűnös életmód, rossz szokások, **tisztátalan étkezés és a szeszesitalok fogyasztása is megrontják az Isten templomát, az emberek testét!** Egy példa: Mózes bátyjának, Áronnak a két fia volt a szentsátor első két papja. Alkoholos italozásuk miatt olyat csináltak, amit az Úr nem parancsolt: kialudni hagyták az oltár tüzeit, és amiatt idegen tűzzel gyújtották meg a kézi füstölőt. Az Isten haragja azonnal utólérte őket: ott a helyszínen, az Úrtól tűz jött ki, és megégette őket. (II.Mózes 30, 1.9; III.Mózes 10.)

Ez egy nagy lecke kellett volna hogy legyen minden idő embe-
rei számára, hogy el a kezeket mindenféle alkoholos italtól és minden kitalált vallási csinálmánytól, amiket emberek ötöltek ki, és nem egyértelmű Isteni parancsok. **Minden hívó ember Isten templomának és királyi papnak van nevezve és az evangélium terjesztésére van szentelve** (I.Péter 2, 9).

Senkinek sem kellene ma éhezni, hajléktalannak lenni, szegénynek lenni, betegesnek lenni és sokat dolgozni. Isten a technikai vívmányok által olyan körülményeket biztosított a mai emberek számára, hogy kevés munkával mindenki boldogan, bőségben és szeretetben élhetne. Amit az emberek bűnös önzése miatt itt a földön nélkülöztünk, elmulasztottunk, azt Isten a mennyben meg fogja adni az üdvözültek számára. Jézus hajlékot készít az Ő parancsolataihoz ragaszkodóknak a mennyben, és sok-sok jóval el fog mindenkit látni: „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknak.” (I.Korinthus. 2, 9.) „**Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna Vele együtt mindent minékünk?**” (Róm. 8, 32.) Isten ugyan tőlünk is elvár valamit, kipróbál minket, hogy engedelmeskedünk-e Neki, megbízhat-e bennünk, de az is a mi javunkat szolgálja.

Szeressétek hát Jézust és embertársaitokat!

Olvassátok el többször, újra és újra az örökélet diadalának feltételeit, ami itt írva áll. Jól értsétek meg, tegyétek magatokévá, hogy sokmindent el tudjatok belőle személyesen is mondani másoknak. Vegyétek komolyan papi hivatástokat, adjátok tovább ezt a **felszabadulás nagy evangéliumát**, amilyen módon csak lehetséges, és akkor **Jézus veletek van minden napon a világ végezetéig.**

Az Isten országának (=az Ő uralmának) ez az evangéliuma, hirdettetik majd az egész világon bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég (Máté 24,14). **Az egyházak hamis tanításaitól való szabadulás, és a haláltól való teljes megszabadulás örömezenete kell hogy legyen ez az evangélium.** Mindenki láthatja és átélheti ma a világon átfutó, az élet minden síkján fellelhető szabadság evangéliumát. **Jézus neve: Szabadító! Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valóságban szabadok lesztek.**” (János 8, 31-36.)

Közülünk a legtöbben még élve megérhetik Jézus visszajövetelét. **Amikor lélekben és igazságban, gondolatban Vele beszélgetsz,** kérj Istentől, a te Atyádtól bölcsességet, tiszta látást és világosságot, és legyél kész mindazt megtenni, amit megértet veled, amit elvár tőled. Amit Jézus mondott az Ő új tanításairól, most mi is felhasználhatjuk: „Ha valaki cselekedni akarja az Ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-e, vagy én magamtól szölok.” (János 7, 17.) A hívők mindig ki tudnak találni valamit, amiben szívesen

beleütköznek, megbotránkoznak, csak nehogy valamit is változtatniuk kelljen régi hitükön.

Róm.9,31-33: „**Izráel ellenben, amely az igazság ösvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a beleütközés kövébe,** Amint meg van írva: **Íme, beleütközés Kövét és botránkozás Szikláját teszem Sionba; és aki hisz Benne, nem szégyenül meg.**” Jézusban megbotránkoztak az akkori hívők, „beleütköztek a beleütközés Kövébe.” Most is beleütköznek sokan a Jézus hitét megtartó, nagyobb igazságok hirdetőibe, és ellenállnak. Az igaz tanítókat sohasem szerették (Apcs. 7, 52).

II. és III. részében a tanulmányunknak a fő címe: **Az Isten Fia az ördög munkáit lerontja.**

Most láthattuk Istennek az emberek iránti nagy szeretetét és kegyelmét, amit áldozatában Jézus megmutatott. Nagyon bölcs parancsait is láttuk, de igazságosságát is, hogy nem hagyja a bűnöst büntetlenül. Elkészítette az utat; mindenki üdvözülhetne, azonban feltételeket adott meg, mert be akarja mutatni az egész világegyetemen lakói számára, hogy akiket magához visz, azokban megbízhat, hogy soha többé nem fognak Isten ellen lázadni – kiállták az engedelmség próbáját. Ezek készek nagy örömet mindig fejlődni, készek folyamatosan az eddigi ismereteikhez hozzá-tanulni, amint az igazakhoz illik. Jézus mondta: „**Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket; és aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. Míg a világosságotok megvan, higgyetek a világosságban, hogy a Világosság fiai legyetek.**” (János 12, 35-36.)

Most még a küzdelem terén vagyunk, az igazságot hirdetjük. Jézus megígért boldogsága mennyei üdvösséget jelent: „**Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak, és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek énértetek. Örüljétek és örvendezzétek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak... Ti vagytok a földnek sói... Ti vagytok a világ világossága... Úgy fénylő a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.**” (Máté 5,10-16.)

Noé és Lót idejében a föld romlott volt Isten előtt és **megtelt erőszakoskodással és fajtalansággal.** (I. Mózes 6, 11.) Hasonló állapotok uralkodnak Jézus visszajövetele előtti időben is. A szeretet sokakban meghidegül, félelem uralkodik, úgyhogy hasonlít a Noé és Lót napjaihoz.

I. János 4, 8.21: „**Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet.** Az a parancsolatunk is van Őtőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is. János 13, 35: „**Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.**” „**Íme, eljövök hamar. Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit... Boldogok, akik megtartják az Ő parancsolatait, hogy joguk legyen az élet fájához, és bemelessenek a kapukon a városba.**” (Jelenések. 22, 7. 14.)

János 14,1-3: „**Ne nyugtalankodjék a ti szívetek... Ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.**” Akik megértették ezt az üzenetet, örömmel fogunk találkozni veletek a boldogság örök országában.

**Jézus az ördög munkáit lerontotta, az elbukott teremtményeit visszaszerezte Magának.
Köszönet és hála legyen érte Néki. Ámen!**

Az örök élet az nem egy kívánt dajka-mese, hanem **valóság**. Egy ilyen komplexussal összeállított, szabad-gondolkozású és szabad-akarattal rendelkező lény, mint az emeber, ez nem egy néhány évtizedre lekorlátozott véletlenek játéka, hanem egy bölcsen megtervezett, örök életre szóló csoda-művészeti alkotás. Még akkor is így van ez, ha most még nem úgy látszik. Az ember ugyanis, az Alkotója elleni lázadása miatt, a halál csiráját is magában hordja, mint fáradtság, gyengeség, betegség, feledékenység, öregedés és a látszólagos elmúlás. Mindenesetre, az ember minden porcikája annak az elképzelésnek határozottan ellenáll, hogy ennyi volna az egész. Még alig élünk, alig volt az életben valami kis jó, fiatalság, boldogság, erő, megelégedettség. Ezzel szemben sok félelem, fájdalom, gürcölés, kielégítetlen vágy, terv, elképzelt kívánság.

Ez az elmúlás, amiket most a szeretteink elvesztésekor átélünk, ez álomnak, első halálnak van nevezve, amiből minden ember – akarja, vagy nem akarja – fel kell hogy támadjon. Akiket Jézus igaznak nyilvánít, azok örök boldog életet nyernek, a többiek, büntetéseik elszenvedése után, örökre megsemmisülnek – és az lesz az igazi és második halál.

Az Isten minden cselekedetünket számadásra előhoz, akár jó, akár gonosz legyen az. **A legtöbb hívő nem tudja, hogy vallásos cselekedetei az ítélet napján csak hamisságoknak lesznek jelölve.** Ezért ezeknek a tanulmányoknak az a céljuk, hogy ismertté legyenek a hamis vallásos cselekedetek, amiktől meg kell szabadulniuk. Jézus küldött minket el, hogy **tanítsuk meg az embereket mindazokra, amiket Ő parancsolt nekünk**, és nem valamelyik vallás-tanítók, mert azok értelme el van zárva (I.Korinthus. 1,19). **Jézus hitére** kell elvezetni az embereket, még akkor is, ha azok nem népszerűek, hiszen Ő az Úr, a Parancsadó, és Ő fogja adni az örök életet mindazoknak, akik **Neki engedelmesek** (Jel. 14, 12).

Az emberek tettei, gondolatai és indulatai is mind meg lesznek ítélve és nyilvánosságra lesznek hozva (Zsid. 4, 12). Jézus mondta: „*Nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jöjjön, és oly titok, mely ki ne tudódnék. Épp ezért, amit a sötétben mondatok, a világosságban fog meghallatszani; és amit fülbe súgtatok a rejtek házakban, azt a házak tetején fogják hirdetni*”. Ez igazán csak most lehetséges, a computer világában, pl. a 30 ezer km magasban, 50 ezer kilométeres sebességgel száguldó szatellitákon keresztül (Lukács 12, 2-3).

Az egész Biblia ír erről, és leleplezi a világosságot és fejlődést szüntelenül akadályozó és bántalmazó hívők gyűlöletes magatartását. De mit kapnak majd ezek az igazságos Bírótól, Jézustól az ítélet-napon, amikor visszajön? Ezért próbálunk, akit csak lehet, felvilágosítani hamis hite és tettei felől. Ezt fogja mondani nekik Jézus: *Távozzatok el tőlem mindnyájan, akik hamisságot cselekesztek.* Ezek a látszathívők próbálják majd mentegetni magukat, és bizonygatni, hogy ők az igaz hívők, akik a gyülekezetükért buzogtak, de Jézus ezt mondja majd nekik: *Sohasem ismertelek titeket. Nem tudom honnét valók vagytok ti.* Ezek most el sem tudják képzelni, hogy vallásuk elfogadhatatlan; ezek a Jézus hitét és tanításait nem akarták megismerni, elfogultak voltak (Máté 25, 12; Lukács 13, 27).

Jézus azt tanítja, hogy az ítélet-napon a hívőknek nehezebb lesz, mint a hitetleneknek. Jézus egyszer előre kiküldte 70 tanítványát azokba a városokba, ahová menni akart, hogy előkészítsék azok lakóit. Végül ezt mondta: *Amelyik városba be nem fogadnak titeket, az ítélet napján a Sodoma-beliek állapota tűrhetőbb lesz, mint annak a városnak lakóié. Most ezek a városok a vallásokat és azok híveit szimbolizálják. Aki titeket hallgat, engem hallgat, aki titeket megvet,*

engem vet meg. (Lukács 10, 12-16.) Jézus azonosítja magát azokkal, akik az Ő tanítását hirdetik. Saul kergette a Jézus követőit, bíróság elé hurcoltatta, bántalmazta őket, míg Jézus megjelent neki és mondta: **Saul!, miért kergetsz engem? Ki vagy, uram? Én vagyok Jézus, akit te kergetsz** (Apcs.9,5).

Júdás módjára árulókból, besúgókból vannak elegenden. Mindig találni ilyen vakbuzgó, lefizetett, vagy hamis hit csapdájába esett, cselekedeteikben nem eléggé megfontolt hívőket. Az áruló Júdásról pedig, aki az Isten kegyelmétől túl messzire ment, ezt mondta Jézus: **„Jobb volna annak az embernek, ha nem született volna.”** (Máté 26, 24.)

Jézus elárulta nekünk, hogy útkészítőjére, Keresztelő Jánosra azt mondták a gyülekezet tisztartói, hogy **„ördög van benne”**, Jézusra meg ráfogták, hogy **nagyevő, részeges és a bűnösök barátja.** *Jézus elkezdte szemükre hányni ama városoknak, amelyekben a legtöbb csodái lettek, hogy nem tértek meg.* (Máté 11, 18-20.) Sokan azt hiszik, hogy a mai hívők jobbak.

Minden időben, akik az igazságról való bizonyágtevést akadályozzák, azok **Jézust üldözik, Őt csúfolják és vádaskodnak ellene.** Ne utánozzátok ezeket, ti legyetek Jézus tanítványai! **Tartsátok meg mindazt, amiket Ő parancsolt, és terjesztétek ezt az értékes és szabadítást hozó üzenetet, hogy Ő veletek legyen minden napon a világ végezetéig.**

„Aki velem nincsen, az ellenem van; és aki velem nem gyűjt, az tékozol” - mondta nekünk Jézus. (Máté 12, 30.) Embereket kell gyűjtenünk Neki, cselekednünk kell, mint Jézus tette, **amíg nappal van, mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.** (János 9,4.) Jézus eme jövendölése most újra teljességben van, az igazság terjesztését erősen gáncsolják.

Milyen lesz az állapot Jézus visszajövelekor? Némelyek szerint olyan nagy dolgok történnek, hogy minden igaz hívő üldözve lesz. Jézus ellenben azt tanította, hogy *hasonló lesz Noé idejéhez amikor nem vettek észre semmit, míg eljött az özönvíz és mindnyájukat elragadta. Akkor ketten lesznek pl. a mezőn, vagy egyéb munkahelyen dolgoznak, az egyik felvitetik, a másik otthagytatik. Azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvitetik és a másik otthagytatik.* (Lukács 17, 43-36.)

Beszélgés közben, amikor Jézus az Egy-Istenre hívta fel a figyelmet, *amely minden parancsolatok között az első, és arra, hogy az Egy-Istent teljes szívből, elméből és teljes erőből szeretni kell, ezt a törvénytudó nagyon helyeselte. Akkor Jézus ezt mondta neki: Nem messze vagy az Isten országától* (Márk 12,28-34.) **Mégis nem messze lenni az Isten országától azt is jelenti, hogy nem kerül be oda.** Nagyon sok hívő ugyanebben a helyzetben lesz. Azt gondolja, hogy jó helyen van, és jó az, amilyen vallásos cselekedeteket tesz, de csalódnai fog. A mi igazság-ismeretünk több kell legyen ma is a vallástanítók ismereténél ahhoz, hogy az Isten országába bemehessünk.

„Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson” (I. Tim. 2,4.) Ezeknek a Bibliatanulmányoknak is éppen ez a célja. Valamilyen módon *hirdetnünk kell az evangéliumot (örömmüzenetet) minden embernek* (Márk 16,15). **„Aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez.** (Jakab 5, 20.)

János 12. 42-43: *Mindazáltal a főemberek közül is sokan hittek Jézusban, de a farizeusok miatt nem vallották be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből; mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.* **Nehogy megismételd! Nagy tét forog kockán. Ne szégyeld, legyél bátor, kritikus; válaszd az Isten dicséretét! Ámen**